

РОБЪРТ ДЖОРДАН
КОНАН
ЗАЩИТНИКА НА ТРОНА

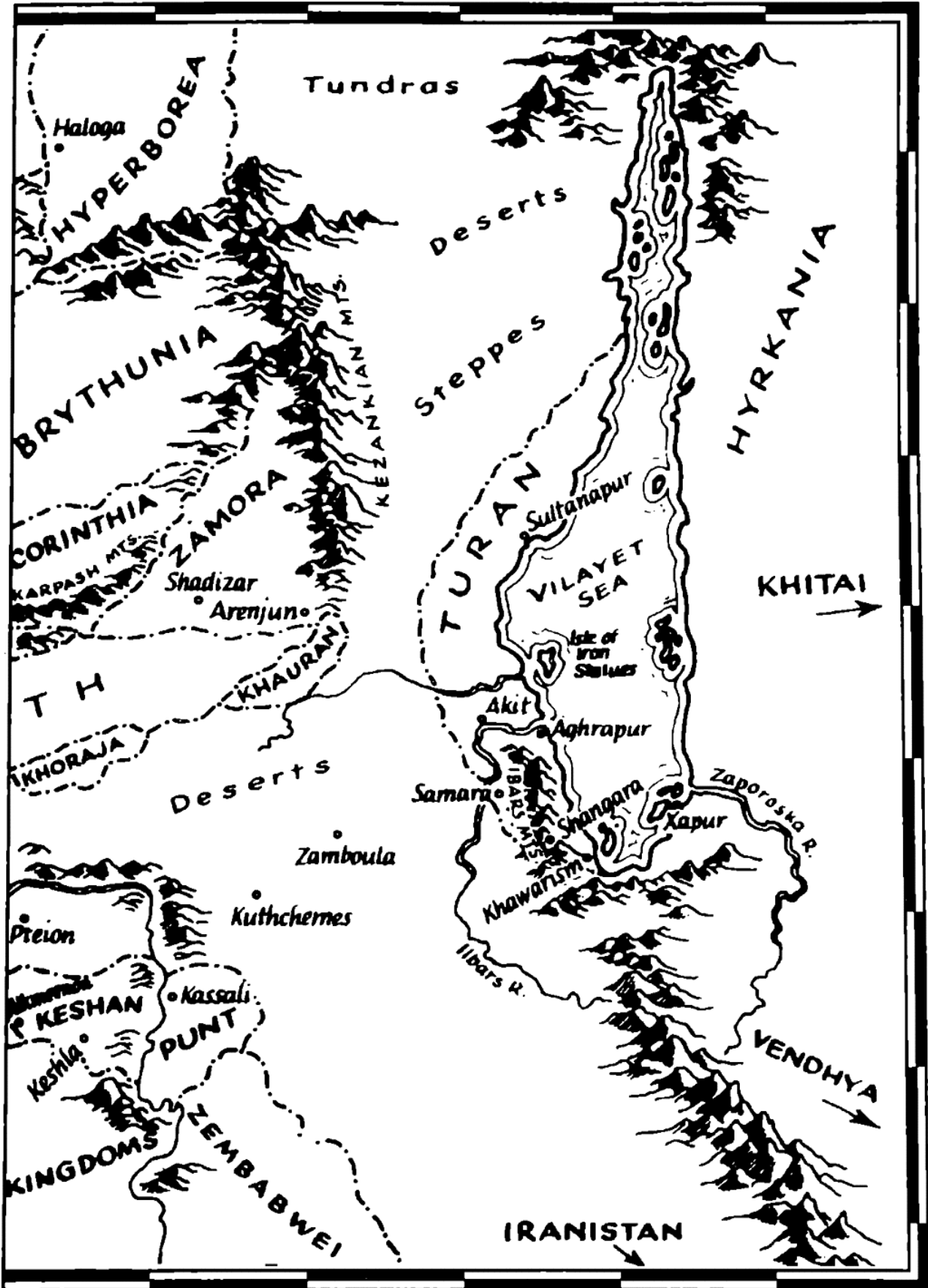
Част 0 от „Конан“

Превод от английски: Здравка Ефимова, 1996

chitanka.info

*На Л. Спраг де Камп, чиито могъщи мишци въздигаха
за възхвала великия кимериец през всичките тези безбройни
години.*

ПРОЛОГ

Слънчевата светлина нахлуваше през прозорците, увенчани с мраморни арки, и осветяваше стая с гоблени по стените. Слугите — с отрязани езици, за да не могат да разправят кого виждат в къщата на господаря — се бяха оттеглили, оставяйки петима души мълчаливо да посрѣбват вино.

Кантаро Албанус, техният домакин, изучаваше гостите и лениво въртеше в ръце тежкия златен ланец, който висеше над алената му туника. Единствената жена в тази група се преструваше, че е погълната от сложната везба на гоблените; мъжете бяха съсредоточили вниманието си върху чашите с вино.

Не особено рано сутрин, разсъждаваше Албанус, ето най-подходящото време за подобни среци, въпреки че тъкмо непривичният час изопваше до скъсване нервите на гостите му. По традиция такива сбирки се правеха в тъмна доба, отчаяни мъже се струпваха в тайнствени стаи, старателно запечатани, за да не проникне дори един-единствен лунен лъч. Все пак, кой би повярвал, кон даже би заподозрял, че цветът на Немедия се е събрал посред бял ден, в самото сърце на столицата, за да крои заговор срещу краля?

Хлътналите бузи на лицето му помрачняха при тази мисъл, а черните очи придобиха цвят на обсидиан. С гърбавия си нос и езерцата сребро по слепите очи върху тъмната кожа, той приличаше на генерал. Наистина на времето за една бързо отлетяла година, се бе подвизавал като войник. Беше само на седемнадесет, когато баща му издейства офицерски чин при Златните Леопарди, полк телохранители, който от незапомнени времена охраняваше кралете на Немедия. При смъртта на своя баща той подаде оставка. Не беше за него да пълзи по стълбицата на йерархията, независимо че знатният му произход би направил катеренето стремително. Не и за него, комуто по рождение бе отредено да бъде крал. Затова никое от неговите действия не можеше да бъде наречено „държавна измяна“.

— Лорд Албанус — внезапно изрече Барка Вегенций. — Ние сме слушали много за... за специалната помощ, която ти предоставяш на нашата група. Ние сме слушали много, ала досега нищо не сме видели.

Огромен, с квадратно лице и тяло, командирът на Златните Леопарди внимателно произнасяше подбраните думи, защото се стремеше да прикрие своя произход от бедняшките квартали на Белверус, без да осъзнава, че всички вече бяха разкрили измамата му.

— С какви внимателни думи изразяваш съмненията си — намеси се Деметрио Амарианус. Стройният младеж докосна носа си с парфюмирана топчица, която носеше против зараза от различни болести, ала не успя да замаскира подигравката, изкривила женствената му уста.

— Достатъчно! — остро ги прекъсна Албанус.

И Деметрио, и Вегенций, чиито лица с всяка секунда се обагряха във все по-наситено мораво, се оттеглиха като добре тренирани животни при изплющяването на камшика на дресьора. Тези дрызги бяха постоянни и той ги търпеше, принуден от обстоятелствата. Ала днес нямаше да ги допусне.

— Всичките вие — продължи Албанус, — искате нещо. Ти, Вегенций, мечтаеш за генералски чин, какъвто смяташ, че крал Гариан отказва да ти даде. Ти, Деметрио, желаеш да си възвърнеш именията, които бащата на Гариан отне от твоя дядо. А ти, Стивъна... Ти искаш да отмъстиш на Гариан, защото ти каза, че харесва по-млади жени.

— Изказваш се мило според своя обичай, Албанус — горчиво отрони самотната жена. Лицето на лейди Стивъна Галерианус имаше сърцевидна форма, с искрящи виолетови очи и бе обградено от дълга гарвановочерна грива. Деколтетото на червената ѝ копринена рокля разкриваше щедрата изпъкналост на бюста, а цепката позволяваше да се видят бедрата ѝ, когато върви.

— А аз какво искам? — попита четвъртият мъж в стаята и всички се сепнаха, сякаш бяха забравили, че той е с тях.

Много лесно бе да се забрави Константо Мелиус, защото благородникът на средна възраст беше самото олицетворение на невзрачността. Оредяващата коса и торбичките под постоянно мигащите очи бяха най-съществените му отличителни белези, а неговият интелект и способности напълно им съответстваха.

— Искаш да се вслушват в съветите ти — отговори Албанус. — И ще бъде така, щом седна на трона.

Ще се вслушват, докато издам указ да бъде заточен, помисли си лордът с лице на ястреб. Крал Гариан бе направил грешка да отблъсне глупака и го остави на свобода в столицата да подстрекава към бунт. Албанус не би допуснал същата грешка.

— Ние изглежда не оценихме значението на казаното от Вегенций — рязко напомни Стивъна. — И аз бих желала да разбере на каква помощ от твоя страна можем да разчитаме, Албанус. Деметрио и Вегенций ти носят нужните сведения. Мелиус и аз осигуряваме злато, за да се вдигнат размирици по улиците и плащаме на разбойници да подпалват каруците с жито. А ти държиш своите планове в тайна и ни говориш за магии, които щели да накарат Гариан да ти даде трона, ако ние изпълняваме своите задачи. Аз също искам да видя тези магии.

Другите изглеждаха някак смутени, че тя открито постави въпроса за вълшебствата, ала Албанус само се усмихна.

Изправи се, издърпа брокатен шнур от стената и отиде до една маса в края на стаята, където някакви предмети бяха скрити под парче плат. Албанус бе поставил там и плата, и предметите със собствените си ръце.

— Елате! — подкани той. Внезапно обхванати от неохота, те бавно се приближиха към него.

Той отхвърли плата със замах, наслаждавайки се на потрепването им. Знаеше, че нещата върху масата — статуетка от сапфир, меч с извито като змия острие, старинни колчани, няколко кристала и гравирани скъпоценни камъни — бяха, с едно изключение, практически непотребни. Или поне той бе открил съвсем ограничена употреба, предписана за тях в томовете, които с толкова мъки бе успял да дешифрира. Предметите, осигуряващи му истинската мощ, държеше другаде.

Преди десет години робите в едно от именията му на север от Нумалия се бяха натъкнали на подземно скривалище. За щастие тогава се бе оказал там и разпознал, че стои пред склад на магьосник; погрижи се злочестите роби да бъдат погребани в същото скривалище, след като изнесе всичко, което бе събрано в него.

Цяла година му бе необходима, за да открие колко древен е този склад, построен в Ахерон — мрачната империя, управлявана от най-

противните магьосници, която преди повече от три хилядолетия бе изтрита от лицето на света. През всичките изминали години той бе трупал черни знания, сам, без учители, страхувайки се, че някой ловък магьосник може да заграби съкровището. Това се оказа мъдро решение, защото ако бе станало известно, че изучава магии, със сигурност щеше да бъде арестуван по време на чистката, чрез която Гариан освободи столицата си от магьосници. Потънал в мрачни мисли, Албанус вдигна от масата малка червена кристална сфера.

— Нямам доверие на тези неща — обади се Стивъна, треперейки. — Добре ще бъде, ако разчитаме на по-нормални начини. Подходяща отрова...

— Би предизвикала гражданска война като продължение — прекъсна я Албанус. — Не желая още веднъж да ви повтарям, че нямам намерение да се изправам пред необходимостта да изтръгна Трона на Дракона от десетки претенденти. Тронът ще ми бъде даден, както съм предвидил.

— Ще повярвам, едва когато го видя — измърмори Вегенций.

В стаята влезе момиче от прислугата и с махване на ръка Албанус даде знак всички да замълчат. Русокоса, с бледа кожа, тя бе на не повече от шестнадесет години. Простата ѝ бяла туника с избродиран знак на Албанусовата къща, бе дълбоко изрязана и разкриваше малките ѝ гърди и дългите ѝ крака. Веднага коленичи върху мраморния под и сведе глава.

— Името ѝ е Омфали — съобщи лордът с лице на ястреб.

Щом чу името си, робинята се раздвижи, ала вече знаеше достатъчно добре, че не бива да повдига глава. Тя беше в къщата съвсем отскоро, продадена заради дълговете на магазина на баща ѝ, ала някои уроци бе научила много бързо.

Албанус държеше кристала в протегнатата си лява ръка, с дясната направи тайнствен жест и започна да напява монотонно: „*Аннаал наа-тааан Вас-ти но-ентей!*“.

Изведнъж над кристала, по дължината на човешката ръка, се проточи потрепващо езиче, което изглеждаше далеч по-плътно от пламък. Сред пулсиращата червеножълта светлина се раздвижиха две тъмни петна — те неприятно напомняха очи и се отместиха напред, сякаш изследваха стаята и нейните обитатели. Всички несъзнателно

отстъпиха с изключение на Албанус и Омфали, която се приведе към пода още повече.

— Огнен дух — изрече Албанус сякаш водеше обикновен разговор. Без да променя тона, добави: — Убий Омфали!

Устните на русокосата се разтвориха да изкрещят, ала преди да издадат звук, духът се спусна напред, набъбна, поду се в стремежа си да обгърне робинята. Тя конвулсивно се изправи на крака, изведнъж се залюля в центъра на яйце от пламък, което бавно започна да губи прозрачността си и я скри окончателно. Огнят пращеше и сред неговото съскане се понесе писък, сякаш жена плачеше някъде в далечината. Със звук, като при спукване на сапунен мехур, пламъкът изчезна и остави след себе си слаба, сладникава миризма.

— Мръсно — произнесе замислено Албанус, докосвайки с пантофа си мазно черно петно върху мраморния под, където бе коленичило момичето.

Погледите на останалите бяха изумени, сякаш той се бе превърнал в митическия дракон Ксутаркан. Изненадващо за всички, Мелиус пръв възвърна способността си да говори.

— Тези предмети, Албанус. Не би ли могло и ние да разполагаме с тях като тебе? — очите му с недоволство замигаха над торбичките; беше разсърден заради неспособността на останалите да изречат каквото и да било. — Като знак, че всички ние сме равни — завърши нерешително той.

Албанус се усмихна. Достатъчно скоро щеше да им покаже колко равни са те.

— Разбира се — каза той спокойно. — Мислил съм по този въпрос — с жест посочи масата. — Избирайте и аз ще ви обясня какви способности притежава предпочетеният от вас предмет — докато приказваше, той прибра червения кристал в торбичка, завързана на колана му.

Мелиус се поколеба, ръката му се протегна, ала прекъсна движението си, едва докосвайки меча.

— Какви способности притежава това?

Мечът превръща всеки, който борава с него, в първокласен фехтовач. — След като установи докъде се простира мощта на меча, Албинус не продължи по-нататък в търсенето си. Нямаше намерение да става воин-герой, той щеше да бъде крал и щеше да разполага с

живота на войните. — Вземи меча, Мелиус. Или ако се страхуваш от него, може би Вегенций... — Албанус въпросително повдигна вежди към войника с квадратното лице.

— Не ща магии да ме правят добър фехтовач — подигравателно рече Вегенций. Ала не посегна към никой от останалите предмети.

— Деметрио? — продължи Албанус. — Стивъна?

— Не харесвам магьосничеството — отвърна крехкият млад мъж и без да се крие, се оттегли от изложените на масата предмети.

Стивъна беше по-корава, ала и тя също тъй бързо поклати глава.

— За мене ще бъде достатъчно, ако тези вълшебства успеят да смъкнат Гариан от Трона на Дракона. Ала те няма да могат... — за миг тя посрещна погледа на Албанус, но извърна глава в друга посока.

— Ще взема меча — внезапно обяви Мелиус. Той повдигна оръжието, за да го изпита и се засмя: — Нямам скрупули като Вегенций по какъв начин ще стана майстор фехтовач.

Албанус се усмихна любезно, ала лицето му се вкорави.

— Чуйте ме сега — заговори той, фиксирайки поред всички присъстващи с черните си като обсидиан очи. — Показах ви само малка част от мощта, с която ще спечеля трона на Немедия и ще удовлетвори вашите желания. Знайте, че няма да позволя никакви отклонения, никакво вмешателство, което би попречило на плановете ми. Нищо не ще стои между мен и Трона на Дракона. Нищо! Отивайте си сега!

Те се оттеглиха и го оставиха сам, сякаш той вече седеше върху Трона на Дракона.

ПЪРВА ГЛАВА

Високият, мускулест младеж крачеше по улиците на Белверус — осеяната с паметници и мраморни колони столица на Немедия; погледът му бе изпълнен с предпазливост, а ръката — близо до бляскавата от дълга употреба, пристегнатата с кожа дръжка на сабята. Дълбоките му сини очи и общитото с кожи наметало подсказваха, че произхожда от северната провинция. В по-добрите си времена Белверус беше виждал много варвари от север, заслепени от великия град, лесно разделили се със среброто или оскъдните си надници в злато — въпреки че често се налагаше загърнатите в черни наметки стражи да ги изхвърлят, докато се оплакваша, че били измамани, просто защото не бяха разбрали законите на цивилизацията. Този мъж обаче, макар да беше само на двадесет и две години, крачеше с увереността на човек, вървял по улиците на градове със същото или още по-респектиращо величие — площадите на Султанапур и Аграпур, наречен порочният град; дори и из легендарните градове на далечен Китай.

Той се движеше по Високите Улици, в района на Пазара, на не повече от половин миля до двореца на Гариан, краля на Немедия, ала не се плашеше да попадне и в Хелгейт, свърталището на крадците в града. Отворените магазини бяха изложили стоките си върху маси навън, тълпи се движеха сред тях и разпитваха за цените на платове от Офир, вина от Аргус, стоки от Кот и Коринтия, дори от Туран. Ала каруците на амбулантните търговци, които трополеха по паважа, превозваха малко неща за ядене, а цените караха младежа да се чуди дали ще може да се изхрани по-продължително време в този град.

Между магазините се тълпяха просяци — сакати или слепи — писъците за милостиня се състезаваха по гръмогласност с виковете на уличните търговци, които хвалеха стоката си. На всеки ъгъл се подвизаваше тълпа бандити: мъже в износени дрехи, с жестоки очи, опипваха дръжките на сабите си или открито остреха камите си, или опитваха тежестта на стисната в юмрук тояга, докато погледите им

проследяваха я дебел търговец, минаващ забързано край тях, я чевръстата дъщеря на някой съдържател на магазин, втурнала се из тълпата с изплашени очи. Липсваха само проститутките с месингови и медни гривни, прости хитрини, чрез които изкусително излагаха своите прелести. Във въздуха витаеше тежка миризма, която тон свързваше с дузината бедняшки квартали, отпечатали се в паметта му — смесица от урина, изпражнения и пиански бълвоч.

Изведнъж каручката с плодове, която тъкмо преминаваше през тясната пресечка, бе обкръжена от половин дузина грубияни, навлекли парцаливи дрехи и пъстри евтини труфила. Мършавият продавач мълчаливо застана встрани, погледът му задълба земята и докато те грабеха стоката му, отхапвайки от това-онова, след което изхвърлиха всичко на паважа, съсипаното му от грижи лице доби ален цвят. Натъпкаха туниките си с плодове и си тръгнаха наперени, предизвиквайки с нахални погледи някой да им се изпречи. Добре облечените минувачи сякаш не забелязваха главорезите.

— Не ми се вярва да платите — изстена продавачът, без да вдига поглед.

Единият от главорезите — небръснат, загърнат в мръсно наметало със златна бродерия, под което се виждаше съдрана памучна туника — се усмихна и показа почернелите остатъци от зъбите си.

— Да платим? Вземи си възнаграждението.

Замахна и с опакото на ръката си раздра бузата на мършавия мъж, който се свлече тежко върху каручката и започна да хълца. С дрезгав смях главорезът се присъедини към своите приятели, спрели да наблюдават зрелището, а после с лакти си пробиха път през тълпата. Купувачите се отдръпваха, без да изразят друг протест, освен нечленоразделно мънкане.

Мускулестият младеж от северната провинция спря на крачка от каручката.

— Няма ли да извикаш градската стража? — с любопитство попита той.

Амбулантният търговец се изправи с усилие.

— Моля те. Трябва да изхранвам семейството си. Има и други каручки.

— Аз не крада плодове, нито бия възрастни хора — рязко го прекъсна младежът. — Нима градската стража няма да те защити?

— Градската стража? — старецът горчиво се засмя. — Хората от стражата стоят в казармите и защитават само себе си. Видях как трима от тези отрепки обесиха един от стражата надолу с главата и го кастрираха. Ето как постъпват с градската стража. — Той изтри треперещите си ръце о туниката и изведнъж се досети, че не бива да разговаря така открито с някакъв варварин на самата пресечка. — Трябва да вървя — измърмори той, — трябва да вървя. — После се наведе над дръжките на каручката и започна да я блъска, без да поглежда повече към младия варварин.

Конан проследи отдалечаването му със съжаление. Той бе пристигнал в Белверус, за да се глави като телохранител или войник — случвало му се бе да бъде и двете, както и крадец, контрабандист и разбойник — ала който и да наемеше сабята му, за да си осигури защита в този град, за жалост не би бил в числото на онези, които най-силно се нуждаеха от нея.

Някои от главорезите на улицата забелязаха, че той разговаря с амбулантния търговец и се приближиха с намерението да се повеселят с чужденеца. Погледът му премина над тях непоколебим, студен като планинските ледници на родната му Кимерия; изведнъж им се стори, че този ден самата смърт върви по улиците на Белверус. Решиха да намерят по-лесна жертва другаде. Само след броени минути на пресечката не се виждаше нито един разбойник.

Неколцина човека го загледаха с благодарност. Бяха разбрали, че поне в този момент чужденецът е донесъл сигурност на това място поне в този момент. Конан поклати глава, наполовина ядосан на себе си, наполовина на тях. Той бе дошъл, за да наемат сабята му за злато, а не да прочиства улиците от измет.

Парче пергамент, понесено от капризния полъх на вятъра, се спря в ботуша му. Бавно го вдигна и прочете думите, изписани с красив закръглен почерк:

Крал Гариан седи на Трона на Дракона.

Крал Гариан пирува сам.

Вие робувате в пот за парчето хляб.

И се учите да вървите по улицата, разтърсвани от ужас.

*Този наш крал не е справедлив
и дано бъдещото му царуване се измерва с часове.
Нека Митра ни спаси от Трона на Дракона
и от краля, който пирува сам.*

Той остави пергамента да избяга с вятъра и да се смеси с други, подобни на него листи, които се въртяха надолу по улицата. Виждаше как хората ги вдигат и четат. Някои пускаха листите с побелели лица или ядосано ги захвърляха, ала други ги четяха и тайно пъхаха позива за бунт в кесиите си.

Белверус се бе превърнал в зрял плод, готов да бъде откъснат. Той беше виждал такива знаци по-рано и в други градове. Скоро плахостта щеше да си отиде. Хората открито щяха да размахат юмруци срещу кралския палат. Много по-стабилни тронове бяха събаряни преди това от по-малко накипяло негодувание.

Изведнъж бягащ мъж се стрелна край него с ужасени очи, по петите му изтича жена, отворила уста в беззвучен писък. Тълпа деца се щураха наоколо и неразбираемо крещяха.

Надолу по улицата се разнесоха още писъци и викове, тълпата внезапно побягна панически към пресечката. Страхът се предаваше от човек на човек и без да знаят защо, хората добавяха писъка си към общия вой. Конан с труд си проби път към отсрещната страна на улицата и спря пред магазин, изоставен от собственика. Чудеше се какво е предизвикало паниката.

Хорският поток изтъня, съвсем изчезна и Конан видя, че улицата е осеяна с човешки тела, но малко от тях даваха признаци на живот. Някои бяха стъпкани, други — по-далеч от него — обезглавени или с отсечени крайници. Мъж в богато избродирана синя туника, крачеше в долния край на улицата и стискаше сабя със странно назъбено острие, окървавено по цялата дължина. Слюнка се стичаше в ъгълчето на устните му.

Конан постави ръка върху меча си, после решително я отдръпна. За злато, напомни си той, а не да отмъщава на някакъв луд заради бедите на непознати хора. Отдръпна се, за да потъне в сянка.

В този миг едно дете изскочи от магазина тъкмо пред лудия. Момичето, на не повече от осем години, пищеше и тичаше с всички

сили. С рев лудият вдигна меча и се спусна след него.

— Черна утроба и жлъч на Ерлик! — изруга Конан. Сабята му с лекота се измъкна от изтърканата шагренова ножница и той се насочи обратно към пресечката.

Детето тичаше, без да намалява скоростта и пицеше пронизително. Лудият спря. Погледнат отблизо, въпреки богатото си облекло, оредяващата коса и торбичките под очите, приличаше на чиновник. Ала помътените му зеници гледаха безизразно в лудостта си, а звуците, които издаваше, наподобяваха безсмислено грухтене. Мухи бръмчаха около плодовете, разпилени от главорезите.

Поне, помисли си Конан, човекът притежава достатъчно разсъдък, за да не предизвиква съпротивата на друг меч срещу себе си.

— Спри! — заповяда той. — Аз не съм побягнал малчуган, нито собственик на магазин, когото можеш да съсечеш изотзад. Защо не...

Конан помисли, че долавя тих металически хленч. Животински крясък се изтръгна от гърлото на лудия, който се втурна напред с издигнат меч.

Кимериецът повдигна сабята си, за да парира удара, ала назъбеният меч смени посоката със зашеметяваща скорост. Конан отскочи назад; върхът на оръжието на лудия засегна стомаха му, раздирайки туниката и леката ризница, сякаш бяха от пергамент. Чужденецът се оттегли стъпка назад, за да спечели място за атаката си, но обезумелият го последва веднага. Кървавото острие на меча затанцува, от него засвистяха режещи и мушкащи удари, нанесени с невероятна жестокост. Мускулестият младеж бавно започна да отстъпва.

С удивление през ума му проблесна мисълта, че води отбранителен бой срещу слабия, почти безличен мъж. Всичките му движения бяха насочени да блокират чуждия удар, вместо да атакува. Цялата му сръчност и умение отиваха само за да запази живота си, ала вече бе потънал в кръв от половин дузина леки рани. Хрумна му, че може да умре тук, на това място.

— За Бога на Мъртвите, не! — изкрещя той. — Кълна се!

Ала докато трясъкът от сблъсъка на остриетата звънеше в ушите му, младежът бе изхвърлен назад.

Кракът на Конан рязко се приземи върху полуизяден захвърлен плод, той падна с грохот по гръб в цялата си дължина и пред очите му

започнаха да се въртят сребърни мушици. Конан се бореше да си поеме дъх и наблюдаваше назъбеното острие на лудия, издигнато за последния удар, който щеше да отнеме живота му. Ала той нямаше да умре така лесно. Със сетно усилие на волята изтръгна от себе си сили да се претърколи встрани, тъкмо в момента, когато противникът му нанесе удара. Кървавото острие пусна сноп искри от паважа, където бе лежал варваринът. Младежът неистово продължи да се търкаля, докато успя да се изправи на крака и опря гръб о една стена. Лудият се втурна подире му като вихрушка.

Въздухът сякаш бе изпълнен с бръмчене на сърдити стършели. Изведнъж лудият заприлича на игленица, в която са забити птичи пера. Конан примигна. Градската стража най-сетне беше пристигнала — двадесет стрелци с лъкове, загърнати в черни наметала. Те не настъпиха, а отново заредиха оръжие, защото макар и пронизан с толкова стрели, лудият все още стоеше изправен. Устата му наподобяваше дълбок разрез, бълващ нечленоразделен кръвожаден вой. Изведнъж той запокити меча си срещу големия кимериец.

Оръжието на Конан трябваше да се премести на не повече от педя, за да отклони чуждия меч и да го запрати с трясък на улицата. Стражите стреляха още веднъж. Пронизан по цялото тяло, лудият се свлече на земята. В един кратък миг, докато падаше, изражението на умопомрачение избледня и бе заменено от неизразим ужас. Мъртвото му тяло се блъсна в паважа. Бавно, държейки оръжията в готовност, войниците заобиколиха трупа.

Големият кимериец прибра сабята си в ножницата с рязък замах и отвратен, изсумтя. Не беше необходимо да изтрива острието — върху него нямаше дори капчица кръв. Пролятата кръв бе негова и всяка от раните, колкото и незначителна да изглеждаше, го изгаряше от срам. Единствената атака, съумял да парира чисто — тази срещу хвърлената сабя — можеше да бъде посрещната и от десетгодишно момиче.

Един от стражите сграбчи рамото на мъртвеца и го обърна по гръб върху каменната настилка на улицата, като превърна в трески половин дузина стрели.

— Полека, Тулио — изръмжа друг. — Няма да ми хареса, ако ни орежат заплатата заради тези стрели тук. Защо...

— Тронът на Черния Ерлик! — задъха се Тулио. — Та това е лорд Мелиус!

Групата от облечени в ризници мъже отстъпи назад и изостави Тулио сам, изправен над трупа. Не бе препоръчително да се намират близо до мъртъв благородник, особено ако имаха пръст в убийството му, независимо какво бе сторил той. Справедливостта на краля може да поеме в странна посока, щом бъдат засегнати хора с благороден произход.

Старшият на стражите плю край трупа. Той беше мъж с прошарени коси и синкав белег, лъснал напречно през широкия му нос, който се виждаше изпод предната част на шлема.

— Нищо не може да се направи сега. Тулио! — Тогава стражът изведнъж осъзна, че е сам край тялото и отскочи встрани, а очите му блеснаха като на обезумял. — Постави наметалото върху... благородния лорд, — продължи старшият. — Размърдай се, човече! — Тулио с неохота се подчини. Старшият посочи и други мъже от стражата — Абидиус, Крато, Джокор, Насо! Хващайте ръцете и краката. Бързо! Или искате да стоите тук, докато го изядат мухите?

С глухо мърморене четиримата мъже се затътриха напред и вдигнаха тялото. Старшият тръгна по улицата, доколкото можеха, носачите се стремяха да следват бързата му стъпка, ала останалите войници се забавиха назад. Никой не погледна повторно към Конан.

— Толкова бавен ли си станал, кимериецо? — извика груб глас.

Конан се извърна, гневният отговор замря върху устните му при вида на брадатия мъж, който се бе облегал върху фасадата на един магазин.

— Все още съм по-бърз от тебе, Хордо, стари крадецо на кучета.

Брадатият мъж се изправи. Той беше висок почти колкото Конан, ала по-набит. Лявото му око бе скрито под груба кожена превръзка и един белег, който също се провираше под нея, пълзеше по цялата буза и опваше в подигравателно изражение левия ъгъл на устата му, макар останалата част от нея да се усмихваше приятелски. Тежки златни халки висяха на ушите му и ако златото изкушаваше крадците, то излъсканата от употреба широка сабя и камата в колана на мъжа, красноречиво ги разубеждаваха.

— Може би наистина си по-бърз, Конан — продължи той. — Ала какво правиш в Немедия, като оставим настрана уроците по фехтовка, които вземаш от някакъв благородник на средна възраст? Последният

път, когато те видях, се бе запътил към Аграпур да воюваш за крал Илдиз.

Хордо беше приятел, но невинаги се бе проявявал като такъв. При първата им среща, едноокият и шайка бандити изтласкаха Конан в Заморанските равнини по заповед на Карела — бандитката с кестенявобакърена коса, известна под името Червения Ястреб. Покъсно те яздиха заедно към Кезанкийските планини и търсеха съкровище, откраднато от магьосника Аман ар. Единственото, което изкопчиха от него бе, че успяха да се измъкнат живи. Бяха се срещали още два пъти; все опитваха да забогатеят, но все спечелваха не повече от необходимото за едно разкошно пиршество в най-близката странноприемница. Конан трябваше да гадае дали щастието ще им се усмихне, ако отново направят опит да спечелят злато.

— Да, воювах за крал Илдиз — отговори Конан. — Ала напуснах службата в Туран преди повече от година.

— Обзалагам се, че е станало заради неприятности с жена — захихика Хордо. — Знаем си аз що за стока си.

Конан повдигна огромните си рамене. Изглежда винаги бе имал неприятности заради жени. Но кой ли мъж е нямал?

— Ами теб коя жена те прогони от Султанапур, Хордо? Когато за последен път се разделихме, ти се разпореждаше в собствената си странноприемница, имаше закръглена Туранийска женичка и се кълнеше никога да не браконьерстваш нещо по-сериозно от бонбони, да не си подаваш носа от Султанапур, докато не те изнесат за погребалната ти кладя.

— Беше Карела — гласът на едноокия притихна смутено. Той подръпна гъстата си брада. — Не устоях на желанието си да се свържа с нея, а жена ми не спря да се заяжда с мен. Искаше да ме накара да се откажа. Каза, че съм се превърнал в посмешище. Хората приказвали разни неща, натякваше ми тя, подигравали ми се зад гърба, че ми хлопала дъската. Тя пък не можеше да търпи да се говори, че се е омъжила за малоумен. Тя не престана с приказките, аз не се промених, тъй че един ден й казах „довиждане“ и втори път не погледнах в онази посока.

— Още ли търсиш Карела?

— Тя не е мъртва. Сигурен съм — той сграбчи ръката на Конан, а очите му блестяха в прочувствен порив. — Не съм чувал дори и шепот

за нея, но бих почувствал, ако беше мъртва. Ти чувал ли си нещо? Нещичко, каквото и да е?

Болка потрепваше в гласа на Хордо. Конан знаеше, че Червения Ястреб наистина оцеля след тяхната експедиция в Кезанкийнските планини. Ала ако го съобщеше на Хордо, трябваше да му разкаже и как я бе видял за последен път — гола, прикована сред върволицата роби, поела към тържището, за да бъде продадена. Можеше да обясни, че е имал само няколко медни монети в торбата си — смешна сума, която въобще не се приближаваше до цената на робиня със заоблени гърди и зелени очи в Туран. Дори можеше да спомене за клетвата, която тя го бе накарала да изрече — че никога няма да вдигне ръка да я спаси. Беше горда жена, о, колко горда беше Карела. Или някога е била. Защото щом Хордо не бе открил никаква следа от нея, беше повече от сигурно, че камшикът я е пречупил и сега тя танцува за удоволствието на някакъв тъмноок господар. Но ако сега Конан разкаже тази история, сигурно щеше да убие своя стар приятел — човекът, който винаги твърдеше, че е най-вярната хрътка на Карела.

— За последен път я видях в Кезанкийнските планини — разкри той част от истината. — Но съм сигурен, че тя се е измъкнала жива от планините. Нито една шайка планинци не би устояла срещу нея и сабята в ръката ѝ.

Хордо поклати глава и въздъхна тежко.

Хората започнаха да се престахват и излизаха отново на улицата, взирайки се в труповете, които все още лежах по паважа, дето бяха съсечени. Тук-там жена падаше с писък върху мъртвото тяло на своя съпруг или дете.

Конан се огледа наоколо за меча, който лудият бе размахвал. Лежеше пред голямата колкото цяла стена витрина на магазин, отрупан с разноцветни топове плат. Собственикът го нямаше — или бе убит, или пък бе отишъл да огледа жертвите. Кимериецът повдигна меча и изтри върху топ жълта дамска съсирващата се кръв от подобното на змия острие.

Повдигна оръжието, за да премери теглото му. Предпазителят за дланта бе изработен като сребърен филигран, което подсказваше старинността на меча, а мястото на неговата изработка бе изписано с изтънчен краснопис, оставил върху стоманената повърхност странни думи. Никога по-рано Конан не бе виждал такива. Ала който и да бе

направил оръжието, наистина бе майстор. То сякаш беше продължение на ръката му. Не, острието изглеждаше продължение на ума му. И все пак Конан не можеше да не мисли за онези, които мечът току-що погуби. Мъже, жени, деца. Съсечени с удар изотзад или както и да ги бе застигнал обезумелият, докато бягаха. Смазани, разкъсани, както се бяха опитвали да изпълзят встрани. Образите им бяха живи в неговото съзнание. Той усещаше миризмата на страха, потта и кръвта им.

Конан издаде гърлен звук на отвращение. Мечът беше просто меч и нищо повече. Стоманата нямаше никаква вина. И все пак той не желаше да го задържи. Да го вземе — да, един меч е нещо прекалено ценно, за да бъде изоставен — това оръжие би донесло няколко сребърника в твърде олекналата му кесия.

— Да не би да искаш да го задържиш? — гласът на Хордо звучеше учудено. — Острието е осквернено. С кръвта на жени и деца — той плю и направи знака, с който се отпъждаше злото.

— Не е толкова осквернено, че да не мога да го продам — отвърна Конан. Импулсивно отметна от раменете си украсената с кожи наметка и я обви около меча. Старинната направа го правеше лесно разпознаваем. Не би било разумно да го носи открито толкова скоро след смъртта, която бе причинил в Белверус.

— Толкова ли си зле с парите, човече? Да ти дам няколко сребърни монети. Ще ти потрябват.

— Имам достатъчно — Конан претегли наум кесията си. Четири дни, ако отседне в странноприемница. Две седмици, ако спи в конюшни. — Толкова ли си богат, че раздаваш сребро? Отново ли се върна към разбойническия занаят, или си се заловил пак с контрабанда?

— Ш-ш-т! — Хордо пристъпи по-близо, като мятеше погледи наоколо с единственото си око, за да разбере дали някой не е дочул думите му. — За контрабанда се говори тихо — поясни той с глас, предназначен само за ушите на Конан. — Наказанието сега е бавно набиване на кол, а короната е отпуснала награда за предаване на сведения — тлъста сума, която ще изкуши дори собствената ти баба.

— Тогава защо си се забъркал?

— Аз не казах, че... — едноокият вдигна загрубелите си ръце. — Топките на Хануман! Да, аз съм в тази игра. Да не си глух или сляп, та да не знаеш какви са цените в този град? Митата са по-високи от

самите цени. Контрабандистът може да натрупа състояние. Ако оцелее, разбира се.

— Може би имаш нужда от партньор? — подсказа му Конан.

Хордо се поколеба.

— Не е същото както в Султаналур. Всяка бъчва вино и парче коприна, които се измъкнат от кралската митница, се вкарват в страната от една-единствена банда.

— За цяла Немедия? — попита Конан невярващо.

— Да. Така е вече, доколкото знам от две години. А аз съм тук само от година. Те са по-стиснати от юмука на скъперник. Следят кой да бъде допуснат в играта и не позволяват на никого да знае много неща. Аз получавам заповеди от човек, който получава своите от някой си, когото аз не съм виждал. Той пък по всяка вероятност получава заповед от някой друг — едноокият поклати тежката си глава.

— Ще опитам, но нищо не ти обещавам.

— Не е възможно да са чак толкова непроницаеми — настоя Конан. — Не и след като ти си един от тях, а си живял в града само година.

Хордо се засмя и разтърка широкия си нос със сплескания си, едър показалец.

— Аз съм специален случай. Бях в Кот, в една кръчма на Коршемиш, защото бях дочул слух... е, отклоних се от главното. Както и да е, един човек — Хасан, той работи за бандата в Кот, ме чул да разпитвам за Карела. Бил слушал по-рано да се говори за Червения Ястреб и безкрайно се възхищавал от нея. Щом разбра, че аз съм неин човек, ми предложи работа тук, в Белверус. Дотам бях изпаднал, че щях да варя чорба от собствения си колан. Ето защо приех предложението. Ако Хасан беше тук, щях да те уредя докато щракнеш с пръсти, ала той е в Кот.

— Странно — размисли Конан. — Защо не те е задържал в Кот, щом толкова се възхищава от Червения Ястреб. Е, няма значение. Направи каквото можеш. Все пак ще разчитам.

— Ще опитам — обеща Хордо, взря се през полуотворения си клепач към слънцето, отдавна преваляло зенита и тронаво се раздвижи. — Слушай, имам малко работа. Бандата, нали разбираш. Щях да те поканя да разменим по някоя и друга небивалица, ала те не гледат с добро око на непознати.

— Имам много време.

— Сигурно. Ще се видим. Чакам те във вертепа „Заклания вол“, на Улицата на Скърбите, точно над Хелгейт. Нека пясъчният часовник се обърне един-два пъти след залез-слънце — той се засмя и потупа Конан по рамото. — Ще си пробием път с пиене от единия до другия край на града.

— И от мазетата до покривите — съгласи се Конан.

Едноокият си тръгна. Конан реши да се разходи и стана, стиснал увития в пелерината меч под мишница, ала веднага закова на място. Богато украсена носилка с алени завеси, чиято рамка и пръти за повдигане проблясваха в черно и златисто, стоеше малко по-нагоре на улицата. Тълпата, дори главорезите почтително се отдръпваха, за да й сторят път. Вниманието му прикова не самата носилка — той бе виждал много такива по улицата: в тях седяха дебели търговци и лъскави благородници — ала тъкмо когато се обръщаше, завесата се затвори с рязко люшване, оставяйки го с неясното впечатление за някаква жена, така обвита в сиви воали, че нищо освен очите ѝ не можеше да се различи. Ала той би могъл да се закълне, въпреки цялата краткост на този миг, че нейните очи гледаха тъкмо него. Не, не гледаха. Изгаряха го със свирепостта си.

Предната завеса на носилката рязко се раздвижи и очевидно бе дадена някаква заповед, защото носачите забързаха нагоре по улицата, отдалечавайки се от големия кимериец.

Конан поклати глава, докато наблюдаваше как носилката изчезва сред блъсканицата от хора. Не бе започнал по най-добрия начин в Белверус. Въобразяваше си разни неща. Тук не познаваше никой, освен Хордо. Здравно стиснал завития в пелерината вързоп, той се зае да убие времето до срещата с Хордо. Щеше да се научи какво може да постигне в този град, където се надяваше да изкове бъдеще за себе си.

ВТОРА ГЛАВА

Улицата на Скърбите беше последната над Хелгейт. Това беше място, където хората със зъби и нокти се бореха да не пропаднат в казана на бедняшкия квартал, хора, които с отчайваща яснота знаеха, че дори ако те самите се задържат тук цял живот, то децата им неминуемо ще затънат в тресавището. Малцина бяха изпъзели дотук от Хелгейт и веднага прекъсваха похода, след като веднъж бяха достигнали сигурност на Алеята на Житения Клас, уплашени да продължат към града, който не разбираха. Те пренебрегваха вонята, която се разнасяше всеки път, щом вятърът задухаше от юг, и която им напомняше всъщност колко къс път са извървели. Онези, които наистина бяха избягали от Хелгейт, не спираха при Улицата на Скърбите — нито за ден, нито дори за час. Ала те бяха същинска рядкост.

На тази улица всички желаеха да забравят какво ги очаква на следващия завой, при следващото зазоряване, и не се интересуваха какво се е случило преди хиляда ноци. Улицата на Скърбите представляваше неистов, див карнавал. Улични музиканти с лютни, цитри и флейти бълваха музика, която си съперничеше със смеха, напълнил въздуха — груб кикот, пиански, истеричен, смях насила. Жонгльори с топки и обръчи, бухалки и бляскави ками, демонстрираха своето изкуство пред блудниците, наизлезли по улицата полуголи, в къси копринени одежди, с излъскани пиринчени гривни и сандали на висок ток, пъчейки се с прелестите си пред всеки, който имаше някоя и друга пара. Ала техните най-похотливи движения и безсрамни милувки по собствените им тела бяха предназначени за онези добре облечени зяпачи от богатите квартали, които изпъкваха сред пъстрата тълпа, сякаш държаха знаци, за да покажат, че са дошли за онова, което според тях бе дъното на разврата в Хелгейт. И над цялата тази гмеж се носеше смях.

Конан очакваше да намери кръчмата „Заклания вол“ тъкмо на тази улица. В единия край на стаята за посетители, вмирисана на

вкиснало вино, върху малка платформа три обилно закръглени жени въртяха бедра и гърди под сладните звуци на флейти. Мъжете по претъпканите маси не им обръщаха никакво внимание, съсредоточени в игра на зарове, карти и пиене. Уличница с бакъреночервеникава коса и парче тъмносиня коприна, обвито около тялото ѝ така, че да показва колкото е възможно повече пищна гола плът, поддържаше застинала усмивка върху устните си. Дебел коринтианец в кариани дрехи я галеше, сякаш се опитваше да определи цената ѝ според теглото.

Друга проститутка с невъзможно червена коса, хвърли око върху широките рамене на Конан и започна да оправя позлатената катарамна сутиена, който придържаше огромните ѝ кръгли гърди. Тя се люшна към него и овлажни подканящо сочните си устни, ала спря, намръщена разочаровано, когато той поклати глава. Конан не виждаше никъде Хордо сред пияната навалица; щяха да намерят време за жени, след като се срещнат.

В таверната имаше една жена, по-различна от останалите. Седеше сама. Подпряла гръб о стената, с чаша недокоснато вино пред нея, тя изглежда бе единственото същество, което наблюдава танцьорките. Дълга черна коса падаше в къдриви вълни върху раменете ѝ, големи лешникови очи и матови устни ѝ придаваха красота, далеч по-ярка от онази на леките жени. Тя не принадлежеше към братството на жриците на удоволствието. Обикновената рокля от бял памук, покрила тялото ѝ от врата до глезените, недвусмислено го доказваше. Мястото ѝ не беше тук. Роклята не беше нито крещяща, нито разкриваше достатъчно за погледа на обитател от Улицата на Скърбите — не беше украсена с пищна бродерия, не бе направена от скъпа материя, както на жените от кварталите на богатите, които идваха тук, за да вкусят порока и се потяха под някого, който можеше да бъде по-пропаднал от убиец.

Жените по-късно, напомни си Конан. Той разтърси завития в наметалото меч и се огледа за празна маса.

Изведнъж от онова, което по-скоро приличаше на вързоп дрипи, се протегна кокалеста ръка и го дръпна за туниката. Тънък, стържещ глас се промъкна през беззъбата уста на непознатия:

— Здравей, кимериецо, къде си тръгнал с този меч, който донесе толкова убийства?

Конан почувства как космите по врата му настръгнаха. Старецът, толкова съсухрен, че бе невъзможно да има бръчки, бе препасал мръсно парче плат на мястото, където трябваше да се намират очите му. Ала дори да имаше очи, как би могъл да знае какво е завито в наметката? Или пък, че Конан е от Кимерия?

— Какво знаеш за мен, старче? — попита той. — И как си го научил, щом си сляп?

Старецът остро се изкиска и с тояжката, която държеше, докосна превръзката върху очите си.

— Когато боговете ми отнеха зрението, те ме дариха с други способности за гледане. Аз не гледам с очите си и не виждам онова, което виждат зениците, а... други неща.

— Чувал съм за такива хора — измърмори Конан. — И за още по-странни дори. Какво още можеш да кажеш за мен?

— О, много, много, млади господине. Ще познаеш любовта на много жени — и кралици, и селски момичета, и на много други с ранг между техния. Ще живееш дълго, ще спечелиш кралска корона, а смъртта ти ще бъде забулена в легенда.

— Ей, бичи мях! — изсумтя Хордо, провирайки главата си край рамото на Конан.

— Чудех се къде си — каза Конан. — Този старец позна, че съм кимериец.

— Дочул е акцента ти на варварин и с малко късмет е уцелил истината. Хайде да сядаме на масата и да вземем кана вино.

Конан поклати глава:

— Не съм си отварял устата, той знаеше. Кажи ми, старце, какво ме чака след седмици, а не след години.

Слепият слушаше с болезнено изражение на лицето, навел глава, за да долови техните думи. Сега беззъбата му усмивка се бе завърнала:

— Колкото до това — той вдигна ръка, потривайки палеца с върха на останалите си пръсти. — Аз съм беден човек, кепето виждаш, млади господине.

Големият кимериец бръкна с два пръста в кесията на пояса си. Тя бе достатъчно олекнала, съдържаше повече медни, отколкото сребърни монети, при това малко и от двете, ала той извади сребърна пара с лика на краля и я пусна в дланта, която приличаше на парче стара животинска кожа.

Загубил всякакво търпение, Хордо въздъхна:

— Познавам един гадател и трима астролози, събрани заедно, за половината пари ще ти предскажат всичко много по-добре, отколкото тук, в тая бърлога.

Върховете на пръстите на слепия пробягаха леко по лицето на монетата.

— Щедър човек — измърмори той. — Монетата изчезна сред дрипите му. — Дай ми дясната си ръка.

— Сляп гледач на ръка — изсмя се Хордо, ала Конан протегна десницата си.

Със същата скорост, с каквата бяха изучили монетата, пръстите на стареца проследиха линиите по ръката на кимериеца и се поспряха върху местата с удебелена кожа и старите белези. Той започна да говори и въпреки че гласът му бе тънък, нотките на кикот бяха изчезнали. В него бе стаена сила, дори властност.

— Пази се от жената със сапфири и злато. Заради любовта ѝ към властта, тя може да опустоши съдбата ти. Пази се от жената със смарагди и рубини. Заради любовта ѝ към теб, тя може да съзерцава дори смъртта ти. Пази се от мъжа, който се стреми към трона. Пази се от мъжа, който е направен от глина. Пази се от благодарността на кралете — според Конан гласът на стареца звучеше твърде високо, ала никой не отклони поглед от своята чаша вино, когато той започна да пее провлачено, монотонно: — Спаси трона, спаси краля, убий един крал или умри. Каквото и да дойде, каквото и да бъде, подбери точно времето, когато трябва да си тръгнеш.

— Толкова е мрачно, че може да вгорчи и младо вино — измърмори Хордо.

— Освен това не е много смислено — добави Конан.

— Можеш ли да го кажеш по-ясно?

Старецът пусна ръката на Конан и сви рамене:

— Ако можеш да изричам пророчествата си по-ясно — отбеляза сухо той, — щях да живея в дворец, а не в кочина сред Хелгейт.

Потупвайки с тояжката си, той закуцука към улицата, като избягваше с еднаква ловкост и масите, и пияните гуляйджии.

— Запомни думите ми, Конан от Кимерия! — подметна той през рамо от вратата. — Моите пророчества винаги се сбъдват! — после изчезна сред трескавия водовъртеж навън.

— Стар глупак — изръмжа Хордо. — Ако искаш добър съвет, отиди при истински астролог, а не при някой от тези щъкащи навред шарлатани.

— Не съм му казвал името си — тихо повтори Конан.

Хордо примигна и изтри уста с опакото на грубата си ръка:

— Имам нужда от питие, кимериецо.

Проститутката с огненочервената коса стана от масата, за да заведе един плещест Офирийски разбойник нагоре по стъпалата към стаите, които можеха да бъдат наети срещу няколко чаши вино. Конан се отпусна на освободения стол и кимна на Хордо да заеме другия. Тъкмо оставяше завития в наметката меч върху масата, когато едноокият сграбчи ръката на прислужничката с очи на сърна, бледи гърди и бедра, едва-едва прикрити под две ивици зелен муселин.

— Вино — поръча Хордо. — Най-голямата кана, която имате. И две чаши. — Момичето ловко се измъкна от хватката му и бързо се отдалечи.

— Приказва ли с приятелите си за мен? — попита Конан.

Хордо въздъхна тежко, поклащайки глава:

— Приказвах, но отговорът е „не“ Работата тук е лека, Конан, златото тече като река, ала съм принуден да изпълнявам заповедите на един човек — Ераниус, дебел, кривоглед кучи син, който вони като бунице. И тая торба с отпадъци ми чете конско — представяш ли си — аз седя мирно и слушаш конско? Да не съм се доверявал на непознати в тези опасни времена. Опасни времена! Ха!

— Не е чак толкова трагично — успокои го Конан. И все пак се бе надявал да работи отново с тази брадата мечка. Свързваха ги хубави общи спомени.

Прислужничката се върна и постави върху масата две кожени халби за вино и груба глинена гарафа, голяма почти колкото мъжка глава. Тя напълни чашите и зачака с протегната ръка.

Хордо затършува сред медните монети да ѝ плати и същевременно лукаво я пощипна.

— Изчезвай, момиче — изсмя се той — преди да решим, че искаме повече, отколкото си съгласна да продадеш.

Тя си тръгна, като потри закръгленото си бедро, а влажният ѝ поглед към Конан подсказваше, че не би имала нищо напротив да продаде, ако именно кимериецът е купувачът.

— Казах му, че не си непознат — продължи Хордо. — Разправих му много неща за тебе, за контрабандата в Султанапур. Той въобще не пожела да слуша. Според него ти изглежда си опасен тип. Нареди да се държа настрана. Представяш ли си го как си мисли, че аз ще изпълня точно такава заповед?

— Не мога — съгласи се Конан.

Изведнъж кимериецът усети съвсем леко докосване там, където стоеше кесията му. Голямата му ръка се стрелна назад, сграбчи една гънка китка и измъкна собственика ѝ пред себе си.

Златни къдрици обграждаха по детски невинно лице с безхитростни сини очи, ала пищният бюст, опнал тясната ивица червена коприна, издаваше нейната професия, за която красноречиво говореше и коланът от медни монети, докосващи краката ѝ високо над коленете; надолу от препаската се спускаха прозрачни червени воали, едва покриващи отпред вътрешните извивки на бедрата, а в гръб — хълмчетата на заоблената ѝ задница.

— Ето я жената със сапфири и злато — изсмя се Хордо. — Каква е цената ти, момиче?

— Следващия път — посъветва я Конан, — не се залавяй с достатъчно трезвен с мъж, защото ще усети колко несръчно го докосваш.

Изкусителна усмивка превърна лицето на момичето в маска.

— Ти бъркаш. Аз исках да те докосна. За такъв красавец като тебе, цената ми няма да е висока, пък и билкарят казва, че съм напълно излекувана.

— Билкарят! — Хордо започна да пръска слюнки във виното си. — Махни си ръката от нея, Конан! В този град има двадесет и девет вида шарка. Ако е прекарала един, обезателно ще прихване и останалите двадесет и осем.

— А ми го казва веднага — усъмни се Конан.

Той леко стегна хватката. Пот изби по челото ѝ, сочните ѝ устни се отвориха с тих вик, пръстите ѝ се отпуснаха и изтърваха две сребърни монети в свободната ръка на Конан. За миг той я притегли по-близо, като притисна ръката ѝ зад гърба. Едрите ѝ гърди се сблъскаха с масивния му гръден кош, уплашените ѝ небесносини очи се взряха в неговите.

— Истината, момиче! — изрече той. — Крадла ли си, или проститутка? Или и двете? Истината и ще те пусна да си вървиш свободно. При първия опит да ме излъжеш, ще те заведе горе и ще си взема толкова, колкото се полага за парите ми.

Тя навлажни бавно устните си и прошепна:

— Наистина ли ще ме пуснеш да си вървя? — Конан кимна. Тръпнещият ѝ дъх издигаше гърдите ѝ и приятно ги притискаше в гръдния му кош. — Не съм блудница — отрони накрая тя.

— Опасна игра играеш, момиче — предупреди Конан.

Жената предизвикателно отметна назад русата си коса.

— Кой би забелязал някаква уличница сред толкова много? Вземам само по няколко монети и всеки си мисли, че ги е похарчил за пиене. А щом спомена за билкаря, никой не пожелава прелестите, които смята, че му предлагам. — Тя рязко приближи устните си към него и дъхът ѝ опари лицето му. — Не съм проститутка — измърмори тя, — ала бих се насладила на една нощ в твоите прегръдки.

— Не проститутка — засмя се Конан. — Крадла. Познавам крадлите. Когато се събудя, няма да намеря нито кесията, нито наметката и меча, а може и ботушите ми да изчезнат. — Очите ѝ блеснаха, простодушieto им се стопи в мига на раздражение; тя безпомощно започна да се гърчи в желязната хватка на ръката му. — Нямах късмет тази вечер, момиче. Усецам го. — Той рязко я пусна. За момент крадлата замря в недоверие, после разтворената му длан я плесна отзад и жената се повдигна на пръсти с писък, който предизвика смях сред околните маси. — Върви си, момиче — подкани Конан. — Късметът ти не проработи.

— Ще отида където искам — ядосано отвърна тя и потъна сред навалищата в таверната.

Той освободи мислите си от нея и отново се зае с виното, като отпиваше големи глътки. Над ръба на кожената халба очите му срещнаха погледа на жената, чието място не беше в тази таверна. Тя го гледаше с недвусмислено одобрение, ала в очите ѝ също тъй недвусмислено липсваше покана към него. Жената пишеше нещо върху парче пергамент. Конан би се обзаложил, че на цялата улица едва ли щяха да се съберат шепа жени, способни да напишат или поне да прочетат имената си. Нито пък мъже, ако това имаше някакво значение.

— Тази не е за нас — обади се Хордо, забелязал посоката на погледа му. — Каквато и да е, с тази дреха върху себе си, в никакъв случаи не е уличица.

— Не ме е грижа каква е — отвърна Конан, спестявайки част от истината. Тя беше красива, а той признаваше слабостта си към красивите жени. — В момента съм загрижен да си намеря работа, за да не стигна до там, че да не мога да си позволя никаква жена. Прекарах целия ден в обиколка на града. Видях много мъже с телохранители. Не носи злато, колкото контрабандата, но по-рано съм бил телохранител и вероятно пак ще стана.

Хордо кимна.

— Такава работа има достатъчно. Всеки, който преди година имаше един телохранител, сега има пет. Някои от по-тлъстите търговци, като Фабий Палиан и Енарио Осториан, плащат на цял отряд. Така се печелят истинските пари — като даваш под наем телохранители от собствения си отряд.

— Да, ако преди всичко имаш злато да го поддържаш, — съгласи се Конан. — Аз нямам с какво да купя ризница за един войн, какво остава за цял отряд.

Едноокият прокара пръст през локвичка вино върху масата.

— Тъй като вече започнахме разговора — половината от онова, което контрабандираме, е оръжие. Митото за един хубав меч е по-високо, отколкото е цената му. — Той срещна погледа на Конан. — Ако не съм сбъркал някъде в сметките, можем да откраднем достатъчно, за да екипираме цял отряд, без никой да ни усети.

— Ние ли, Хордо?

— Утробата на Хануман! По дяволите, човече! Когато започнат да ме командват кой да ми е приятел, вече съм негоден за контрабанда!

— Значи трябва да съберем достатъчно сребро за една извънредна заплата при постъпването на хората при нас. Да кажем петдесет човека...

— Злато — прекъсна го Хордо. — Цената в момента е една жълтица на човек.

Конан свирна през зъби.

— Няма никаква вероятност скоро да зърна толкова пари на едно място. Ако ти не...

Хордо тъжно поклати глава.

— Ти ме познаваш, кимериецо. Прекалено много харесвам жените, пиенето и заровете, за да се задържи злато при мен.

— Крадла! — изкрещя някой. — Хванахме крадла!

Конан се огледа и видя русокосата с невинното лице, която се бореше срещу едър брадат мъж в мазна синя туника и висок тип с доближени очи, които припламваха в хищно изражение на невестулка.

— Хванах я тъкмо когато ръката ѝ беше в кесията ми! — изкрещя брадатият.

Неприлични коментари заглушиха смеха в таверната.

— Казах ѝ, че късметът ѝ я е напуснал — измърмори Конан.

Брадатият мъж разкъса коприната върху гърдите ѝ и русокосата изпищя. После я захвърли към мършавия тип, който се бе покатерил върху една маса. Въпреки съпротивата на крадлата, мъжът бързо раздра остатъка от тънката ѝ дреха и я изблъска съвсем гола пред цялата таверна.

Брадатият разтърси чаша със зарове над главата си.

— Кой ще опита да я спечели? — Мъжете се струпаха около него.

— Хайде да тръгваме — предложи Конан. — Не искам да гледам това. — Той прибра завития в наметката меч и се запъти към улицата.

Хордо хвърли изпълнен със съжаление поглед към едва наченатата гарафа с вино и го последва.

На вратата Конан още веднъж срещна очите на младата жена в обикновената памучна рокля. Тя отново го гледаше, ала този път лицето ѝ изразяваше неодобрение. Какво ли бе сторил, зачуди се той. Не че това толкова го засягаше. Имаше много по-важни грижи наум, отколкото тази жена. Следван от Хордо, той се наведе, за да излезе през вратата навън.

ТРЕТА ГЛАВА

По Улицата на Скърбите цареше пълен мрак и трескавото безпокойство на тукашните обитатели нарастваше, сякаш с енергично движение можеха да се стоплят в мразовитата нощ. Проститутките вече не крачеха предвзето и изкусително, а подтичваха от един вероятен клиент към друг. Акробати подскачаха и се премятаха напук на земното притегляне и счупените преди години кости, като че ги наблюдаваше самият крал Гариан, ала вместо възнаграждение получаваха глух пиянски смях. Въпреки това те продължаваха номерата си.

Конан спря да погледа един гълтач на огън: шест пламтящи главни описваха бавни арки над плешивата му глава. Малка, постоянно променяща състава си група, също стоеше и наблюдаваше. Трима дойдоха и двама си тръгнаха, откакто кимериецът бе спрял на това място. Тази нощ по улицата имаше по-добри зрелища от изкусния жонгльор. Конан отдели медна монета от кесията си и я хвърли в шапката, оставена от сръчния фокусник на земята. Там имаше само две подобни монети. За изненада на Конан жонгльорът внезапно се обърна към него. Поклони се и задържа главните високо във въздуха, като че отдаваше почит на щедър покровител. Изправи се и започна да танцува, високо подскачайки, а огнените му бухалки се въртяха около него. През цялото време изглеждаше, че стъпалата му се намират неизменно в центъра на окръжностите, които описваше.

Хордо хвана ръката на Конан и задърпа мускулестия младеж надолу по улицата.

— За една медна монета — отвратен измърмори едноокият. — Беше време, когато само сребро можеше да накара някой от тях да ти покаже това. Даже една монета сигурно нямаше да е достатъчна.

— Този град е полудял — констатира Конан. — Никога не съм виждал толкова много просяци от тази страна на Вилайетово море. Бедните са станали още по-бедни и по-многобройни, отколкото в която и да е от другите три столици. Уличните продавачи слагат цени, които

биха смазали търговец от Гилдията в Султанапур. При това лицата им са кисели, сякаш всеки момент ще фалират. Повече от половин сребърник за гарафа вино, а жонгльорът показва най-добрите си фокуси за една медна монета. Не видях жива душа да я е грижа дали утрешният ден ще дойде, или не. Какво става тук?

— Какъв съм аз, кимериецо? Учен? Свещеник? Говори се, че тронът е прокълнат, че самият Гариан е прокълнат от боговете.

Конан инстинктивно направи знака срещу злото. Проклятията са неща, с които човек не бива да се шегува. Няколко човека забелязаха жеста му и се отдръпнаха от огромния мъж. Достатъчно зло тежеше в собствения им живот, за да се развълнуват от онова, което го тревожеше.

— Наистина ли има проклятие? — подхвана големият кимериец след време. — Искам да кажа, приказват ли свещениците и астролозите за него? Потвърдили ли са, че такова нещо съществува?

— Не съм чувал — призна Хордо. — Така се говори по уличните ъгли. Всички знаят за проклятието.

— Утробата на Хануман! — изсумтя Конан. — Знаеш не по-зле от мен, че ако всички знаят нещо, обикновено е лъжа. Има ли някакво доказателство за проклятието?

— Ако това е доказателство, кимериецо — Хордо мушна Конан с грубия си пръст, за да подчертае значението на думите си, — в деня, когато Гариан се възкачи върху Трона на Дракона — забележи, точно същия ден — едно чудовище вилня по улиците на Белверус. Уби повече от двадесет човека. Приличаше на мъж — ако направиш мъж от глина и после наполовина го стопиш. Интересното е, че много хора, които са го видели, твърдяха, че приличал малко на самия Гариан.

— Човек, направен от глина — тихо повтори Конан, мислейки за пророчеството на слепеца.

— Не обръщаш внимание на онзи сляп глупак — посъветва го Хордо. — Освен това чудовището е мъртво. И да не мислиш, че го унищожиха градските стражи, изпокрити в казармите? Ами! Една стара жена, почти обезумяла от страх, запокитила срещу него газена лампа. Чудовището цялото се покрило с горяща мазнина. От него останала само купчинка пепел. Градските стражи щели да вземат жената на разпит, но съседите ги прогонили. Обсипали ги с мръсотията от нощните си гърнета.

— Ела — подкани Конан и зави по някаква тясна улица.

Хордо се поколеба.

— Осъзнаваш ли, че навлизаме в Хелгейт?

— Следят ни. Още от „Заклания Вол“ — прошепна Конан. —
Искам да узная кой е по петите ни. Оттук.

Улицата се стесняваше и лъкатушеше. Смехът и светлината от Улицата на Скърбите бързо се изгубиха. Сврадливата миризма на мърша и урина се сгъсти. Нямаше паваж. Скриптенето на ботушите им по чакъла и собственото им дишане бяха най-шумните звуци, които се разнасяха наоколо. Движеха се сред мрак, съвсем рядко разкъсван от шепя случайна светлина, процедила се от някой прозорец — достатъчно нависоко, за да почувства собственикът му поне мъничко сигурност и да дръзне да запали свещ.

— Говори — обади се Конан. — За каквото и да е. Какъв крал е Гариан?

— Кара ме да говоря — измърмори Хордо. — Да ни пази Бел от твоето... — той въздъхна дълбоко. — Гариан е крал. Какво повече има да се говори? Хич не ме е грижа за който и да е крал. Нито пък теб — съдя от онова, което видях последния път.

— И мен не ме е грижа. Но говори. Ние сме пияни и прекалено глупави, за да мълчим, докато се разхождаме в Хелгейт посред нощ. — Той освободи широката си сабя в ножницата. Блед лъч светлина от далечен прозорец проблесна по лицето му, очите му блещукаха в мрака като зеници на горско животно. Хищник, тръгнал на лов.

Хордо се препъна в нещо, което издаде сочен шляпащ звук под ботушите му.

— Черва и кости на Бара! Ух! Чакай да видя. Гариан. Поне се отърва от магьосниците. Повече ми допадат кралете, отколкото магьосниците.

— Как го постигна? — попита Конан, ала ушите му се ослушваха повече за звуци зад тях, отколкото за отговора. Дали това пред тях беше звук от човешки крак, пристъпящ дебнешком върху чакъла?

— О, три дни след като седна на трона, екзекутира всичките магьосници в кралския двор. Гетениус, неговият баща, ги държеше с дюзини в двореца. Гариан не бе съобщил на никого какво възнамерява да прави. Малцина успяха да се измъкнат с някакво извинение, но

останалите... Гариан дал заповед на Златните Леопарди в три след полунощ. Призори всички магьосници, останали все още в двореца, били измъкнати от леглото и обезглавени. Които се измъкнали, те били истинските магьосници — така казал Гариан. Позволи им да запазят богатството си. За тези, които не съумяха да разгадаят, че им готви смъртта, каза, че били шарлатани и паразити. Разпредели имуществото им сред бедняците, даже и тук, в Хелгейт. Последното добро нещо, което е направил.

— Интересно — подхвърли Конан разсеяно. Острите му очи различиха в тъмнината две сенки. Пред тях имаше пресечка. А отзад? Да. Това беше мърморенето на някой, настъпил отпадъците, оцапали ботушите на Хордо. — Продължавай да говориш — настоя той. Оръжието му прошумоля, одрасквайки кожата на ножницата, докато се измъкваше от нея.

Едноокият вдигна вежди, след като видя какво е направил Конан, после и той извади меча си. Двамата мъже вървяха и поклащаха леко стоманеното оръжие в юмруците си.

— За онова проклятие — продължи Хордо словоохотливо, — Гетениус се разболя две седмици след като някой го изрекъл. Щом легна в постелята, дъждът спря да вали. Валеше в Офир. Валеше в Аквилония. Но не и в Немедия. Колкото по-тежка ставаше болестта на Гетениус и колкото по-плътно се доближаваше до трона Гариан, толкова по-злокобна ставаше сушата. В деня, когато се възкачи на трона, полетата бяха сухи като кости на мъртвец, стрити на прах. Толкова и реколта беше прибрана тази година. Кажете, че това не е доказателство за проклятието.

Те стигнаха напречната тясна уличка; Конан потъна настрани в сянката и даде знак на Хордо да не спира. Плещестият едноок мъж продължи да се тътри напред, а думите му полека заглъхваха в мрака:

Понеже нямаше никаква реколта, Гариан купи жито от Аквилония и повиши митата, за да го изплати. Глупаците бандити по границата започнаха да палят каруците със зърно, а той пък повиши митата, понеже искаше да наеме повече пазачи за каруците и да купи още зърно. А ония глупаци на границата все още палят каруците. Високите мита са нещо прекрасно за контрабандата, но мене някак ми се иска кралят да не беше...

Конан чакаше, целият в слух. За секунда си помисли дали да не извади от наметката меч на лудия, ала дори през нея той все още чувстваше кръвта от убийствата. Подпря оръжието на стената. Стъпките на преследвача се приближиха, забързани, но и колебливи. Конан вече бе сигурен, че ги преследва само един човек.

Слаба, обвита в наметало фигура, се придвижи по тясната улица, спря в тъмнината, изцяло съсредоточила вниманието си върху слабия шум от заглъхващите стъпки на Хордо. Конан направи крачка напред и сграбчи с лявата си ръка рамото на непознатия. После светкавично извърна тяло и блъсна преследвача си в стената. Противникът му издаде мъчителна въздишка. Конан постави острието върху гърлото на непознатия и го повлече надолу по пресечката до едно осветено място. Устата на мускулестия младеж зейна, когато видя лицето на пленника си. Беше жената, която изглеждаше не на място в „Заклания Вол“.

Имаше страх в големите ѝ, светлокафяви очи, ала когато тя заговори, гласът ѝ бе овладян.

— Възнамеряваш ли да ме убиеш? Не мисля, че убийството на жена ще бъде извън силите ти. Та ти напускаш жените с такава лекота.

— За какво говориш? — грубо попита той. — Ти с разбойниците ли работиш, момиче? — трудно му беше да повярва в това, ала бе виждал и по-странни неща.

— Разбира се, че не — отвърна тя. — Аз съм поетеса. Името ми е Ариани. Би ли махнал този меч, ако не възнамеряваш да ме убиеш? Знаеш ли какво направиха те, когато си тръгнах? Имаш ли някаква представа?

— Кром! — измърмори той, объркан от нейното излияние. После ръката му отпусна меч.

Видя как тя преглътна и усети спокойния ѝ поглед върху себе си.

— Хвърляха зарове да определят кой ще бъде първи с нея. Всичките мъже в таверната се наредиха. Междувременно я подхвърляха един на друг и я пляскаха по бедрата, докато заприличаха на узрели, кървавочервени плодове.

— Русокосата крадла — възкликна той. — Ти говориш за нея. Да не искаш да кажеш, че си ме проследила до Хелгейт, само за да ми разкажеш за крадлата?

— Не знаех, че ще отидеш в Хелгейт — разгневи се тя. — Следвам хрумванията си. Твоя работа ли е да знаеш къде ходя? Аз не

съм робиня. Особено пък твоя робиня. Онова бедно момиче! След като я пусна да си върви, помислих си дали не ѝ съчувстваш, дали не си различен от останалите, въпреки че изглеждаш толкова буен. Ала...

— Ти знаеше ли, че е крадла? — прекъсна я Конан.

Лицето ѝ доби израз на човек, който се отбранява.

— Тя също трябва да живее. Предполагам, не знаеш какво принуждава хората да стават крадци, как се живее, когато си беден и гладен. Не и ти с огромната си сабя и тези мускули, и...

— Млъкни! — изкрещя той и веднага понижи глас, като хвърли бърз поглед по цялата тясна уличка. Не беше добре да привлече нечие внимание в място като Хелгейт. Когато отново отпрати взора към нея, тя го гледаше със зяпнала уста.

— Знам какво означава да бъдеш беден — започна той тихо. — Знам какво е глад и кражба. Случвало ми се е да бъда и беден, и гладен, и крадец, преди да порасна достатъчно, за да се обръсна.

— Съжалявам — бавно изрече тя. Конан изпита дразнещо чувство, породено вероятно от глада, който бе изпитвал като юноша, или от нейните думи.

— Колкото до онова момиче, тя проигра дадения ѝ шанс. Предупредих я, че късметът ѝ не работи тази вечер — и тя наистина имаше лош късмет, щом аз успях да я улова. Ти видя.

— Може би трябваше да поговоря с нея, когато я забелязах — въздъхна Ариани.

Конан поклати глава.

— Каква жена си ти? Поетеса казваш. Седиш в евтина таверна на Улицата на Скърбите, загрижена за крадците. Обличаш се като девствената дъщеря на някой бакалин, а приказваш с думи на благородница. Преследваш ме до Хелгейт, за да ми се скараш — той се засмя с дълбок гръден смях. — Когато Хордо се върне, ще те придружим обратно до Улицата на Скърбите и дано Митра опази блудниците и крадлите от тебе.

Опасен огън се запали в очите ѝ.

— Аз съм поетеса, добра при това. И какво е лошото на дрехите ми? Предполагам, бих ти харесала повече, ако носех оскъдни парцали от коприна и се гърчех като...

Той притисна с ръка устата ѝ, спрял да диша, докато се заслушваше. Очите ѝ бяха приковани — огромни и бляскави — върху

лицето му. Ето го отново онзи звук, който подразни слуха му. Стържене на стомана, измъкваща се от ножница.

Отблъсквайки жената нагоре по тясната пресечка, Конан се обърна тъкмо когато първият от група мъже се втурна срещу него. Оръжието на кимериеца срязва гърлото на нападателя, а сабята му се заклати, издигната във въздуха.

Един от другите трима преследвачи се препъна в грохващото тяло на другаря си и изкрещя — оръжието на Конан бе намерило непокритото от ризницата място, където се съединяват вратът и рамото. Зад мъжете долетя писък, който завърши със задавен стон, последван от вик:

— Червения Ястреб!

Това подсказа на кимериеца, че Хордо се е включил в схватката. Мъжът срещу Конан зае отбранителна стойка, като се опитваше да разгадае как се развива битката зад гърба му, без да откъсва очи от огромния младеж.

Изведнъж Конан изкрещя и раздвижи рамене, сякаш се готвеше да нанесе удар отвисоко през рамо. Мечът на противника блесна във въздуха да го парира, а тялото му остана съвсем незащитено. Страхотният промушващ удар на Конан доближи противника срещу лицето му, оръжието на кимериеца се подаде, щръкнало две педи зад гърба на нападателя. Той се взря в очите на умирация и дори в тъмата успя да съзре отчаянието, обхванало мъжа, осъзнал, че идва смъртта. После смъртта наистина овладя всичко. Конан изтегли меча си и го изтри в наметалото на мъртвия.

— Ранен ли си, Конан? — извика Хордо, препъвайки се от телата в тясната уличка.

— Тъкмо изтривах... — отвратителна миризма изпълни ноздрите на Конан. — Кром! Какво е това?

— Подхлъзнах се от нещо — отвърна Хордо кисело. — Затова се забавих толкова, докато се върна. Коя е тази блудница?

— Не съм блудница — възрази Ариани.

— Името ѝ е Ариани — уточни Конан. Той повдигна вежди като я видя да пъха в роклята си малка, очевидно умело използвана в схватката кама.

— Ти не извади това нещо срещу мене, момиче.

— Ала го имах на разположение — отговори тя. — Сигурно не съм помислила, че ще имам нужда от оръжие с теб. Тези твои приятели ли са?

— Разбойници — изсумтя той.

Хордо се изправи, след като бе огледал труповете.

— Изглежда ще се наложи да им хвърлиш един поглед, Конан. Твърде добре са облечени за Хелгейт.

— Някои от по-добрите граждани на Хелгейт — кимериецът сбърчи нос. — Хордо, веднага щом съпроводим Ариани до Улицата на Скърбите, трябва да намериш някаква баня. Ако възнамеряваш да продължиш да пиеш с мене, разбира се.

Хордо измърмори нещо под нос.

— Стига да не е някакъв капан — започна Ариани и спря, нерешително прехапвайки със зъби долната си устна. Накрая кимна. — Всичко ще бъде наред, — промърмори тя на себе си. — В странноприемницата „Знакът на Фестис“, съвсем близо до Улицата на Скърбите, има дървени корита. Може да дойдете като мои гости, поне за тази нощ.

— „Фестис“! — гракна Хордо. — Кой пък е чувал за странноприемница, наречена като богинята на музиката, разните му там стихове и други брътвежи?

— Аз — заяви Ариани с известна рязкост. — Щом аз ви каня, леглото, храната и виното са безплатни, въпреки че от вас се очаква частично да участвате в уреждането на сметката. Ще разберете, когато видите мястото. Е? Идвате ли, или ще воните, докато съберете два сребърника да си платите банята?

— Защо? — попита Конан. — Не беше така приятелски настроена преди една-две минути.

— Интересен си ми — каза просто Ариани.

Хордо се подсмихна и на Конан внезапно се прииска едноокият да вонеше поне мъничко по-слабо, та да го приближи на достатъчно разстояние за един хубав удар с юмрук. Кимериецът бързо зави древния меч в наметалото.

— Хайде да се махаме оттук, преди да сме привлекли още гадини — предложи той.

С възможно най-голяма скорост те напуснаха пределите на Хелгейт.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Албанус гневно стегна около кръста си шнура на избродираната със злато нощница, докато се разхождаше в постланото със скъпи килими преддверие на своите спални стаи. Златисти лампи хвърляха мека светлина върху стените, обсипани с барелефи, изобразяващи сцени от живота на Брагорас — древния, превърнал се в легенда, крал на Немедия — от когото Албанус претендираше, че води своя чист и неопетнен произход на благородник по майчина и бащина линия.

Лордът с ястребово лице бе наредил да го събудят, независимо по кое време се появят двамата мъже, които очакваше. И Вегенций, и Деметрио изглежда не бяха мигнали през нощта. Туниката със знака на Златните Леопарди, облечена върху ризницата на войника, бе смачкана и влажна от пот, а очите на женствения младеж примигваха изтощено.

— Какво открихте? — повелително попита Албанус, без никакво предисловие.

Деметрио сви рамене и помириша малката топчица против зараза, която винаги носеше със себе си.

Вегенций изтръпна в уморен гняв при безапелационния тон и рязко заговори:

— Нищо. Мечът го няма. Това не е толкова важно. Нямаме нужда от него. При това ти уреди Мелиус да бъде убит, като му го даде в самото начало. И все пак, Митра ми е свидетел, този човек не е голяма загуба.

— Как бих могъл да зная, че проклетото оръжие ще го накара да полудее? — прекъсна го Албанус. Вплел пръстите на двете си ръце, за да ги възпре да не треперят от ярост, той успя да си възвърне самообладанието. — Мечът — гласът му звучеше по-спокойно — трябва да бъде намерен. Още едно произшествие като днешното, още един луд с това оръжие в ръцете, и Гариан ще знае, че в Немедия отново вилнее магьосничество. При цялото му отвращение към магиите, би могъл да привлече някой маг в двореца, за да осигури

собствената си защита. Мислите ли, че толкова лесно ще позволя да се провалят плановете ми?

— Нашите планове — тихо му напомни Деметрио иззад малката топчица.

Албанус се усмихна леко — неговата усмивка беше не повече от леко изкривяване на устните.

— Нашите планове — съгласи се той, след което дори и нищожната деликатност в тона му изчезна. — Ти разпита стражите по въпроса, нали, Вегенций? В края на краищата те убиха лорд Мелиус.

Вегенций едва забележимо кимна.

— През мен минаха всички, освен техния старши, който изчезна от казармата, щом Златните Леопарди дойдоха да го арестуват. Гузната му съвест го е накарала да избяга, помнете ми думата. Той знае нещо.

— Малко вероятно — измърмори Деметрио. — Човекът знае какви методи на разпит ще бъдат използвани.

— Освен ако не е взел меча — предположи Албанус. — Какво казаха другите?

— Съвсем малко — въздъхна Вегенций. — През по-голямата част от разпита молеха за милост. Знаеха единствено, че имат заповед да спрат някакъв обезумял, който колел хората в близост до Пазара. Заварили го да се бие с варварин от северната провинция, после убихи полуделия. Когато разбрали по кого са стреляли, били така ужасени, че дори не помислили за меча. Не са задържали и варварина.

— Още ли е жив? — изненадано възкликна Албанус. — Трябва да е истински майстор на фехтовката.

Вегенций се разсмя пренебрежително.

— Мелиус едва ли можеше да различи дръжката от острието на меча.

— Майсторството е в оръжието — натърти Албанус. Шестима превъзходни майстори на меча били убити, за да се изработи острието му. Тяхната кръв била използвана за закаляването на стоманата, костите им били изгорени при изковаването ѝ, а тайната на тяхното изкуство се е преляла в метала.

— Да сече и коли — ето всичко, което знае Вегенций, — гласът на Деметрио насмешливо подскочи. — Виж, изкуството на стоманата... — Той извади меча от ножницата си и с прегънати колене

затанцува по прекрасно съчетаните багри на килима, като описваше с оръжието си сложни фигури във въздуха.

— Такива измишльотини вероятно са достатъчно добри за първите дуели на благородниците — подигра го на свой ред Вегенций. — В битката, когато животът ти зависи от сабята, е съвсем друго.

— Достатъчно! — грубо прекъсна спора им Албанус. — Спрете и двамата! — той остро пое дъх. Един ден щеше да им позволи да се бият, за да го развличат, и щеше да заповяда да набодат на кол победителя от техния двубой. Ала сега не беше време за това. Тридесет години беше работил, за да осъществи мечтата си. Прекалено много време, прекалено много усилия и унизителен ужас, за да позволи всичко да пропадне. — Този варварин може да е взел меча. Намерете го! Намерете оръжието!

— Вече започнах търсенето — самодоволно се обади войникът с квадратното лице. — Обадох се на Тарас. Неговите улични плъхове трябва да са душили цяла нощ.

— Добре — Албанус потри ръце, при което се разнесе звук, сякаш наблизко шумолеше пергамент. — Ами ти, Деметрио? Какво направи, за да намериш оръжието?

— Зададох десет хиляди въпроса — уморено отвърна изнеженият младеж. — От Улицата на Скърбите до вертепа „Къщата с Хиляда Орхидеи“ Нищо не узнах. Ако Вегенций беше сметнал за уместно, да ме уведоми за онзи варварин, търсенето ми щеше да бъде по-лесно.

Вегенций изучаваше ноктите на ръцете си със самодоволна усмивка.

— Кой би се сетил да те търси в „Къщата с Хиляда Орхидеи“? Там предлагат на клиентите си само жени.

Деметрио вбесено тласна меча си обратно в ножницата, сякаш пронизваше сърцето на войника. Ала преди да успее да отвори уста, заговори Албанус:

— Нямаме време за свати на дребно. Намерете този меч. Откраднете го, купете го, не ме е грижа как, ала го намерете. И не привличайте ничие внимание.

— А ако новият собственик е отмерил свойствата му? — попита Деметрио.

— Тогава го убийте — равно каза Албанус. — Или убийте нея, ако оръжието е в ръцете на някоя жена. — Той се обърна да си върви.

— Има още нещо — рязко се обади Вегенций. — Тарас иска да се срещне с тебе.

Албанус извърна лице към тях, очите му бяха безмилостни и непроницаеми като черен кремък.

— Как се осмелява тази отрепка? Той трябва да бъде с благодарност камъните по паважа, върху които стъпвам, заради златото, което му бе дадено.

— Уплашен е — поясни Вегенций. — Той и неколцина от останалите, които знаят какво всъщност вършат. Ще ги сплаша, ала дори златото няма да върне куража им, ако не се изправят лице срещу лице с тебе и не чуят от устата ти, че всичко ще стане както им е било разказано.

— Митра да ги порази! — очите на Албанус докоснаха барелефа върху стените. Трябвало ли е Брагорас да се занимава с такава измет? — Прекрасно. Уреди ми среща в някое затънтено място.

— Ще бъде изпълнено — отвърна войникът.

Изведнъж Албанус се усмихна, първата истинска усмивка, която останалите видяха върху лицето му.

— Когато седна на трона, ще заповядам този Тарас и неговите главорези да бъдат одрани живи на Площада на Кралете. Хората трябва да научат как един добър крал защитава поданиците си от напаст като тях. — Смехът му наподобяваше кучешки лай. — Хайде, тръгвайте. Като ви видя следващия път, искам да ми докладвате, че сте успели.

Той ги напусна без церемонии, както се бе и появил. Чувстваше, че вече стои над обичайната учтивост, разменяна между обикновени хора. Във всеки случай Вегенций и Деметрио бяха глупци, неспособни да осъзнаят, че той гледа на тях не по-различно, отколкото на Тарас. Не се ли досещаха, че накрая ще се разправи с тях също така жестоко? Щом можеха да предадат един крал, значи щяха да предадат и следващия.

В слабо осветената си спалня той закрочи нетърпеливо към квадратен лист от прозрачен кристал, окачен на стената. Никакви орнаменти не украсяваха тънкия кристал, с изключение на странни знаци по външния ръб, фино вписани под самата прозрачна повърхност. В светлината на единствената малка златна лампа,

поставена на триножник, знаците бяха почти невидими, ала поради дългите си упражнения с кристала пръстите на Албанус докоснаха нужните в необходимата последователност. Устните му напяваха думи от език, мъртъв вече три хилядолетия.

Щом пръстът му се повдигна от последния знак, кристалът потъмня и доби плътен сребристосин цвят. Бавно започнаха да се оформят картини. В кристалния лист се движеха и жестикулираха мъже, приказваха, ала не се чуваше никакъв звук. Албанус се взря в Гариан, който си мислеше, че е на сигурно място в кралския палат, унесен в разговор с най-доверените си съветници — Сулпиций и плешивия Маларик.

Кралят беше висок мъж, все още запазил здравите мускули от юношеството, прекарано във войската, ала сега върху тях бе започнал да се наслаждава равен слой тлъстина. Тя се бе натрупала през дългата половин година владичество върху трона, лишено от физически упражнения. Неговото лице с квадратна челюст и дълбоко хлътнали в черепа тъмни очи, бе загубило много от някогашната си откритост. Причината за тази промяна отново бе тронът.

Ръцете на Албанус пак започнаха да се движат по ръба на кристала, докато лицето на Гариан набъбна и изпълни целия квадрат.

— Защо правиш това толкова често?

Думите бяха изречени от русокосата жена, отпусната върху атлазените възглавници на леглото му — тя го наблюдаваше със сапфирените си котешки очи. Протегна се апатично, кожата ѝ проблесна в сумрака като намазана с мед слонова кост, краката ѝ на танцьорка изглеждаха дори по-дълги, когато изпъна петите и пръстите. Големите ѝ, крушовидни гърди се повдигнаха при протягането на нежния ѝ гръб. Албанус усети как гърлото му се сви.

— Защо мълчиш? — попита го тя. Гласът ѝ бе изпълнен с чиста невинност.

Кучка, помисли си той.

— Сякаш той е тук, Сулария. Нека наблюдава как собствената му любовница се гърчи и стене под мен.

— Това ли означавам за тебе? — сега тонът ѝ беше прелъстителен, галещ като сгрято масло. — Само още едно средство, за да унизиш Гариан?

— Да — потвърди той жестоко. — Ако той имаше съпруга или дъщеря, те щяха да се редуват с теб в леглото ми.

Очите ѝ се отдръпнаха към лицето в кристала.

— Гариан няма време за любовница, какво остава за съпруга. Естествено, ти си отговорен за многото неприятности, които отнемат времето му. Какво биха помислили твоите приятели, ако знаеха, че си рискувал да прелъстиш любовницата на краля в леглото си?

— Това риск ли беше? — лицето му опасно се стегна. — Ти представляваш ли риск за мен?

Тя се раздвижи сред възглавниците: главата ѝ остана обърната към него, а бедрата ѝ се поклатиха, подчертавайки със закръглеността си изяществото на нейната талия.

— Не, не съм никакъв риск за теб, — меко каза тя. — Желая само да ти служа.

— Защо? — упорито продължи той. — В началото те исках само за леглото си, ала ти по собствена воля започна да шпионираш в двореца и идваше, коленичила пред мен, да ми съобщиш кой какво прави и какво приказва. Защо?

— Властта — промълви тя. — Това е способност, която притежавам — усещам властта у мъжете, зная кои мъже ще я притежават. Такива мъже ме привличат, как то пламъкът привлича пеперудите. Усещам властта у теб, много по-могъща от оная, която Гариан си въобразява, че държи в ръце.

— Ти усещаш властта — притвори очи той и заприказва като че на себе си. — Аз също я усещам вътре в себе си. Винаги съм я чувствал, зная, че е там. Роден съм, за да бъда крал, да превърна Немедия в империя. И ти си единственото човешко същество, което го е осъзнало. Скоро хората ще излязат по улиците на Белверус с мечове в ръце и ще настояват Гариан да освободи трона в моя полза. Много скоро. И в този ден ще те издигна в благороднически сан, Сулария. Лейди Сулария.

— Благодаря, кралю.

Той рязко разтвори нощната си роба, захвърли я и се обърна така, че мъжът в кристала — ако изобщо бе възможно да ги види оттам — да наблюдава леглото без никаква пречка.

— Ела и докажи обожанието си към своя крал — заповяда той.

Жената изви овлажнелите си устни в усмивка и пропълзя до него.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Конан крачеше към стаята за посетители на странноприемницата „Фестис“ и отново си зададе въпроса дали не е попаднал в гнездо на умопобъркани. Две лири, четири цитри, три флейти и шест арфи с различни размери свиреха непрекъснато, ала никога повече от двама измежду разпръснатите по стаята музиканти, не изпълняваха една и съща мелодия. Един рецитатор редеше стихове пред гола стена, жестикулирайки разпалено, сякаш се представяше пред богат покровител. Дузина млади мъже и жени наобиколили маса, отрупана с малки скулптурни изображения, се надвикваха с музиката, за да си обясняват подробно какви са слабостите в работата на всеки. Други трима, застанали на стълбищната площадка, си крещяха един другиму — всичките едновременно — кога едно осъдително от морална гледна точка деяние все пак е допустимо да бъде извършено. Поне Конан смяташе, че викат, обсъждайки този неясен въпрос. Всички мъже и жени в стаята — никой по-възрастен от двадесет и пет години — се надвикваха за едно или друго нещо.

Можеше да се каже, че предната вечер той и Хордо бяха посрещнати радушно. Тогава в странноприемницата имаше не повече от двадесетина души. Ако „Фестис“ въобще бе възможно да се нарече странноприемница. Всички присъстващи се вторачиха в тях, сякаш Ариани бе довела две Бритунийски мечки. Да, сред тази сбирщина, която разполагаше с не повече от няколко ножа за рязане на месо, те наистина изглеждаха такива.

Докато Хордо изчезна при „ваните“ — дървени корита, поставени направо върху земята в тесен двор, без да имат нищо общо нито с мраморните палати, нито с всеобщото пренебрежение спрямо чистотата другаде в града — странните младежи наобиколиха Конан: доливаха чашата му с евтино вино, щом се появеше опасност да остане празна и го подтикваха да им разказва своите истории. Когато Хордо се върна, те притиснаха и него. Късно през нощта, чак до малките часове

на следващата сутрин, Конан и едноокият си съперничеха кой ще разкаже по-интересна преживелица.

Тези чудати млади мъже и жени — според някой били хора на изкуствата, друг ги нарече музиканти, а трети — философи — седяха неподвижни, целите в слух, сякаш им разказваха за друг свят. Често онези, които нарекоха себе си философи, даваха странни коментари, свършено непонятни за Конан. Доста време му отне да осъзнае, че и другите не схващат нищичко. Винаги настъпваше миг тишина, вклиняващ се в коментара, и тогава хората от групата наблюдаваха онзи, който се бе изказал. Изчакваха да видят дали от тях се очаква да кимнат сериозно на дълбокомисленото разсъждение, или да се засмеят на остроумието. Веднъж-дваж Конан помисли, че един от философите му се подиграва, ала човекът май не бе сторил нищо лошо. Не беше уместно да убие човек, без да бъде сигурен във вината му.

Той си проби път край философите на стълбищната площадка — нито един от тримата не забеляза преминаването му — и спря изумен. Ариани стоеше права върху маса в ъгъла на стаята. Гола. Беше стройна, гърдите ѝ изглеждаха приятно налети, талията ѝ — тънка над красиво заоблени ханш.

Той свлече наметалото от раменете си — мечът с назъбеното острие бе скрит на сигурно място в малката стая, отредена му да пренощува — и закрачи напред, за да обвие наметката около голото ѝ тяло.

— Ето, момиче. Ти не си като онези, които печелят от такъв вид развлечения. Ако се нуждаеш от пари, имам достатъчно да изхраня и теб, и себе си известно време.

Тя погледна надолу към него за миг, с ръце върху бедрата, с неразгадаеми очи, сетне го изуми като отметна главата си назад и се разсмя. Лицето му почервения — не понасяше да му се подиграват. Тя веднага падна на колене върху масата, лицето ѝ бе изпълнено с разкаяние. Гърдите ѝ подскочиха на педя от носа му и челото му се покри със ситни капчици пот.

— Съжалявам, Конан — каза тя тихо, ако думите ѝ можеха да минат за тихи в тази врява. — Това е най-хубавото нещо, което някой някога ми е казал. Не биваше да се смея.

— Щом искаш да се покажеш гола — сърдито отговори той, — защо не отидеш в кръчма, където от това се печелят пари?

— Виждаш ли тези хора? — тя посочи тримата мъже и двете жени — държаха въглени в ръце и седяха около близката маса, всеки с парче пергамент, прикрепено към дъска — и пред петимата имаше такива необичайно широки дъски. Всички гледаха сърдито към жената и Конан. — Аз им позирам. Те нямат пари да наемат някого и аз им правя услуга.

— Пред всички? — попита той недоверчиво.

— Няма много свободно място, Конан — обясни тя, а гласът потрепна с неприкрито веселие. — Освен това всеки тук е човек на някакво изкуство. Те дори не забелязват.

Държейки под око изящните извивки на тялото ѝ, той бе готов да се обзаложи в противното. Ала всичко, което каза, беше:

— Предполагам, че можеш да правиш каквото искаш.

— Правилно предполагаш.

Тя помахаше с ръка към хората, които скицираха и скочи от масата, като извърши безброй интересни поклащания с голото си тяло. Конан желаше тя да престане да припка наоколо, както бе тъй — без дрехи. Трябваше да помисли за друго, за да не я метне през рамо и да я отнесе горе в стаята си. След малко Конан забеляза блещукане в очите ѝ. Върху скулите ѝ се бе покатерила лека руменина. Беше осъзнала какъв ефект предизвиква у него.

Жената сръчно пое наметката от ръцете му и целомъдрено я обви около тялото си.

— Точно сега, в този момент, бих искала да пийна малко вино. С теб. — Той погледна наметката, вдигна въпросително вежди, а тя се изсмя. — Горе е различно. Там аз позирам. Долу съм просто гола. Ела, една маса тъкмо се освобождава.

Тя се втурна напред, той я последва, като се чудеше каква разлика създава разстоянието от масата до пода, и се питаше дали въобще някога ще разбере жените. Едва се отпусна на стола срещу нея край една маса с неравен плот и някой бутна пред тях глинена кана с вино, две очукани метални чаши и изчезна, преди още Конан да бе посегнал към кесията си.

Той поклати глава.

— За първи път виждам кръчма, където не искат да си платиш, преди да ти напълнят чашата.

— Никой ли не ти обясни снощи? — засмя се тя.

— Може би ти си опитала. Ала имаше твърде много вино наоколо.

— Наистина ли си извършил всичко, за което разказа снощи? — тя се наведе напред с интерес, краищата на наметалото се разтвориха и разкриха пътеката към пазвата ѝ. Част от съзнанието му отбеляза, че гледката е почти толкова възбуждаща, колкото голият ѝ бюст преди малко. Той се запита дали тя го знае и дали го прави нарочно.

— Някои от тях, да — потвърди предпазливо той. Истината беше, че не си спомняше кои истории бе разказал той и кои Хордо. Наистина, онази нощ виното беше много повече от достатъчно. Конан напълни чашите от глинената кана.

— Тъй си и помислих — отбеляза тя със задоволство. — А колкото до парите, давай, колкото можеш. Всички тук правят така. Макар че който остава само през деня, не дава нищо. Някои от нас получават пари от семействата си и, разбира се, всички ги внасяме тук. Те не одобряват — семействата ни, имам предвид — ала още по-малко одобряват, ако сме около тях и ги поставяме в неудобно положение с поведението си. Ако останат пари, купуваме хляб и сол и ги разпределяме сред гладните в Хелгейт. Е, не е достатъчно — въздъхна тя. — Ала човек, който умира от глад, е благодарен и за трохата хляб.

— Значи някои от тези хора имат достатъчно богати семейства, които им дават пари — огледа той невярващо стаята. Изведнъж думите, произнесени бавно и разчленено, така както говори високо образован човек, звъннаха в ушите му:

— Моят баща е лорд — каза тя, сякаш се защитаваше. Изречено от нейните устни, да бъдеш лорд или дъщеря на лорд, звучеше като престъпление.

— Тогава защо живееш тук, в покрайнините на Хелгейт и позираш гола върху масите? Не можеш ли да пишеш поезията си в палата на баща си?

— О, Конан — въздъхна тя. — Не разбираш ли, колко е несправедливо благородниците да имат злато и да живеят в палати, а просяците да мрат от глад в копторите си?

— Може би е несправедливо — отвърна той. — И все пак аз харесвам златото, въпреки че съм имал твърде малко от него. Що се отнася до бедните, ако аз бях богат — дано добре се познавам — онова, което съм пропилял стига за доста стомаси.

— Какъв друг отговор очакваше? — попита висок като върлина мъж и притегли стол към тяхната маса. Дългото му лице имаше начумерено изражение и впечатлението се подсилваше заради гъстите вежди, свъсени над очите му. Той посегна към чашата на Ариани и изпи половината от виното ѝ.

— Това е честен отговор, Стефано — възрази Ариани, а новодошлият изсумтя.

Сега Конан си припомни този мъж. Миналата нощ той бе нарекъл себе си скулптор и доста свободно бе докосвал с ръце Ариани. Тогава тя изглежда нямаше нищо против, ала сега гневно прибра от него своята чаша с вино.

— Той е щедър човек, Стефано, и мисля, че пак щеше да е щедър, ако бе богат — тя отново премести прямия си поглед върху Конан. — Но не виждаш ли, щедростта не е достатъчна? В Хелгейт някои хора не могат да си купят хляб, докато благородниците се крият на сигурно място в палатите си, а дебелият търговци забогатяват все повече, с всеки изминал ден. Гариан не е справедлив крал. Ясно е какво трябва да се направи.

— Ариани! — прекъсна я Стефано остро. — Започваш опасна тема. Обуздай езика си.

— С какво право говориш така с мен? — гласът ѝ се извиси, сгорещен от спора. — Каквото и да е имало между нас, аз не съм твоя собственост.

— Не съм казал, че си — отвърна той със същата разгорещеност. — Само моля да ми позволиш да те напътствам. Не приказвай така пред непознати.

Ариани презрително отметна красивата си глава, големите ѝ очи внезапно изстинаха.

— Сигурен ли си, че думите ти не са предизвикани от ревност, Стефано? Че не желаш да се отървеш от съперника си? — Лицето на скулптора пламна в алено. — Може да е непознат — продължи тя безпощадно, — ала тъкмо той е човекът, когото търсим. Войн. Нима не съм чувала Тарас да ти говори за това стотици пъти? Ние наистина трябва да разполагаме с борци, ако...

— Милосърдието на Митра! — изстена Стефано. — Въобще помисляш ли си, че трябва да бъдем предпазливи, Ариани? Той е

просто варварин от севера. Вероятно никога не ще узнае кой е баща му и би продал честта си за един сребърник. Внимавай какво говориш!

С лявата си ръка Конан освободи широката сабя от ножницата и оголеното острие под дръжката се опря на масата.

— Когато бях още момче — изрече той с равен глас, — видях как баща ми умира с меч в ръка. С бащиното си оръжие убих човека, който отне живота му. Интересно ли ти е да говорим още по този въпрос?

Очите на Стефано опулено сезираха в меча, начумереното изражение изчезна за миг от лицето му. Той докосна устните си с език и се задъха.

— Виждаш ли, Ариани? Виждаш ли какъв тип е? — Скулпторът се изправи, столът му се плъзна и изскърца върху пода. — Ела с мен, Ариани. Остави го.

Тя вдигна чашата си към Конан.

— Би ли ми налял още малко вино? — очите ѝ повече не потърсиха Стефано, нито показаха, че забелязват присъствието му. Конан напълни чашата ѝ и тя отпи.

Стефано я погледна нерешително, после отстъпи крачка назад.

— Внимавай какво говориш! — изсъска той и се оттегли като едва не събори една маса в бързината си.

— Ще внимаваш ли какво приказваш? — тихо я попита Конан.

Тя остана задълго взряна във виното, преди да отговори.

— Ако се съди от историите, които разказа, мечът ти върви натам, където има злато. Избираш човека само защото може да ти предложи най-много от скъпоценния метал.

— Не — възрази ѝ той. — По-скоро ще изоставя златото, отколкото да изпълня несправедлива заповед. — Въздъхвайки, той си призна: — Ала аз наистина харесвам златото.

Тя притисна наметката около себе си и се изправи.

— Може би... може би ще разговаряме за това по-късно. Те ме очакват да продължа с позирането.

— Ариани — започна той, ала тя го прекъсна.

— Стефано смята, че може да предявява претенции върху мен — изрече тя бързо. — Ала не може — и се отдалечи почти така бързо, както бе сторил Стефано.

Конан сподави ругатнята, която напираше върху устните му, изпразни чашата си и се обърна да погледне как тя отметна наметалото

и се качи да позира върху масата. След миг очите ѝ се насочиха към него, ала веднага се отклониха. Тя отново срещна погледа му и отново го отбягна. Закръглените ѝ гърди започнаха бързо да се повдигат и спадат, дишането ѝ стана неравно, развълнувано. Бледорозови петна избиха по бузите, после лицето ѝ поаленя, обхванато от горещ пламък. Тя издаде рязък, тих вик и скочи долу, грабвайки наметалото от пода, без да поглежда повече към Конан. Понесена в безшумен бяг, тя придърпа украсената с кожи наметка около тялото си и се стрелна между масите, докато краката ѝ я отнесоха нагоре по стълбите.

Кимериецът се усмихна доволно и си наля още вино от глинената кана. Може би нещата не се развиваха така зле, както изглеждаше.

Намръщен, Хордо се отпусна на стола срещу Конан.

— Чу ли какво се говори на това място? — тихо попита той. — Ако тук се навърташе някой от градската стража, не след дълго доста глави щяха да бъдат набучени на кол за подстрекателство.

Конан хвърли нехаен поглед наоколо, за да види дали някой си прави труд да подслушва.

— Не само подстрекателство. Истински бунт.

— Тази пасмина? — изсумтя присмехулно едноокият. — По-добре направо да отмаршируват до дръвника, за да им отсекаат главите. Не че градът не е готов за бунт, забележи. Ала тези имат не по-големи изгледи за успех, колкото някое бебе-сукалче.

— А ако разполагат с пари? Злато, с което да наемат войни?

Хордо повдигна чашата си, докато Конан говореше, но се задави с виното.

— Откъде ще вземе злато тази шайка? Ако някой от тях имаше покровител — може да заложиш кесията си — не би живял кажи-речи в самия Хелгейт.

— Бащата на Ариани е лорд — тихо съобщи Конан. — И тя ми разкри, че някои от останалите също произхождат от богати родове.

Едноокият внимателно заизбира думите си.

— Значи сериозно твърдиш, че те наистина подготвят бунт? Или поне си въобразяват, че го правят.

— Разговорът между Стефано и Ариани ми даде да разбере, че е така.

— Тогава да се махаме оттук. Може да имат някакви дарби, ала изкуството да вдигнат бунт не е между тях. Щом се срещнаха с тебе снощи и ти разказаха толкова много днес, какво ли чудесии са раздрънкали пред останалите? Помни, нашите глави могат да украсят някой кол със същата лекота, както и техните.

Конан бавно поклати глава, въпреки че Хордо очевидно имаше право.

— Тук ми харесва — беше всичко, което каза той.

— Харесал си поетесата със закръглените бедра — разгорещено възкликна Хордо. — Още си готов да загубиш главата си за жена. Нали помниш какво ти каза слепият прорицател?

— Ти май разправяше, че е глупак — изсмя се кимериецът. — Пий, Хордо. Почини си. Хайде да говорим за нашия отряд телохранители.

— Доколкото виждам, все още нямаме никакво злато — кисело отбеляза събеседникът му.

— Ще намеря злато — заяви Конан с повече увереност, отколкото чувстваше в действителност. Нямаше никаква представа откъде ще го вземе. И все пак е добре да подготви плановете си. Едно забавяне от няколко дни би затруднило много наемането на въоръжени мъже за отряда. — Ще го намеря. Ти каза, че, ъ... има възможност да вземем оръжие от складовете на бандата контрабандисти, при които служиш. Добро ли е оръжието? Виждал съм контрабандни ризници така изядени от ръжда, че се разпаднаха след първия силен дъжд, а мечовете се строшиха при първия удар.

— Не, кимериецо. Тия оръжия са с добро качество и от всякакви модели, каквито би ти хрумнало да потърсиш. Слушай, има толкова различни видове саби, струпани в тези складове, че не достигат имена да наречеш разновидностите им. Криви саби от Вендия, ятагани-шамшир с удължени върхове от Иранистан, ками мачерас в дузина различни размери от Коринтианските градове държави. Петдесет броя криви саби и стотици ками. Достатъчно да въоръжиш пет хиляди мъже.

— Толкова много? — измърмори Конан. — Защо държат толкова много и разнообразно оръжие в складовете? Няма никаква печалба от саби, оставени в склад.

— Пренасям от границата до Белверус такаото ми заповядат и ми плащат в злато. Пет пари не давам дали ще сеят ечемик в складовете си, докато получавам дебело натъпкана кесия за всеки курс. — Хордо обърна каната над чашата си, ала от нея се изцедиха само няколко капки. — Вино! — изрева той и под напора на гласа му в цялата стая се възцари мъртва тишина.

Всички удивено обърнаха глави към двамата плещести мъже. Стройна девойка в същата проста памучна рокля, каквато носеше Ариани, и която я скриваше от врата до глезените, колебливо приближи до тях и постави на масата още една кана вино. Хордо разрови кесията на пояса си и ѝ подхвърли един сребърник.

— Остатъкът е за тебе, малката — подвикна ѝ той.

Девойката се взря в монетата, доволно се засмя и стори дълбок, ала някак подигравателен поклон, преди да се отдалечи. Разговорите около масите отново продължиха. Музикантите пак се заеха с различните мелодии, а поетът поднови представлението си пред стената.

— Хубави виночерпки — измърмори Хордо и напълни очуканата си метална чаша. — Ала се обличат като девиците в някой храм.

Конан прикри усмивката си. Едноокият бе пил много предишната нощ. Е, твърде скоро щеше да научи, че тук не бе необходимо да плаща за виното. Междувременно нека сега плати и подпомогне странноприемницата от името на двамата.

— Помисли, Хордо. Тъкмо тази пъстра сбирка от оръжия би обединила тези хора на изкуството.

— Пак ли започваш? — измърмори мъжът. — На първо място не мога да си представя, че който управлява бандата контрабандисти, ще иска да свали Гариан. Безумните мита довеждат до гладна смърт бедняците, но те носят отлична печалба на контрабандистите. На второ място... — лицето му помрачил, а белегът под превръзката на окоето му изпъкна с белезникавоматовия си цвят. — На второ място, вече преминах през едно въстание с тебе. Или си забравил как яздохме през Вениянската граница само половин стъпка пред меча на палача?

— Помня — потвърди Конан. — Не съм казвал, че ще се включа в бунта на тези художници.

— Нищо не си казал, ала много си мислил за това — изръмжа Хордо. — Ти си романтичен глупак, кимериецо. Винаги си бил и,

изглежда винаги ще бъдеш. Утробата на Хунамун, човече, недей да се замесваш сега в друго въстание. Съсредоточи мисълта си върху златото, нужно за нашия отряд телохранители.

— Умът ми винаги е бил зает с мисли за злато отвърна Конан. — Може би мисля за това прекадено много.

Хордо изстена, но появата на стройната девойка, която им бе донесла каната с вино, спаси Конан от необходимостта да добави още нещо. Тя наклони глава на една страна и удостои големия кимериец с поглед, наполовина срамежлив, наполовина изпълнен с покана. В стаята изведнъж стана прекадено горещо.

— Как е името ти, момиче? — попита Хордо. — Ти си мъничка, сладка хапчица. Захвърли тази памучна риза, украси се с малко коприна и може да работиш в която кръчма на Белверус си избереш.

Тя разтърси глава, разсмя се весело, коприненокафеникавата ѝ коса се разля като водопад по раменете ѝ.

— Благодаря ти, любезни господине. Благодаря и за щедрата ти помощ — Хордо се намръщи. Не разбираше за какво става дума. — Името ми е Керин продължи тя и премести меките си кафяви очи към Конан, сякаш искаше да го погали с леките си пръсти. — С тези рамене... ти трябва да си Конан, за когото говореше Ариани. Аз моделирам различни неща от глина, въпреки че се надявам да видя някой ден скулпторите си отлети в бронз. Би ли позирал за мен? Аз не мога да ти платя, но може би... — устата ѝ изгуби твърдостта на очертанията си, сочната ѝ долна устна леко се отпусна, а очите ѝ не оставиха никакво съмнение как щеше да се издължи на мускулестия варварин.

Конан едва не се отказа да слуша, след като тя спомена за позиране. В съзнанието му проблесна образа на Ариани, позираща на масата, и той с неудобство осъзна как лицето му се сгорещява. Със сигурност тя не можеше да му предложи... не можеше да иска...

Преглътна с труд и леко се изкашля.

— Ти спомена Ариани. Тя изпрати ли някакво съобщение за мен?

— Защо тъкмо тя те видя първа? — въздъхна Керин. — Да. Чака те в твоята стая. Ще ти съобщи нещо много важно, както ми каза — завърши тя с леко неестествена усмивка.

Конан се раздвижи и столът му изскърца.

— Момиче — подхвана Хордо, след като кимериецът се изправи.
— Какво значи това „да позираш“? Аз ще се справя прекрасно с тази работа. — Керин се плъзна върху мястото, което Конан освободи.

Докато пресичаше стаята за посетители, Конан чакаше да чуе възмутения вик на Хордо, ала поглеждайки от стълбищната площадка, забеляза едноокият мъж да кима бавно, с доволна усмивка, цъфнала върху лицето му. Конан се разсмя и изкачи стълбите. Изглежда приятелят му щеше да получи от добра по-добра стока за своя сребърник.

Тесният коридор на горния етаж бе изпълнен с много врати, направени съвсем недодялано, защото първоначално построените помещения бяха разделени на доста повече от предвидените. Конан блъсна скованата от груби дъски врата на своята стая и видя Ариани застанала под малкия прозорец, избит високо в стената. Неговото наметало все още плътно обвиваше тялото ѝ, юмруците ѝ се показваха на врата, откъдето тя придържаше дрехата върху себе си. Той затвори вратата и се облегна върху грапавите дъски.

— Позирам! — започна тя без никакво встъпление. В очите ѝ проблясваше пламъче, което той не можеше да разгадае. — Позирам за моите приятели, защото не могат да наемат модели.

Правя го често и никога не съм се чувствала смутена. Никога до днес.

— Аз просто те погледнах — обади се той тихо.

— Ти ме погледна — младата жена издаде звук между ридание и смях. — Ти ме погледна и аз се почувствах като момичетата в „Заклания Вол“, които се гърчеха под звуците на флейтата за онези омазани в слюнка мъже. Митра да поразии очите ти! Как смееш да ме караш да се чувствам така!

— Ти си жена. Погледнах те както мъж гледа жена.

Тя затвори очи и заговори, обърната към напукания таван:

— Хама, ти майко на всички живи същества, защо се чувствам така развълнувана от един див варварин, който мисли със своя меч? — Доволна усмивка блесна върху лицето му, за да угасне почти веднага, смазана от сърдития поглед в нейните големи, светлокафяви очи. — Всеки мъж може да има колкото жени пожелае — продължи пламенно тя. — Отказвам моята свобода да бъде по-малка от тази на мъжа. Ако предпочета да имам само един мъж в своята постеля и не пожелаая

друг, докато той или аз си тръгна, това е лично моя работа. Можеш ли да ме приемеш такава?

— Майка ти никога ли не ти е казвала, че мъжът задава такива въпроси? — засмя се той.

— Митра да порази сърцето ти! — озъби се красивата жена. — Защо си губя времето? — Мърморейки на себе си, тя закрачи към вратата, като в бързината си разтвори широко наметалото.

Конан протегна тежката си ръка и я обви около талията ѝ под дрехата. Остана ѝ време само за сподавен крясък, преди той да я вдигне. Наметката се понесе към пода, меките ѝ гърди се притиснаха в коравия простор на гърдния му кош.

— Ще останеш ли с мен, Ариани? — попита Конан, взирайки се в уплашените ѝ очи.

Преди тя да успее да отговори, той вплете свободната си ръка в косите ѝ и приближи нейните устни до своите. Малките и юмруци поаленияха, докато удряха коравите му рамене; стъпалата ѝ напразно ритяха краката му над глезените. Нейната съпротива бавно замря и когато доволен шепот прозвуча в гърлото ѝ, той освободи тъмните ѝ коси. Задъхана, тя опря глава върху широките му гърди.

— Защо промени решението си? — след известно време успя да го попита тя.

— Не съм го променял, преди да попиташ — отвърна Конан. Тя го погледна уплашена, а той се усмихна. — Ала този път аз те попитах.

Ариани се засмя тихо и отново докосна гърдите му с глава.

— Хама, майко на всички живи същества — извика тя. — Ще разбере ли някога тези странни създания, наречени мъже?

Той внимателно я положи на рогозката си и дълго след това само родените в страстта ѝ звуци пробягваха по нейните устни.

ШЕСТА ГЛАВА

В ранните сутрешни часове Улицата на Скърбите добре подхождаше на настроението на Конан. Паважът бе осеян с евтини остатъци от пиршествата на отминалата нощ. Малцината минувачи, които човек можеше да забележи наоколо, се олюляваха на път за вкъщи с подпухнали очи и изпити лица. Конан риташе боклуците по пътя и отговаряше с ръмжене на скимтящите насреща му бездомни кучета, впуснали се да дирят храна сред сметта.

Десетте изминали нощи в странноприемницата „Фестис“ бяха прекрасни — омагьосан от прегръдките на Ариани, от нейната страст и желание, той пламваше дори в мига, когато му се струваше, че е напълно задоволен. Стефано седеше умислено, потънал в ревност и вино, ала споменът за гнева на кимериеца държеше езика зад зъбите му. Хордо, привлечен от чара на стройната Керин, премести при нея оскъдната си покъщнина от странноприемница, отдалечена на Три преки от „Фестис“, където живееше по-рано. Всяка вечер двамата с Конан пиеха и се надпреварваха да си разказват разни измислици, докато прелестите на Ариани и Керин ги разделяха. Такива бяха нощите. Дните им изглеждаха съвсем другояче.

Конан спря, сепнат от шума на тичащи ботуши край себе си, ала продължи по пътя, когато Хордо се присъедини към него.

— Лош късмет и тази сутрин? — попита едноокият и се вгледа в лицето на Конан.

Конан кимна.

— Победих и тримата телохранители на служба при лорд Хераниус и той ми предложи три жълтици, ако стана техен началник плюс още две на всеки десет дни.

— Това наричаш лош късмет? — възкликна Хордо.

— Митра! Та то е два пъти повече от обичайната заплата на телохранител. Изкушен съм да се откажа от контрабандата. Поне няма опасност от дръвника на палача.

— Ала трябва да положи клетва пред върховните съдии на града, че няма да напускам службата си без разрешение в срок от две години.

— О!

Юмрукът на Конан изплющя в дланта на лявата му ръка — звукът наподобяваше удар на бухалка в просната да съхне животинска кожа. Някакъв пиан, който се клатушкаше по път, подскочи цели две педи и падна в локва нечистотии. Конан не го забеляза.

— Навсякъде е същото — изскърца със зъби той. — И при отряд телохранители, и ако те наемат самостоятелно. Всички искат да се закълнеш, че ще служиш три години, а някъде искат и пет.

— Като нямаше тези клетви — размишляваше гласно Хордо, — хората си сменяха господарите всеки ден и получаваха по жълтица повече при всяка нова служба. Ти например. Защо не останеш на служба там, където ти предложат най-много злато? Да вземем този лорд Хераниус. Ако ти се прище да си идеш, а той не те пусне, просто си тръгваш. Клетва, която превръща човека в роб, въобще не е никаква клетва.

— И трябва да напусна Белверус, а може би и Немедия. — Той остана смълчан дълго, ботушите му отритваха встрани счупени глинени кани за вино и мръсни парцали от изоставени дрехи. Накрая каза:

— Хордо, отначало само си приказвахме за онзи отряд. Сега той означава много повече за мен. Няма да приема никаква служба, ако не съм начело на свой собствен отряд.

— Толкова много ли означава това за тебе? — попита Хордо невярващо. Той ловко избегна канче помия, плисната от втория етаж и изруга — човекът, извършил грозното дело набързо се скри зад прозореца.

— Да — продължи Конан, без да надава ухо за ядните думи на другаря си по повод оплесканите ботуши. — В крайна сметка човек няма нищо повече от себе си, нищо освен силна дясна ръка и оръжието в нея. И още нещо — воля да се издигне, да остави някаква следа в света, да води другите. Бях крадец, ала достигнах ранг на командир в армията на Туран, и добре си свърших работата. Не знам още колко ще се издигна, нито къде ще ме изведе пътеката, която съм поел, но възнамерявам да стигна толкова високо и толкова далеч, колкото позволяват моят разум и добрият ми меч. Ще имам този отряд.

— Когато се сдобиеш с него — сухо отбеляза едноокият, — погрижи се всичките телохранители да положат необходимата клетва. — Те завиха по улицата към странноприемница „Фестис“

Докато Конан се смееше, трима мъже с мечове в ръце изскочиха и преградиха тясната улица. Шумът от ботушите им накара Конан веднага да погледне през рамо. Още двама въоръжени мъже се появиха зад тях, пресичайки пътя им за отстъпление. Сабята на кимериеца забръмча, освободена от износената шагренова ножница; Хордо, чийто меч се разлюля страшно във въздуха, се завъртя, за да посрещне в лице двамата нападатели, изненадали ги в гръб.

— Отдръпнете се — извика Конан на тримата. — Другаде си намерете си по-лесни жертви.

— Не ни казаха нищо за втори човек — измърмори един вляво от Конан, с тясна миша муцуна, която вече се разтрепери.

Мъжът отдясно, с бръсната глава, блеснала от утринното слънце, неспокойно повдигна меча си.

— Не можем да пленим единия без другия.

— Ще намерите само смъртта си! — подвикна. Конан. С лявата ръка той разкопча бронзовата игла, която придържаше наметката му, и праметна подплатената с кожи дреха да виси свободно върху другата ръка.

Предводителят на нападателите — високият мъж с късо подстриганата брада в центъра на групата им очевидно беше такъв — се обади за пръв път:

— Убийте ги! — изкомандва той и сабята му замахна към корема на Конан.

С грацията на пантера мускулестият кимериец се отдръпна встрани, наметката му се омота около оръжието на високия мъж и десният му крак се стовари съкрушително в слабините на брадатия. В същото време сабята на Конан нанесе страничен удар срещу бръснатата глава — втория нападател. Притиснал устата си с ръка, предводителят им опита да се изправи, ала тялото на Конан описа пълен кръг, левият му крак изсипа страхотната си сила върху слепоочието на предводителя, който се свлече под краката на втурналия се напред мъж с миша муцуна. Двамата се затъркаляха в пръхтяща купчина по мръсната улица.

Нападателят с бръснатата глава загледа опулено другарите си на земята. Свистящият меч на Конан почти изцяло бе прерязал гърлото му. Яркочервена кръв запряска от страшната рана, мъжът се свлече на колене, а после се просна по лице върху камъните. Мъжът с мишата муцуна бързо се изправи на крака и опита да нанесе отчаян връхлитащ удар през рамо. Сабята на Конан извънтя срещу чуждото острие, отблъсна го в бясна окръжност към земята, и като полетя по край оръжието на противника, светкавично прободде гърдите му.

С бърз ритник Конан освободи сабята си от мъртвото тяло, което се просна до другия труп на земята. После кимериецът се завъртя и зърна предводителя на злосторниците изправен на крака, с пропито от ярост тясно, брадата лице. Той замахна, докато Конан все още обръщаше рамене, ала за изненада на разбойника големият кимериец не отвърна на удара, а приклепна, почти седна върху петите си. Оръжието му с невероятен мах изряза кървава линия през корема на предводителя. Високият мъж запищя като жена. Обезумели, ръцете му напразно се опитваха да задържат вътрешностите на мястото им. Очите му се изцъклиха в смъртна студенина още преди дългото тяло да падне върху мръсните камъни на паважа.

Конан навреме потърси с поглед Хордо, за да съзре как оръжието на едноокия отсича главата на втория нападател. Тя все още се търкаляше по камъните, когато едноокият приближи, впил сърдит взор в Конан. Кръв се стичаше от дълбока рана на дясната му ръка, и от друга — по-малка, на челото.

— Прекалено съм стар за това, кимериецо.

— Винаги казваш така — докато приказваше, Конан се наведе и провери кесиите на убитите мъже.

— Истината ти казвам — настоя Хордо. — Ако тези не бяха такива глупци, не приказваха и не се размотаваха толкоз дълго, можеха да ни съсекат за храна на кучетата, преди да дойдем на себе си. Да не се лъжем, моите двама едва не ми отрязаха топките. Прекалено съм стар, казвам ти.

Конан се изправи от телата и показа шест съвсем скоро изсечени златни монети. Той ги подхвърли върху дланта си.

— Може да са глупци, ала са били изпратени заради някой от нас. Има някакъв човек, готов да заплати десет жълтици за една смърт.

— Той посочи с глава двамата, убити от Хордо. — Ще видиш, че всеки има по две.

Хордо изруга и се наведе над двете тела; след минута се изправи с четири тежки златни монети. Едноокият здраво ги стисна в юмрук.

— Онази там миша муцуна каза, че не очаквали двама души. Митра, кой ли би платил десет жълтици за някой от нас?

Някакво дългуесто момче се показа от тясната уличка, на около дузина крачки от тях. При вида на трупове челоустта му зейна, с писък на неподправен ужас то побягна напред. Воят му заглъхваше бавно — все по-проточен и глух, колкото по-далеч от мъртвите тела го отнасяха краката му.

— Нека обсъдим всичко във „Фестис“ — предложи Конан, — преди тук да се е струпала публика.

— С нашия лош късмет — измърмори Хордо, — днес ще се окаже единствената сутрин от половин година, когато градската стража е решила да излезе на обходен патрул.

Странноприемницата беше съвсем близо до мястото на схватката, разиграла се на криволичещата уличка, ала очевидно никой не бе чул шума. При влизането им само Керин ги погледна с кратък интерес. В този ранен утринен час малцина от хората на изкуството бяха станали и не се чуваше врявата, която отекваше тук вечер.

— Хордо — възкликна стройната девойка. — Какво се е случило с ръката ти?

— Паднах върху счупена кана за вино — отвърна той глуповато.

Тя го изгледа остро, излезе и след миг се върна с купчина чисти парцали и гарафа вино; махна запушалката и започна да излива виното върху дълбоката рана на Хордовата ръка.

— Не! — изкрещя той и грабна съда от ръцете ѝ.

Устните ѝ се извиха в закачлива усмивка.

— Не боли толкова много, Хордо.

— Въобще не боли — изръмжа той. — Сега ще видиш как човек трябва да постъпва с виното.

И той надигна глинената гарафа до устата си, като отблъскваше със свободната си ръка опитите на Керин да му я вземе. Когато накрая престана да пие, за да си поеме дъх, жената изтръгна гарафата, изля малкото останало вино върху парче плат и започна да почиства раната на челото му.

— Стой мирно, Хордо — смъмри го тя. — След малко ще ти донеса още вино.

В отсрещния край на стаята за посетители Конан забеляза непознато лице. Красив млад мъж в изящно избродирана червена туника от кадифе седеше на една маса в ъгъла и приказваше с Грекус, мургав скулптор, който прекарваше значителна част от времето си в компанията на Стефано.

След като откри, че някой желае смъртта му, Конан започна да изпитва съмнение към непознатите. Докосна ръката на Керин.

— Онзи мъж — посочи й той. — Онзи там, който приказва с Грекус. Кой е? Изглежда добре облечен за човек на изкуството.

— Деметрио — човек на изкуството? — изсумтя тя. — Безделник, предпочита в постелята си мъже, вместо жени. Бил много остроумен, ала аз никога не съм споделяла това мнение. Понякога обича да смайва себеподобните си, ако не се въргаля в някой вертеп, естествено.

— Мислиш ли, че той е дал десетте жълтици? — попита Хордо.

Конан сви рамене.

— Той или някой друг.

— В името на Еребус, кимериецо, прекадено съм стар за това.

— За какво говорите? — попита Керин. — Не, по-добре да не знам. — Тя стана и се залови да тегли Хордо зад себе си — нежен фавън, който водеше мечка. — Раната на ръката ти има нужда от мехлем. Счупена кана за вино ли? Наистина счупена кана!

— Когато се върна — извика Хордо през рамо към Конан, — ще започнем с търсенето на човека, който ни трябва. Налага се да сме любезни с врага, нали?

— Готово — извика Конан и се надигна. — Аз ще донеса онзи меч. С него ще припечеля някоя и друга монета.

В стаята си на горния етаж кимериецът откърти една подвижна дъска в пода и взе оръжието с извито като змия острие. Светлината от малкия прозорец пробяга по бляскавата стомана и заблещука върху сребърния предпазител за ръката. Усещане за зло и поквара се издигаше от меча като зловонно изпарение.

Той се изправи и обвини наметката на мъртвия разбойнически предводител около острието на злокобното оръжие. Само от допира на

меча в ръката му, усети как стомахът му конвулсивно се сви. Такова неприятно чувство не бе изпитвал дори когато за пръв път уби враг.

Конан се върна в стаята за посетители, а мъжът в червената туника от кадифе продължаваше да се навърта в основата на стълбите, повдигнал до орловия си нос малка топчица против зарази. Очите му бяха притворени в апатично безделие, ала кимериецът забеляза, че дръжката на неговия меч е износена от употреба и ръцете, които стискаха малката топчица, изглеждаха грапави и здрави като на фехтовач. Конан мина край него.

— Само за миг, моля — обади се крехкият младеж. — Казвам се Деметрио. Събирам мечове с древна изработка и случайно чух — просто нямаше как да не чуя — че ти притежаваш такъв меч и имаш желание да го продадеш.

— Не си спомням да съм описвал меча като дъвен — отвърна Конан. Женственият мъж му напомняше с нещо за змия усойница, а това не му допаднаше.

Такъв човек може да се усмихва, да ти стиска ръката и в същото време да пониже сърцето ти с меч изотзад. И все пак Конан се вслуша в думите му.

— Може би само съм си внушил, че го наричаш дъвен — продължи спокойно Деметрио. — Ако не е, не ме интересува. Обаче ако наистина е старинен, бих го купил. — Той хвърли поглед към увития в наметката вързоп под мишницата на кимериеца. — Тука ли е?

Конан посегна към наметката и изтегли оръжието.

— Това е мечът — каза той, ала прекъсна изречението по средата и посегна към собствената си сабя, защото Деметрио отскочи назад. Кимериецът обърна острието на меча към себе си и предложи дръжката на мъжа. — Може би искаш да опиташ колко тежи?

— Не — думата бе произнесена с несигурен шепот. — Виждам, че този меч ми трябва.

Плътта около устните на Деметрио изгледаше бледа и напрегната. В съзнанието на Конан пробяга странната мисъл, че крехкият мъж се бои от оръжието, ала отхвърли това хрумване като невероятно и глупаво. Кимериецът метна меча на близката маса. Чувстваше ръката си мръсна, защото го бе докосвал. Това усещане също бе лишено от здрав разум.

Деметрио преглътна и докато наблюдаваше меча върху масата, дишането му видимо стана по-леко.

— Това оръжие — продължи той, без да поглежда кимериеца, — има ли някакви... свойства? Някаква магическа сила?

Конан поклати глава.

— Не съм чувал. — Ако беше отговорил утвърдително, щеше да поиска по-висока цена, ала твърдението лесно можеше да бъде оборено. — Колко ще дадеш?

— Три жълтици — бързо откликна Деметрио.

Големият кимериец примигна. Най-смелите му мисли стигаха до няколко сребърника. Ала щом мечът имаше някаква стойност за този млад човек, трябва да се пазари. — За толкова старинно оръжие — поде той, — много колекционери биха платили двадесет.

Крехкият мъж го погледна изпитателно.

— Нямам толкова в себе си — измърмори той.

Изумен, Конан се почуди дали оръжието не е принадлежало на някой отдавна мъртъв крал. Деметрио дори не се бе престорил, че желае да се пазари. С обигран поглед на крадец Конан оцени на петдесет жълтици украсената с аметисти златна гривна върху китката на Деметрио, а малката игла с рубин в туниката му на два пъти по толкова. Човекът пред него с лекота можеше да плати двадесет жълтици, помисли си той.

— Готов съм да почакам — започна Конан, обаче Деметрио свали гривната от китката си и я пъкна пред него.

— Ще вземеш ли това? — попита купувачът. — Не бих рискувал някой друг да получи оръжието, докато отида да донеса монетите. Струва повече от двадесет жълтици, уверявам те. Добави и наметката, защото не искам да нося голия меч по улиците.

— Наметката и оръжието са твои — обяви кимериецът и бързо размени украсената с кожи дреха за гривната.

Усети прилив на радост, когато юмрукът му се затвори върху богато украсеното с аметисти златно украшение. Сега нямаше нужда да се занимава с мисълта как ще наеме войни за смешната сума от десет жълтици, които по-рано притежаваше. Възнаграждението на неговия отряд от телохранители бе буквално в ръката му.

— Бих искал да те попитам — добави Конан, — защо оръжието е толкова скъпо. Да не би това да е мечът на древен крал или герой?

Деметрио внимателно обвиваше наметката около меча. Внимателно, помисли си Конан, предпазливо, сякаш острието бе опасно животно. Изведнъж женственият благородник прекъсна заниманието си.

— Как се казваш? — попита той.

— Казвам се Конан.

— Прав си, Конан. Това е мечът на древен крал. Всъщност, може да се каже, че това е мечът на Брагорас — и той се разсмя, сякаш току-що бе казал най-смешното нещо, произнасяно някога от човешка уста. Без да прекъсва смеха си, мъжът прибра меча и наметката и забърза към улицата.

СЕДМА ГЛАВА

Албанус се спря пред вратата. Грубият, подплатен с кожи вързоп под мишницата му изглеждаше съвсем неуместно в стаята с гоблени по стените и покритите с килими мраморни подове. Сулария седеше пред високо огледало, наметнала златотъкана дреха от коприна около кадифените си рамене, а една робиня бе коленичила до нея и сресваше златисто-медената коприна на косите ѝ. Сулария забеляза отражението на Албанус, позволи на дрехата да се разтвори и разкри щедрата плът на гърдите си пред огледалото.

Лордът с лице на ястреб щракна с пръсти. Робинята се огледа, отговори на жеста му с поклон и избяга безшумно от стаята, сякаш босите ѝ нозе не стъпваха по пода.

— Донесе ли ми нещо? — попита Сулария. — Много странно си го завил, ако това е подаръкът за мен — тя загледа отражението си в огледалото и нанесе лек руж по бузите си с четчица от животински косми.

— Това не е за теб — изсмя се той. — Това е мечът на Мелиус.

С един от ключовете, закачени на златна верижка около врата му, той отключи грамаден лакиран сандък до стената, като в строга последователност завъртя ключа първо в една посока, после в противоположната. Ако тази последователност се наруши, бе казал той на Сулария, хитро измислена система от тръби и кухи пространства между тях щеше да изхвърли отровни стрели в лицето на човека, опитал се да го отвори.

Албанус вдигна капака, захвърли настрана парцаливата наметка и внимателно постави меча на предварително приготвеното място. Томовете на древния Ахерон, подвързани с кожа на девици, също се намираха в сандъка, внимателно отделени един от друг с коприна — те бяха най-важната принадлежност на магьосниците от скривалището. Пръстите му се отпуснаха за миг върху вързоп свитъци от платно. Нямаха значение за извършването на магиите, ала все пак заслужаваха своето място в сандъка — върху тях бе нарисован Гариан — с цветни

бои и с въглен. На почетното място, върху копринена възглавничка, положена на поставка от злато, лежеше кристална сфера във възможно най-наситеният тъмосин цвят, сред който танцуваха и блещукаха сребърни петънца.

Сулария остави дрехата да се плъзга бавно след нея по пода, приближи се и застана гола до Албанус. Докато гледаше към меча, езикът ѝ докосна с няколко леки потупвания устните ѝ.

— Това ли е оръжието, което погуби толкова хора? Не е ли опасно? Не трябва ли да го унищожиш?

— То е прекалено полезно — обясни ѝ той. — Ако знаех каквото зная сега, никога нямаше да го оставя в ръцете на онзи глупак Мелиус. Тъкмо руническите знаци върху острието ме доведоха до неговата тайна, погребана в изтеклите хилядолетия.

— Но защо Мелиус изби толкова хора?

— Оръжието е било изковано, като духовете на шестима майстори на меча били вградени в стоманата — той леко докосна с пръсти острието, чувствайки силата, въплътена в неговата острота. Такава сила щеше да притежава той, власт извън познанието на смъртните умове, могъщество, недостижимо за земните крале. — И заради окованите в плен духове започва лудостта — той посегна да повдигне меча, ала спря: разтворените пръсти на ръката му бяха долепени до дръжката. — Ако една и съща ръка стисне дръжката три пъти, за да използва оръжието, то умът, който контролира ръката, ще бъде изпепелен, ще се слее с лудостта на онези древни майстори на шпагата. Бягай. Убий и бягай. Убий. Убий!

Гласът му прерасна във вик и той погледна Сулария. Устата ѝ зееше, с неприкрит страх в сините очи тя се взираше в ръката му, стиснала меча.

Колко пъти си използвал меча? — прошепна тя.

Той се изсмя и изтегли ръката си. Вместо меча вдигна кристалната сфера и внимателно я обгърна с пръсти, изпълнен с благоговение. Знаеше, че не съществува никаква сила под небето, способна да направи дори най-нищожна драскотина върху видимо крехката повърхност на наситено синия кристал.

— Боиш ли се от този меч? — меко попита той. Твърдят му като елмаз взор сякаш проникваше до сърцето на кобалтовата сфера. — Ето от какво трябва да се боиш, защото чрез това може да повикаш и

контролираш едно същество — демон ли, или бог, — самият аз не знам, ала то притежава такава власт, че дори томовете на Ахерон споменават за него с шепот, изпълнен със страхопочитание.

И той, Албанус, щеше да бъде неговият господар, повелител на повече власт, отколкото всички крале на всички народи по света. Дишането му се учести при тази мисъл. Никога досега не се бе осмелявал да повика съществото, защото това криеше опасност за човека, който го призоваваше — опасност, че господарят може да се превърне в роб, в простосмъртен, забавляващ безсмъртно чудовище, което разполага с вечността, за да се развлича. Ала нима той не бе потомък на Брагорас, древния крал-герой, убил дракона Ксутаркан и приковал демона Даргон в гълбините на Западното море?

Почти несъзнателно думите от заклинанието за повикване започнаха да се изтръгват от устните му:

— *Аф-фар меа-ротр Омини деас-каан, Еет-фар белаан ифеах кристи...*

Докато думите се нижеха, небето над града се смрачи сякаш самото слънце се превърна във вечерен здрач. Светкавици разкъсаха и оплетоха небето с раздвоените си езици и сред страшно бучене и вой земята започна да се тресе.

Анибус се препъна, внезапно го обхвана паника, той погледна стените, които се люшкаха като парче плат от буен бриз. Бе прекалено рано за това. Беше истинска лудост да опитва. И все пак той не бе довършил магическия напев. Все още съществуваше възможност да спре всичко. Бързо грабна сферата — сега тя блестеше — и я положи върху възглавничката в лакирания сандък. С извънредна съсредоточеност мъжът прогони всички мисли от ума си. Не биваше да допуска никакъв проблясък на желание да повика съществото. Никаква мисъл за него. Никаква.

Светлината в кристалната сфера бавно избледня и земята престана да се люлей. Светкавиците изтъняха и изчезнаха. Светлина се прокрадна над града, сякаш приближаваше нов изгрев.

Дълго време Албинус не погледна Сулария. Ако тя произнесеше само една дума, помисли си той мрачно, едничка дума за зрелището, в което той се представи като истински глупак, Албинус щеше да я изкорми и да я удуши със собствените ѝ черва. Една-единствена дума.

Той се обърна към нея с почерняло лице, като онова на палач под сянката на черната качулка.

Сулария се взираше в него с очи, изпълнени с неподправен възторг и страст.

— Толкова власт! — прошепна тя. — Ти разполагаш с толкова власт, че се боя да те гледам, от страх да не ослепея. — Дъхът заподскача и се загуби в рязко, учестено хриптене. — Така ли ще унищожиш Гариан?

Настроението му се повиши, гордостта му литна високо.

— Гариан не е достоен за това — подигра се той. — Ще създам човек, със собствените си ръце ще му вдъхна живот. Така ще доведе узурпатора на трона до жалката участ, която заслужава.

— Толкова ли си могъщ? — задъха се тя.

Той махна.

— Това беше просто дреболия. Вече съм правил така и следващия път няма да повторя грешките от миналото! — Той рязко вплете ръка в косите ѝ, събори я на пода и я облада насила, въпреки че тя би му се отдала с истинска охота. — Вече нищо не стои на пътя ми! — обяви той, навеждайки се над тялото ѝ. Жената изкрещя и в нейния глас той долови викове на хората, които шумно приветстваха своя крал, своя бог.

Стивъна се надигна от възглавниците върху леглото си. Сочното ѝ, закръглено тяло проблясваше, влажно от пот след любовната нощ. Налетите ѝ гърди се залюляха красиво във вълните от грациозни движения на нейните рамене.

Мъжът в леглото ѝ, жилест млад капитан от Златните Леопарди, нестабилно се повдигна на лакът. Тъмните му очи се взираха в нея с обожание.

— Вълшебница ли си, Стивъна? Всеки път си мисля, че ще умра от удоволствие. Зная, че съм получил цялото блаженство на света, ала ти отново ме даряваш с повече, отколкото съм мечтал.

Стивана се усмихна със задоволство.

— И все пак, Бетис, смятам, че ще се умориш от мене.

— Никога! — изрече той пламенно. — Трябва да ми вярваш. Ти си самата Деркетто, слязла на земята.

— Но ти ми отказваш такава мъничка услуга.

— Стивъна — изстена той. — Не знаеш какво искаш от мен. Дългът ми...

— Само мъничка услуга — повтори тя и бавно приближи към леглото.

Очите му жадно я следваха. Тя не беше някакво си мършаво момиче, а жена с прелестни форми, невероятно чудо от прекрасни бедра и гърди, което вселяваше стръв в очите на всеки мъж. Протегна се към нея, ала тя отстъпи.

— Някоя незаключена врата, Бетис — меко изрече тя. — Или неохраняван проход. Нима ще лишиш своя крал от приятна изненада, от удоволствие, на каквото ти сега се наслаждаваш?

Младият капитан дишаше тежко, със затворени очи.

— Поне аз трябва да бъда там — склони той.

— Разбира се — бързо се съгласи тя, изтича до него, възсядайки го с грациозното си тяло. — Разбира се, Бетис, любов моя. — Усмивката ѝ беше лисича, а пламъкът във виолетовите ѝ очи — с полъх на смърт. Нека Албанус крои дългите си, безконечни планове. Тя щеше да нанесе удар, докато той пилее време да изплете поредната интрига. Жалко, че Бетис трябва да умре заедно с Гариан. Ала това беше в бъдещето. Въздъхвайки доволно, тя се отдаде на удоволствието.

ОСМА ГЛАВА

Сламените чучела бяха с ръст на едър мъж. Конан постави последното на място и се люшна върху седлото, за да измине в галоп сто и петдесетте крачки до мъжете, които той и Хордо бяха събрали през последните пет дни. Искаше му се едноокият да е с него, ала Хордо все още поддържаше връзка с контрабандистите и бе поел грижата да пренесе оръжията от склада, преди кралските митничари да направят някоя изненадваща проверка. Не се знае от кой храст ще изскочи заекът, повтаряше Хордо, връзките с контрабандистите можеха да се окажат полезни.

Кимериецът премина на черния си Аквилонски жребец пред четиридесетте конника и вдигна тежък, къс лък пред тях.

— Това е лък за ездачи.

Тези оръжия бяха щастлива находка, защото стрелбата с лък от седлото на коня бе неизвестно за запада изкуство и Конан разчиташе новото умение да направи отряда му от телохранители по-привлекателен за бъдещите клиенти. Лъковете дълго бяха лежали с откачена тетива в склада на контрабандистите, прекадено къси и тежки, за да бъдат потърсени от някого. Всеки от четиридесетте му войни имаше и други придобивки от склада: ризници от плътно сплетени метални нишки, подплатени с корав памучен плат туники и островърхи шлемове. Кръгъл щит висеше върху всяко седло, а здрав Туранийски ятаган с гравирани знак на кралските ковачници в Аграпур се полюляваше на всяко бедро.

Конан се надяваше, че въоръжението е достатъчно непознато в Немедия и в очите на местните жители войните от неговия отряд ще изглеждат като чужденци. Хората обикновено вярваха, че чужденците владеят непонятни способности за бой. С тези лъкове за ездачи предположенията им може би щяха да се оправдаят. Той и Хордо подбраха мъже със собствени коне, затова златото им стигна да изплатят само предварителната заплата при постъпването, ала в никакъв случай не бе достатъчно да купуват и коне. Оказа се, че хората

от отряда умеят да стрелят с лък, но никой не бе пробвал стрелба от седлото на коня. Затова Конан ги доведе на тази поляна, недалеч от Белверус.

— Всички сте свикнали да използвате пръстен за палеца, когато стреляте с лък — продължи той. — Но при бой върху седлото, трябва да сменяте оръжията бързо — лък, меч, копие. Пръстенът пречи на хватката.

— Как въобще се тегли тетивата? — попита мъж с прошарена коса и синкав белег, опасал широкия му нос. Той вдигна късия лък и се опита да го опъне. Тетивата се отклони на не повече от педя и злополучният опит предизвика смях сред другите мъже.

Името на мъжа с прошарената коса беше Махон. Въпреки че той не разпозна Конан, кимериецът откри в негово лице старшия, поел командата на градските стражи, когато бе убит лорд Мелиус.

— Хванете тетивата с три пръста — обясни им Конан, след като смехът замря. — И теглете така.

Мускулестият кимериец нагласи стрелата, опря тетивата о бузата си и издърпа късия, як лък напред, за да го изопне. После притисна с колене тренирания черен жребец, който подскочи на задните си крака. Сламените чучела се люшнаха пред очите на Конан, пръстите му светкавично пуснаха стрелата. Тя се заби с глух рязък звук в центъра на средната мишена. Изненадан шепот се разнесе сред мъжете.

— Така се прави! — възкликна Конан.

— Излишно е — измърмори висок мъж с хлътнали бузи. — Тая стрелба с лък от седлото не струва. — Черните му очи изглеждаха потънали дълбоко в черепа, сякаш го измъчваше болест, въпреки че според познатите му от отряда не бил болен, а просто имал печален нрав. — Ако е полезно, защо не го използва войската в Немедия, Аквилония или която и да е друга цивилизована страна?

Махон спести на Конан необходимостта да отговори.

— Използвай ума си, Нарус — обади се мъжът с прошарената коса. — И нека поне веднъж мрачното ти настроение не попречи да схванеш правилно нещата. Помисли. Появяваме се, нанасяме удара и изчезваме, докато стрелците пешаци насочват заострените си колове както са ги учили да отблъскват атака. Колко време е нужно само на мъжете с пиките и на обикновените войници от пехотата да се групират, за да посрещнат кавалерийска атака, както са свикнали.

Докато конната войска на врага издигне копията си в отговор на нашия удар, ние ще поразим сърцата им със стрелите. Махни това скръбно изражение от лицето си, Нарус, и се усмихни заради изненадата, която ще предложим на противника.

Нарус показа зъбите си в насилена усмивка, така че повече от всякога заприлича на жертва от чумна епидемия. Взрив от смях и непристойни коментари съпроводиха неговия опит за веселие.

— Махон е разбрал правилно всичко — обяви Конан. — Назначавам го за старши на отряда.

Изненадано и замислено изражение се появи върху прорязаното от белега лице на Махон, одобрително мърморене се разнесе над останалите войни. Даже скръбният Нарус изглежда реши, че е направен добър избор.

— А сега — продължи Конан. — Всеки от вас да опита упражнението с чучелата. Първо от неподвижен кон.

За три пълни обръщания на пясъчния часовник кимериецът остави мъжете да правят това упражнение, после ги накара да стрелят при бавен конски ход, докато накрая стрелите започваха да излитат и при галоп. Мъжете бяха вещи ездачи и умееха да боравят с лък; макар по-рано да не бяха срещали комбинация от езда и стрелба, постигнаха бърз напредък. В края на определеното време те не използваша лъковете си така добре, както Туранийската лека кавалерия, ала уменията им бяха достатъчни да изненадат и изумят всяка една от западните държавици. Махон, което не смая никого, и Нарус — за почуда на всички, се оказаха най-добрите след Конан.

След това кимериецът ги заведе обратно в Белверус, в една от конюшните край градската стена, където бе уредил да настанят конете. Всички войни оставиха амунициите под грижата на роби от конюшната и си тръгнаха, свободни да разполагат с времето си до сутринта. Конан бе заповядал да се срещнат отново преди изгрев-слънце пред конюшната. Такава беше обичайната практика на отряди с въоръжени мъже, когато не изпълняваха някаква задача.

— Момент, капитане — човекът с прошарената коса бе изчакал Конан до тежката дървена врата на конюшната. Махон сигурно бе притежавал привлекателност като младеж, ала освен белега, разполовил широкия му нос, неговото лице приличаше на карта, където можеше да се проследи маршрута на военните му походи. На

лявата му буза проблясваше малка татуировка на шестолъчна звезда от Кот, три гънки златни обици от Аргос висяха на дясното му ухо, а косата му бе подстригана късо отпред и оставена дълга откъм гърба, както бе обичаят около Офирианската граница.

— Добре ще бъде, капитане, да намериш за кого ще работим. Минаха само няколко дни откакто се заклехме, ала вече се чуват открити оплаквания, че не печелим никакво злато. Говори се колко е лесно да се закълнеш под чуждо име пред друг върховен съдия.

— Кажи им, че скоро ще намеря работа — отвърна Конан, удивен на себе си, защо не бе наобиколил нито един от търговците, които биха желали да наемат отряд като неговия. — Виждам, че съм направил добър избор за старши.

Махон се поколеба, но тихо попита:

— Знаеш ли, кой съм?

— Знам кой си сега и не ме интересува кой си бил по-рано — Конан дълго задържа погледа си в тъмните очи на мъжа, докато накрая Махон поклати глава.

— Ще се погрижа за мъжете, капитане.

Конан напусна конюшната и се отправи към странноприемницата „Фестис“ Улиците, по които мина, сякаш имаха два пъти повече просяци и три пъти повече разбойници, отколкото преди десет дни. Нито един от дебелиите търговци, нито благородник със строго лице не дръзваше да се разхожда дори по Високите Улици без зорка свита. Нито една носилка със завеси, прикрили бляскава дъщеря на благородник или неговата куртизанка с пламенни очи, не пътуваха без орляк от въоръжени до зъби пазачи, облечени в ризници. Градската стража не се виждаше никъде.

Когато Конан влезе, „Фестис“ тъкмо се пълнеше с хора — нещо обичайно по обед — младите хора на изкуството търсеха безплатна храна в кухнята на странноприемницата. Споровете им и врявата от музикалните инструменти се сливаха в обща какофония, но Конан се бе научил да не ѝ обръща внимание.

Хвана ръката на Керин, която минаваше край него с кана вино.

— Върна ли се Хордо?

Тя постави каната върху масата с такъв трясък, че едва не я счупи, но дори не забеляза разлятото вино, нито че седналите наоколо ѝ изкрещяха.

— Изпрати съобщение по едно момче — студено отговори тя. — Иска да се срещнете в странноприемницата „Пълната луна“, на Улицата на Скърбите около едно обръщане на пясъчния часовник, след като слънцето отмине зенита.

— Защо там? Съобщил ли е защо не идва тук?

Очите на Керин се превърнаха в малки цепки, докато приказваше през стиснати зъби:

— Споменал нещо за танцьорка с големи гърди... Стига толкова! Ако искаш да знаеш повече, сам го научи от тоя нещастен едноок козел!

Кимериецът успя да потисне усмивката си, а тя гневно се оттегли от масата му. Надяваше се танцьорката да е всичко, което Хордо е имал наум, за да отиде в „Пълната луна“. Тъй или иначе едноокият със сигурност щеше да си плати за удоволствията, когато отново се мерне край Керин.

Конан тъкмо пресмяташе дали има време за чиния задушено във „Фестис“ — със сигурност беше по-добро от буламачите на Улицата на Скърбите — преди да отиде при Хордо, когато Ариани се приближи и докосна ръката му. Той се усмихна и изведнъж се досети за по-приятен начин да прекара свободното време до срещата.

— Ела в стаята ми — кимериецът плъзна ръка около нея. Приближи я към себе си и реши да изпробва възможно най-похотливия си поглед. — Бихме могли да поприказваме за поезия.

Ариани се опита да потисне веселия си смях и почти успя.

— Ако под поезия имаш предвид онова, което мисля, че имаш предвид, значи повече ще действаш и по-малко ще приказваш. — Усмивката ѝ изтля, а очите ѝ внимателно проследиха лицето му. — Има нещо по-важно сега, ала трябва да се закълнеш, че никъде няма да повториш и дума от онова, което ще чуеш. Закълни се пред мен.

— Кълна се — каза бавно той.

Изведнъж му стана ясно защо не бе търсил служба за своя отряд. Без съмнение отряд, който пази богат търговец или благородник, в случай на въстание трябва да подкрепи трона. Ала той не искаше да има пръст в разгрома на Ариани и нейните приятели. Особено на Ариани.

— Много пъти съм се чудил — продължи той, — кога ще ми заговориш за този твой бунт.

Ариани се запъхтя.

— Ще узнаеш — прошепна тя и бързо постави пръст върху устните му, за да му попречи да говори. — Ела с мен.

Той я последва между масите и скоро двамата се придвижиха до задната част на странноприемницата. В една малка стая Стефано седеше отпуснато, намръщен срещу олющената стена, а Грекус — якият скулптор — бе възседнал пейката и се усмихваше. Лукас, слаб мъж с голям нос, наричащ себе си философ, бе седнал със скръстени крака на пода и хапеше долната си устна.

— Той знае — обяви Ариани, когато затвори вратата. Всички подскочиха.

Конан небрежно постави ръката си върху дръжката на сабята.

— Той знаел! — кресна Стефано. — Казах ти, че е опасен. Казах ти, че не бива да имаме нищо общо с него. Не е негова работа.

— Не викай! — твърдо го прекъсна Ариани. — Искаш ли всички в странноприемницата да те чуят? — Той притихна нацупено, а тя продължи и към останалите: — Вярно е, че да привличаме хора като Конан не е част от нашата работа, но съм ви чувала да искате пряко да участвате в делото.

— Ти поне пишеш поезия, с която осмиваш Гариан — измърмори Грекус. — А аз мога само да преписвам стиховете ти и да ги пръскам по улиците. Не мога да направя скулптора, с която да раздвижа духовете на хората.

— „Крал Гариан седи на Трона на Дракона“ — неочаквано се обади Конан. Всички се взряха в него. — „Крал Гариан пирува сам“. Чел съм го. Ти ли го написа, Ариани?

— Това е работа на Галиа — уточни тя сухо. — Аз пиша много по-добре.

— Това не е важно сега — пискливо се обади Стефано. — Всички знаем защо му се доверяваш, Ариани. — Той срещна ледения син поглед на Конан и с мъка преглътна. — Мисля, че заниманията ни са твърде опасни. Не бива да наемаме такъв... такъв човек за Тарас. Той знае що за стока са тия хора. Ние не го познаваме.

— Ние познаваме Конан — настоя Ариани. — И всички бяхме съгласни — да, и ти, Стефано — че трябва да участваме в набирането на войни, независимо какво смята Тарас. Чрез Конан ние намираме не един, а четиридесет.

— Ако го последват — подметна Грекус.

— Моите войни ще ме последват навсякъде, където ще спечелят злато — отвърна Конан.

Грекус изглеждаше малко разколебан при тези думи, а Стефано подигравателно подметна:

— Злато!

— Глупци! — присмя се Ариани. — Колко пъти сме обсъждали тезата за чистотата на революцията, че единствено хора, свързани с истинските ѝ цели, трябва да участват в нея? Колко от тях бяха набити на кол заради тази чистота?

— Нашето дело е справедливо! — изскърца със зъби Стефано. — А ние го петним със злато!

Ариани уморено поклати глава.

— Много пъти сме спорили по въпроса. Отдавна мина времето за такива спорове, Стефано. Ти как смяташ, че Тарас набира войни? Със злато, Стефано. Със злато!

— От самото начало се противопоставих на това — отговори дългият като върлина скулптор. — Хората...

— Ще ни последват и ще се вдигнат на бунт — прекъсна го тя. — Ще ни последват и понеже никой от нас не разбира нищичко от оръжие и война, всички ще бъдат съсечени.

— Нашите идеали... — измърмори той.

— Не са достатъчни — тя измери със сърдит поглед съзаклятниците и те неловко се раздвижиха. Конан осъзна, че измежду всички тях най-силната воля бе затворена в изящното, леко и не особено силно тяло на младата жена.

— Най-силно искам — обяви Грекус — да държа меч в ръка! Конан, мога ли да яздя с тебе в заветния ден?

— Не съм казал, че ще се присъединя към вас — бавно отвърна Конан.

Ариани се задъха, притисна ръце под заоблените си гърди и лицето ѝ замръзна в изумление. Грекус се облеци със зяпнала уста.

— Казах ви, че не бива да му се доверяваме — измърмори Стефано.

— Хората ми ще ме последват — продължи кимериецът, — но само ако не ги поведе към дръвника на палача или към кола, на който

набиват престъпниците. Не мога да се присъединя към вас, без да знам какви са шансовете ви за успех, без да съм запознат с плановете ви.

— Той може да ни предаде — бързо реагира Стефано.

— Тихо, Стефано — обади се Ариани, ала се вгледа в лицето на кимериеца, без да добави нищо.

— Не съм достатъчно цивилизован — меко поде Конан, — за да предам приятелите си.

Разтреперана, тя поклати глава. Стефано се опита да я прекъсне, ала жената не му обърна внимание.

— Тарас наема войници. Според него нуждаем се най-малко от хиляда и скоро той ще ги събере. Гневът и гладът на хората сега са огромни, те биха съборили Гариан с голи ръце, стига някой да ги поведе. Някои знаят, че ще получат оръжия. Другите ще ги последват. Имаме оръжие, вкарано контрабандно, за десет хиляди човека. Част от него, без съмнение, е внесъл Хордо, твоят приятел.

— *Десет хиляди?* — попита Конан, като си припомни, че Хордо бе преценил количеството наполовина по-малко.

— Десет — потвърди Грекус. — Виждал съм го. Тарас ми показва пълен склад.

И също така ти е позволил да го преброиш, помисли си Конан с неудоволствие.

— Много злато е необходимо да се въоръжат десет хиляди мъже, дори да бъдат зле въоръжени. А още повече е необходимо да се наемат хиляда, вече въоръжени. Имате ли толкова злато?

— Част от него, да — каза Ариани, сякаш се защитаваше. — Но както знаеш, повечето от онова, което получаваме от нашите... от някои източници, отива за издръжката на странноприемницата.

— Има и някои — тихо добави Стефано, — които въпреки своето богатство вярват, че са прави и че Гариан ще съсипе Немедия. Те предоставят на Тарас необходимите средства за оръжие и наемане на войници.

— Кои са? — попита Конан. — Ще ви подкрепят ли открито, ще заложат ли имената си за вашето дело, щом веднъж излезете на улицата?

— Разбира се — възкликна Стефано, ала почти веднага високомерието се смени с несигурност. — Всъщност предполагам, че ще го направят. Но изглежда предпочитат да останат анонимни. — Той

се засмя колебливо. — Е, дори никой от нас не ги е виждал. Парите им отиват направо при Тарас.

— Стефано има предвид — започна Ариани, след като скулпторът потъна в мълчание, — че те се боят. Опасяват се, че ако ние се провалим, те също ще свършат; върху дръвника на палача. Вероятно имат намерение да ни използват — нас и нашата революция — за да увеличат собственото си богатство и да се издигнат на по-висок пост. Ала ако наистина смятат така, не са си направили правилно сметката. Забравили са, че ние ръководим хората от улицата. Плюс хиляда въоръжени мъже.

Хиляда въоръжени мъже, които са наети със златото на тези мистериозни благодетели, уморено си помисли Конан.

— Но какъв е вашият план? Нима смятате да се втурнете на улицата и да раздавате саби на хората?

Грекус широко се усмихна.

— Не сме такива глупци, за каквито сигурно си ни сметнал, Конан. Онези от нас, които раздават хляба в Хелгейт, са открили хора, на които можем да се доверим. Те са набелязали кои мъже ще ни последват, когато дадем знак. Именно те ще получат оръжие. Ще ги поведем и ще обкръжим кралския палат. Междувременно Тарас ще разполага с хиляда наемници, за да превземе градската порта и да обсади стражите в казармите.

— А какво ще направите срещу отрядите телохранители и срещу пазачите на търговците и благородниците? — попита Конан. — Такива има около три хиляди в града, а които са ги наели, най-вероятно ще подкрепят краля.

— Да — намеси се Ариани, — но търговците и благородниците ще задържат личните си телохранители, докато разберат какво става. Можем да ги пренебрегнем. Ако е необходимо, ще се справим с тях покъсно, ще ги пречупим един по един. Отряд телохранители от сто човека с лекота може да бъде победен от хиляда бездомници, за които смъртта е спасение от глада.

Тя изглеждаше готова сама да предвожда такъв щурм — с гордо вдигната малка глава, изпъчени рамене и гърди, които напиреха под меката материя на дрехата ѝ, а очите ѝ блестяха в жарък, светлокафяв опън. Конан знаеше, че думите ѝ са истина. Мъже, които посрещаха смъртта с „добре дошла“, бяха страхотни противници в атака, въпреки

че войската се справяше лесно с тях в продължителен бой. Какъвто и да беше изходът от тази среща сега, Конан трябваше да поддържа своя отряд готов за бой по всяко време, способен да откликне на първия зов.

Ала единствените думи, които изрече, бяха:

— А как ще се справите с редовната войска?

Отново само Грекус разполагаше с готов отговор.

— Най-близо разположената войска е в Хераниум — хиляда човека и още две хиляди в Джеракулум. Ще са им необходими пет дни да стигнат до Белверус. Но преди това трябва да получат заповед за бърз поход. Те са прекалено малко на брой, за да окажат някакво влияние, докато ние държим градската порта. Що се отнася до силите на Аквилонианската граница, войската там на своя глава ще трябва да реши дали да напусне граничната област, ала нека се има предвид каква ще бъде реакцията на Аквилония.

— Такава многобройна войска ще се справи с похода от границата до Белверус за десет дни — прецени замислено Конан. — Плюс два дни усилен езда докато съобщението пристигне там. Значи може да разчитате на дванадесет дни, преди пред вас да се изправят обсадните машини и войниците, които ще нападнат градската стена. Нищо чудно походът да отнеме и повече време, но по-добре да не разчитате на това.

— Разбираш от тези неща — кимна Грекус с одобрение. — В плана ние сме предвидили дванадесет дни.

— Няма да имаме нужда от тях — заяви Стефано и пропъди от съзнанието си тази мисъл, като махна с ръка. — Много преди това унижените, гладни люде от града ще се присъединят към нас. Сто хиляди мъже ще обградят стената — рамо до рамо. Дотогава ще сме поставили ултиматум на Гариан да се откаже от трона...

— Да се откаже от трона! — изкрещя Конан. Другите трепнаха и се втреничиха в стените, сякаш ги беше страх камъните да не чуят думите му. Той продължи с по-тих глас: — Вдигате бунт и поставяте ултиматум на Гариан да се откаже от трона? Това е лудост. Златните Леопарди са в състояние да издържат обсада от половин година в двореца. Може би по-дълга. А вие имате само дванадесет дни.

— Това предложение не беше мое — обади се Ариани с остро неодобрение в гласа. — От самото начало казах, че трябва да превземем двореца веднага.

— И да избием всички там! — възпротиви се Стефано. — Тогава не сме по-добри от Гариан, а нашата вяра и идеали са просто празен брътвеж.

— Не си спомням — бавно изрече Грекус, — кой от нас пръв предложи да поискаме от Гариан да се откаже от престола. На пръв поглед най-добре е да постъпим както иска Ариани — да щурмуваме двореца, докато Златните Леопарди все още смятат, че целият шум е просто поредната улична размирица. Ала нямаме право изцяло да изоставим идеалите, за които се борим. Освен това — завърши той с усмивка, сякаш бе намерил окончателното разрешение, — всеки знае, че хълмът, върху който е построен кралския дворец, е надупчен като решето със стотици тайни проходи, всеки от които може да ни изведе зад линията на защитата.

— Да, всеки знае за тези проходи — намеси се Ариани с хаплив глас. — Но ти можеш ли да откриеш поне един от тях? Въобще знаеш ли къде да го търсиш?

— Бихме могли да копаем — предложи неубедително набитият мъж. Ариани изсумтя и той притихна.

Конан поклати глава.

— Гариан няма да се откаже доброволно от короната. Никой крал не би го сторил. Само ще си пропилиете времето, а то не е за пропиляване.

— Ако той не абдикира — възрази Стефано, — хората ще щурмуват кралския дворец и ще разкъсат краля на парчета с голи ръце заради престъпленията, които е извършил срещу тях.

— Хората — повтори Конан и се взря в тъмновеждия скулптор, сякаш никога не бе виждал подобно същество. — Искаш да предотвратиш клане, което ще опетни твоите идеали. А какво ще кажеш за хилядите, които ще умрат при превземането на двореца? Ако въобще го превземат.

— Правим компромис с идеалите си и наемаме за злато майстори на сабята — упорито държеше на своето Стефано. — Повече компромиси са недопустими. Всички, които умрат, ще бъдат мъченици на справедливото и безсмъртно дело.

— И кога ще дойде този славен ден? — попита Конан саркастично.

— Веднага щом Тарас събере своите хиляда войни — отговори Грекус.

— Значи тогава този Тарас ще даде знака за избухването на вашето въстание? — Грекус бавно поклати глава, израз на съмнение внезапно пробяга по лицето му. Конан продължи: — Трябва да говоря с Тарас, преди да реша дали ще се присъединя към вас.

Очите на Ариани се разшириха.

— Значи ли това, че може да се обърнеш срещу нас? След като разкрихме всичко пред тебе?

— Аз му казах всичко! — изкрещя Стефано, гласът му гърмеше по-пронизително с всяка изречена дума.

— Той може да издаде всичко! Доверихме се на този варварин!

Лицето на Конан се изопна. Той грабна сабята с две ръце и я изтегли така, че дръжката остана пред очите му. Стефано се олюля назад и нададе вой като жена, Грекус с подскок се изправи на крака: Лицето на Ариани бе бледо, ала единствено тя не помръдна от мястото си.

— Кълна се в оръжието си — заговори Конан — и в Кром, повелителя на мъртвите, че никога няма да ви предам. — Ледено сините му очи срещнаха погледа на Ариани и го задържаха. — По-скоро ще умра.

Ариани пристъпи напред с лице, върху което се четеше почуда, и колебливо постави ръка върху бузата на кимериеца.

— Ти не приличаш на никой друг мъж, когото някога съм познавала — прошепна тя. Гласът ѝ укрепна. — Вярвам му. Ние ще уредим среща между него и Тарас. Съгласен ли си Стефано? Грекус? — Дватамата скулптори отсечено поклатиха глави. — Лукас? Лукас!

— Какво? — мършавият философ трепна, сякаш досега бе спал. — Каквото кажеш, Ариани. Подкрепям те с цялото си сърце. — Очите му пробягаха по голата сабя на Конан, главата му се отметна назад и срещна с глух удар стената. Той остана така, втренчен в бляскавата стомана с ужасени очи.

— Философи — насмешливо измърмори Ариани.

— Трябва да вървя — заяви Конан и прибра сабята си в ножницата. — Имам уговорена среща с Хордо.

— Тогава ще се видим довечера — предложи Ариани. Стефано изведнъж заприлича на човек, измъчван от болки в стомаха. — И,

Конан, — додаде тя, когато кимериецът се обърна от вратата, преди да излезе. — Поверявам ти своя живот.

Наистина държа нейния живот в ръце, помисли си Конан, след като напусна странноприемницата. Тя бе свързала сърцето си с този заговор, с този бунт. Той все пак можеше да успее. Ако наистина Тарас разполагаше с хиляда обучени и въоръжени войни, както твърдяха заговорниците... Ако хората наистина се вдигнеха и последваха шепата вдъхновители на въстанието. Ако не удареха на бяг пред сключените в плътна редица щитове и отмерената стъпка на пехотата, пред атаката на бронираната в доспехи тежка кавалерия и разтърсващия покривите грохот на чудовищните обсадни машини. Ако бунтовниците, заслепени в детинската си гордост, можеха да бъдат убедени, че идеалите им трябва да почакаат, докато бъде спечелена победата и превзет кралският дворец. Ако се спуснеха на щурм достатъчно бързо и решително, докато Златните Леопарди все още бездействат в неведение. Прекалено много „ако“. Животът на Ариани беше свързан с обречено дело. И все пак с гордостта на своята младост, Конан се закле още веднъж — този път пред себе си. Щеше да остане верен на своята клетва и нямаше да предаде бунтовници. Но той също така щеше да спаси живота на Ариани — въпреки нейното желание.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Пясъчният часовник се бе обърнал само веднъж след пладне, ала Улицата на Скърбите бе започнала своите пиршества — отначало бавно, а сетне все по-вихрено, за да достигне нощната си кулминация. Стотина жонгльори хвърляха топки, бухалки, ножове, пламтящи жезли на пресечките, където скоро щяха да пристигнат още толкова като тях. Стотици блудници, начервени, окъпани в благоухания, облечени оскъдно в ярки разноцветни дрехи от коприна, се протягаха по тези неприветливи улични ъгли, където в гъстия мрак вечерта още две хиляди като тях щяха да кършат изкусително тела. Измежду тях бавно се разхождаха десетки благородници и търговци в пищни туники, всеки съпровождан от въоръжен с меч телохранител или дори двама телохранители — пищен, богат челен отряд, когото множеството следваше в лова на удоволствия. Дузини носилки, пренасяни от роби със силни мускули и обкръжени от покрити с броня пазачи, криеха зад завесите си лъскави, изгарящи от нетърпение жени, желаещи да вкусят преди своите посестрими пороците, предлагани от отчаяни несретници на Улицата на Скърбите. И сред това пъстроцветно множество просяци, обвити в дрипи, молеха за милостиня.

Конан вървеше по улицата, безразличен към гледките и звуците, докато накрая спря и избухна в смях пред странноприемницата „Пълната луна“ Върху дебела дъска, окачена над входа, бе нарисувана гола жена: паднала на колене, наведена напред, обърната с гръб към минувачите, а пищната ѝ задница лъщеше и хвърляше сноп отразени слънчеви лъчи по цялата улица. Това подсказваше грубите наслади, които Хордо бе предпочел.

Изведнъж една от носилките привлече погледа на Конан — беше с алени завеси, а черната ѝ рамка и пръти за носене блещукаха, украсени със злато. Това бе със сигурност носилката, която бе видял през първия си ден в Белверус — носилката на забулената жена, погледнала го така странно. Алената завеса отново бе издърпана рязко и той още веднъж задържа в очите си погледа на жената, забулена в

сиво. От такова разстояние трудно би могъл да различи дори цвета на очите, и все пак тези косо разположени, полегати вежди му бяха познати. Натрапчиво познати, само ако успееше да извика от глъбините на миналото нужния спомен.

Поклати глава. Паметта и въображението често подвеждаха хората. Той познаваше стотици жени, имаше хиляди, които не бе срещал, и всички те можеха да имат очи, които си приличат. Конан се обърна, за да влезе в „Пълната луна“.

Зад него, надделявайки уличната врява, се чу особен шум — нещо средно между женски смях и ридание. Обърна се и по гърба му пропълзя ледена студенина. Този смях бе така познат и му се стори, че ако бе отворил уста, щеше да произнесе име, свързано в паметта му с този смях. Ала по улицата, освен блудниците, нямаше никаква жена. Носилката бе погълната от тълпата.

Кимериецът откопча ножниците на сабята и камата върху колана си, сякаш с това действие можеше да успокои и своя напрегнат ум. Бе прекадено погълнат от грижите по Ариани, помисли си той. Добре щеше да му дойде да се отпусне с Хордо на чаша вино, като погледа тази прочута из цял Белверус танцьорка. Бързо хлътна в „Пълната луна“.

Стаята за посетители на „Пълната луна“ миришеше на вкиснато вино и тежки парфюми. По това време само една трета от грубите дървени маси бяха заети от наведени над питиета мъже, изцяло отдадени на виното и собствените си страхове. Под пискливите звуци на няколко флейти и цитра танцуваха седем жени, като всяка държеше парче прозрачна коприна и ту покриваше лицето си, ту голите си гърди. От тънките позлатени колани, закрепени над закръглените ханшове, се спускаха изрязани от пиринч плочки, едва покриващи мястото, където се събираха бедрата на танцьорките. Върху плочките бе означена цената, за която посетителите можеха да се насладят на избраната танцьорка в някоя от стаите на горния етаж.

Макар че всички момичета имаха налети и сочни тела, той не видя нито една, способна да възбуди въображението на Хордо както обявяваше рисунката на дъската пред входа. Може би имаше и други танцьорки, които щяха да се появят по-късно, помисли си кимериецът. Избра маса близо до платформата, където се кълчеха момичетата; една

топчеста прислужница с оскъдна препаска от муселин около бедрата се появи край лакътя му.

— Вино — каза той и тя се втурна да изпълни поръчката.

Беше се разположил удобно и се наслаждаваше на жените върху сцената, ала изведнъж почувства, че някой се взира в него. Мършавият философ Лукас колебливо приближи масата му.

— Имам нужда... мога ли да поговоря с теб, Конан?

Мършавият мъж нервно хвърляше погледи наоколо, сякаш се боеше от подслушвани. Не пиеха и не разговаряха за вино единствено трима тъмнокожи Котианци, чиито коси бяха събрани на плитки, стегнати в метални обръчи, а Карпашките им ками висяха в ножници, прикрепени над лактите. Те изглежда спореха дали танцьорките заслужават цените, обявени върху пиринчените плочки. И все пак Лукас едва не легна на стола срещу Конан и наведен над масата, заговори с глас, изострен до поривист шепот, сякаш всеки момент очакваше някой да го прекъсне.

— Налага се да приказвам с теб, Конан. Проследих те. Твоята сабя. Щом я видях, вече знаех. Ти си именно онзи, който... Ти можеш да свършиш тази работа... Аз не съм. Аз не съм човек на действието. — Пот струеше по бледото му лице, въпреки че в таверната бе сенчесто и прохладно. — Разбираш ме, нали?

— Не разбирам нито дума — възрази Конан.

Лукас притисна клепачи, замърмори под нос и когато отвори очи, изглежда вече се бе овладял.

— Съгласен си, че Гариан трябва да бъде свален, нали?

— Вие кроите тъкмо това — отговори Конан уклончиво.

— Но... — гласът на Лукас тревожно се издигна, но той го понижи, макар с видимо усилие. — Всичко това трябва да се промени и то сега. Не можем да чакаме повече. Видя какво се случи през изминалите дни. Слънцето почерня. Земята се раздруса. Боговете отвърнаха поглед от Немедия. Това беше знак, предупреждение, че трябва да свалим Гариан преди те, божествените сили, сами да посегнат и да го свалят, като изтрият от лицето на земята заедно с него целия Белверус.

Богът на Конан, Кром, мрачният господар на мъртвите, бе дал на човека живот, воля и нищо повече. Конан бе срещнал малко доказателства, че останалите богове са сторили нещо повече за хората.

Според него помрачнелото небе и разлюляната земя, доказваха, че някой в Белверус се занимава с магьосничество, въпреки издадените от Гариан забрани. Конан не обичаше тези неща и след като досега не се бе замесвал с тях, възнамеряваше да продължи да живее по същия начин.

Единствените му думи бяха:

— Значи искаш плановете ви да се ускорят? И защо приказваш с мене за това?

— Не, ти не разбираш. Не онези плановете. Нещо по-различно. По-неотложно. — Лицето на мършавия блестеше в обилната пот, гласът му трепереше, макар че говореше тихо: — Ще те въведат в палата. Ще ти дадат нож. Гариан трябва да умре. Незабавно. Но аз не мога. Аз не съм такъв човек. Ти си мъж, свикнал с насиетието. Замести ме.

— Аз не съм убиец — изръмжа Конан.

Лукас изпищя и неистово замята очи по съседните маси.

— Обуздай яростта си — почти проплака той. — Ти не разбираш. Само трябва...

— Разбирам за какво ме молиш — студено го прекъсна Конан. — Ако помолиш още веднъж, ще те ударя по зъбите с юмрук. — Внезапно проблеснала в съзнанието му мисъл го поразя. — Знае ли Ариани за това?

— Не бива да й казваш. Не бива да казваш на никого. Въобще не трябваше да говоря с тебе. — Лукас рязко се надигна. Той се отдръпна от масата и направи умолителен, отчаян жест. — Помисли, Конан. Ще го извършиш ли? Само си помисли.

Кимериецът се раздвижи, като че се кани да стане, а философът с писък се втурна навън, сякаш искаше да се гмурне в уличната тълпа.

Устата на Конан гневно се изкриви. Как смее този човек да го смята за наемен убиец? Той наистина бе убивал и сигурно отново щеше да му се наложи да го прави, ала за да защити живота си, а не защото някой му заплаща за това. Ариани! Най-важна от всичко беше тя. Конан не можеше да си представи, че човек като Лукас, който се изпотяваше от страх по най-незначителен повод, ще проникне в кралския палат, без да го хванат. И щом само му споменат за нажежено желязо и клещи за измъчване, философът ще издаде всички имена на хората от заговора, дори майка си, ако и тя има пръст в тайното съзаклятие. Кимериецът можеше да избяга, ако се случеше най-

лошото, ала Ариани щеше да бъде като сърна в клопка. Само да се появи Хордо, реши той, веднага ще открият Ариани и ще я предупредят за Лукас.

Мисълта за Хордо му напомни, че не е изпил виното си. Къде ли изчезна виночерпката? Със сигурност не се виждаше никъде из стаята. Никой не помръдваше в цялата таверна, с изключение на танцьорките и тримата Котианци, които се навъртаха около платформата, за да огледат стоката отблизо.

Конан тъкмо се наклони да стане, за да потърси момичето, когато единият от Котианците му изкрещя:

— Казах ти, че тя е моя, варварино!

С обиграни движения тримата скръстиха ръце и измъкнаха камите от ножниците над лактите си. Когато Котианците, стиснали оръжие във всеки юмрук, се нахвърлиха срещу мускулестия кимериец, флейтите престанаха да свирят, а танцьорките побягнаха с писъци от сцената.

Конан сграбчи масата с една ръка и я запрати пред тъмнокожите мъже.

— Глупци! — кресна им той и скочи на крака. — Не съм човекът, когото търсите.

Двама от Котианците отскочиха настрана, ала един се строполи, засегнат от падането на масата, прибра колене към лицето си, като същевременно опита да намуши Конан с камите в двете си ръце. Кимериецът прибра корема си, остриетата одраскаха двата хълбока на плътната му ризница. Преди нападателят да направи каквото и да било движение, коляното на Конан се стовари върху кокалестата брадичка, като изби сред локвичка кръв няколко зъба на мургавия. Камите се изплъзнаха от безжизнените ръце на мъжа, тялото се отпусна в безсъзнание на мръсния под, а Конан, здраво сграбчил своите оръжия — широката сабя и кашата, се изправи, готов за бой.

— Не съм човекът, когото търсите — повтори им той. Другите двама се разделиха и започнаха да го обграждат като дебнещи котки с походката на опитни майстори на камата. По масите се вдигна шум — мъжете започнаха да се обзалагат за изхода на боя. — Никога по-рано не съм ви виждал, нито жената, за която говорите.

Двамата продължиха да се придвижват, заобиколиха Конан от две страни, придържайки остриетата на камите към пода. Готвеха се за

остър, точен удар, който трябваше да проникне между застъпващите се метални плочки на неговата ризница.

— Точно тебе търсим! — викна единият и когато погледът на Конан се отклони за миг към него, другият се хвърли в атака.

Кимериецът я очакваше. По-бърза от погледа му, широката му сабя нанесе разсичащ удар. Нападацият котианец изпищя; там, където бе дясната му ръка, сега бликаше фонтан кръв. Мъжът отчаяно хвана отсечения си крайник за китката, олюля се и падна по очи на пода. Туниката му подгизна, страшна и по-тъмночервена с всеки нов тласък на кръв от раната.

Конан се обърна, за да застане с лице към третия нападател, ала онзи бе изгубил всякакво желание да продължи схватката. Ужас и удивление се бореха върху тъмното му лице, той остана втренчен в двамата си приятели на пода — единият в безсъзнание, другият полумъртъв от загуба на кръв.

Големият кимериец го посочи със сабята си.

— Хайде! Кажи ми сега...

Изведнъж вратата на странноприемницата се задръсти от тела на войници от гвардейската стража, цяла дузина мъже, които напиреха напред с мечове в ръце. Онзи, който бе най-напред, посочи Конан:

— Ето го! — изкрещя той. Гвардейците се понесоха напред като стадо. Разблъскаха зяпачите и в бързината преобърнаха няколко маси.

— Кром! — измърмори Конан. Тези изглежда нямаха намерение да питат нито кой бе започнал схватката, нито защо. Конан достигна със скок тясната сцена и се втурна към вратата, през която избягаха танцьорките. Беше заключена.

— Хванете го! — нададе вой един гвардеец. — Пресечете пътя му! — Гвардейците побягнаха към сцената, като блъскаха и тъпчеха постоянните посетители на странноприемницата, повечето от които с готовност биха изчезнали от пътя им, ако имаха възможност.

Конан бързо отстъпи и се хвърли срещу грубата дървена врата, изтърбуши я с тяло и се стрелна напред сред дъжд от трески. Танцьорките, които отново бяха започнали да пицят, се тълпяха в тесния коридор. Той видя в края му проход, който извеждаше някъде навън. Бързо си проби път сред оскъдно облечените жени. На самия изход спря, обърна се, размаха сабя над главата си и направи най-страшната физиономия, на която бе способен. Танцьорките нададоха

вой с удвоени сили и панически побягнаха към сцената. Гвардейците се намериха сред потоп от истерична женска плът, а наоколо се разнесоха викове на удивление.

Това ще ги задържи, помисли си Конан. Той прибра оръжието си в ножницата и забърза по непозната, тясна уличка зад странноприемницата. Малко по-широка от собствените му рамене и криволичеща като змия, уличката миришеше на пиянски бълвоч и човешки изпражнения. Избра посоката на бягството си и затича през рояци бръмчащи мухи.

Преди да бе стигнал първата пресечка, зад него се разнесе вик:
— Ето го!

С поглед през рамо се увери, че гвардейците се изсипаха в тясната уличка, по която бягаше. Боговете бяха проклели късмета му днес, помисли си той, след като му изпратиха единствените гвардейци с чувство за дълг в Белверус. А може би тези войници не харесваха жени. С кръсъци и подхлъзвания в мръсотията, облеченият в черни наметала взвод се понесе след него.

Конан затича по-бързо, с мъка му се удаваше да запази равновесие, едва не се сблъскваше със стените при всеки завой на тясната уличка, масивните му рамене къртеха мазилката на олющените, плесенявали постройки. Друга тясна уличка се изви пред погледа на Конан, пресичайки досега следваната. Незабавно се спусна по нея. Появи се нов тесен проход, притиснат между тъмни стени, и кимериецът хлътна надолу в хладния сумрак. Зад гърба му последваха ругатните на преследвачите.

Докато бягаше, той осъзна, че се намира в район с пренаселени бордеи, лабиринт от старинни проходи в част от града, която трябваше да бъде заобиколена с по-нормални пътища. Постройките щяха да се съборят всеки момент и да запълнят проходите: преди много години бяха строени като едноетажни помещения с дървени покриви, но с течение на времето нуждата от повече място бе наложила да се строят нови стаи върху покривите и още стаи над вече построените, докато къщата заприличаше на безразборно струпана купчина от мазилка и облепени със сиви плочи кутии.

Побягнал с всички сили като лисица пред хрътки, Конан щеше да извади истински късмет, ако успееше да се измъкне от плетеницата на уличките, преди преследвачите да го пленят. Ала по всичко личеше, че

късметът му този ден е лош. И все пак винаги съществува друг изход за човек, роден сред замръзналите скали и ледените възвишения на Кимерия.

С могъщ подскок той улови ръба на един покрив и се залюля, за да падне по корем върху каменните керемиди. Ругатните и крясъците на гвардейците наближиха, вече се чуваха под него, отминаха го.

— Той е там, горе! — изкрещя някой. — Виждам крака му.

— Отвратителна утроба на Ерлик! — измърмори Конан. Късметът му днес бе повече от лош. Направо се бе скапал.

Докато гвардейците се мъчеха да се покатерят след него, кимериецът се втурна през каменните плочи, издигна се на мускули на по-висока площадка, пропълзя и скочи отново на нисък покрив. Със страхотен грохот керемидите поддадоха под краката му и той се стовари в стаята долу.

Замаян, Конан с мъка се изправи на крака сред хаоса от счупени керемиди. Осъзна, че не е сам. В сянката на отсрещната стена се появиха смътните очертания на лице. Едър мъж в скъпа синя наметка сепнато изруга с груб тон на човек от бедняшките квартали. Друг мъж, с къса брада, набола върху лице, белязано от следите на някаква болест, се вторачи невярващо в младежа.

Ала само третият, облечен в сива наметка над алена туника, привлече вниманието на Конан. С ястребово лице, очи с цвета на обсидиан и посребрени слепоочия, той сякаш бе роден да дава команди. Сега разпореди с категоричен глас:

— Убийте го!

Кром, помисли си Конан и протегна ръка към сабята си. Нима всички в Белверус искаха да го видят мъртъв? Мъжът със сипаничавото лице постави ръка върху дръжката на меч.

— Тук е! — изкрещя някой отгоре. Всички в стаята останаха неподвижни, само бузата на сипаничавия потреперя.

— Под дупката на покрива! Един сребърник на онзи, който пръв го рани!

С образ, черен като смъртта, човекът с ястребовото лице протегна увенчана с дълги нокти ръка напред, сякаш можеше да поразии Конан от другия край на стаята. Чу се глух шум от нозе, тичащи по покрива.

— По-бързо! — озъби се човекът с лице на хищник.

Обърна гръб на Конан и напусна стаята с горди стъпки. Другите двама изчезнаха след него.

Кимериецът не смяташе нито да влиза в двубой с гвардейците, нито да побегне по петите на тримата мъже от стаята, в която бе попаднал. Очите му се спряха на парцалива черга, окачена на стената като гоблен. Изглежда криеше нещо. Той я захвърли настрана и пред него се откри врата към друга стая — празна, потънала в прах, ала оттам втора врата се отваряше към дълъг коридор. След като Конан тихо я затвори след себе си, дочу топуркането на гвардейците, които скачаха през дупката в покрива.

Като по чудо, след лабиринта от тесни улички, коридорът го изведе право на голяма улица, по която не се виждаха никакви хора, с изключение на една застаряваща повлекана. Тя откряна някаква врата и му се усмихна подканящо. Потрепервайки при тази мисъл, Конан продължи напред.

Когато се върна във „Фестис“ най-напред видя Хордо, навъсен над чаша вино. Конан се строполи на стола срещу него.

— Хордо, ти ли изпрати съобщението да те чакам в странноприемницата „Пълната луна“?

— Какво? Не! — Хордо поклати глава, без да вдига поглед от чашата. — Отговори ми, кимериецо. Можеш ли да ги разбереш поне мъничко тия жени? Щом влязох, казах на Керин, че има най-хубавите очи в Белверус, а тя ме удари по лицето и заяви, че предполагала... предполагала, че аз съм мислел лоши неща за гърдите ѝ. Ами не били достатъчно големи гърдите ѝ — той въздъхна печално. — Тя не иска да приказва повече с мене.

— Аз ще ти изясня откъде те е сполетяла такава беда — успокои го Конан и с тих глас му разказа за съобщението, което уж идело от едноокия, и за случката в „Пълната луна“.

Хордо веднага оцени значението на схватката там.

— Значи те са искали да хванат теб. Които и да са тези „те“. Ако мъжете с камите не успеят да те убият, гвардейците обезателно са щели да свършат тази работа.

— Да — съгласи се Конан. — Когато гвардейците продължиха така упорито да ме преследват, веднага разбрах, че са ги подкупили богато със злато. Ала не знам кой е дал златото.

Хордо прекара квадратния си пръст през локвичка с вино.

— Мислил ли си да напуснеш Белверус, Конан? Да заминем на юг. В Офир също има размирици и няма да е трудно да намерим добра служба за твоя отряд. Казвам ти — тая работа човек, когото не познаваш, да иска смъртта ти — не ми харесва. Знаех си, че наистина имаше нужда от онзи сляп прорицател.

— Знаел си... — Конан поклати глава. Ако тръгнем на юг, Хордо, ще загубя отряда. Някои не биха изоставили златото, което може да се спечели тук, а пък аз нямам достатъчно да платя на останалите, докато не намерим работа в Офир. Освен това има някои неща тук, за които веднага трябва да се погрижа.

— Някои неща? Конан, кажи ми — смяташ ли да се обвържеш с този... с този безнадежден детински бунт?

— Не съвсем.

— Не съвсем — глухо отекна Хордо. — Кажи ми точно какво ще правиш сега. Искам да знам.

— Ще спечеля малко злато — отвърна Конан. — Ще открия кой иска да ме убие и ще се разправя с него. И ще спася Ариани от секирата на палача. Ти също не желаеш хубавата главица на Керин да хвъркне под секирата, нали?

— Може би не — измърмори едноокият намусено.

Конан се огледа, забеляза Керин и ѝ помахаша да се приближи до тяхната маса. Тя се поколеба, но бързо дойде.

— Тук ли е Ариани? — попита той. Първата стъпка, която трябваше да предприеме, за да я спаси, бе да ѝ разкаже за Лукас. Ариани можеше да възпре философа по някакъв начин.

— Тя излезе — Керин бе забила поглед в големия кимериец, сякаш Хордо въобще не съществуваше. — Отивала да ти уреди среща с някакви хора.

— Онова съобщение от днес преди обед! — изведнъж възкликна Хордо.

Уж съвсем случайно Керин се наведе и преобърна чашата с вино в скута му. Той подскочи и гневно изруга, а тя, сякаш въобще не го забелязваше, спокойно се отдалечи от масата.

— Прекалено милостиво ще бъде, ако само ѝ отсекат главата — изръмжа той. — Както по всичко личи и двамата сме изоставени. Хайде да отидем до Улицата на Скърбите. Знаем една бърлога с такива пороци, че дори проститутките се изчервяват, щом чуят за тях.

— Надявам се, не е странноприемницата „Пълната луна“ — засмя се Конан.

— Съвсем не, кимериецо! — и Хордо започна да вие някаква песен с глас на магаре, което скоро е яло бой. — „Ох, знаех аз една женичка от Алсибини, зърната на гърдите ѝ бяха рубини. Косата ѝ — златна, задницата — хладна, а пък нейната...“ — Изведнъж над цялата стая за посетители се спусна мъртвешка тишина. — Ти не пееш, Конан.

Конан се изправи със смях, двамата ревноха неприличния втори куплет и напуснаха странноприемницата сред ужасеното задъхано дишане на останалите посетители.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си? — попита Албанус. Златните лампи, окачени на вериги върху сводестия таван на величествения коридор с мраморни колони, хвърляха сенки върху лицето му и караха човека да изглежда като вълк, чиито по-свиреп братовчед той всъщност бе.

Деметрио се наежи сърдито, било поради изпълнения със съмнение тон, било защото Албанус го бе накарал да чака в преддверието.

— Искаше някой да следи Стивъна — измърмори той. — Моите хора го сториха. Аз съм напълно сигурен. Щях ли иначе да дойда през нощта?

— Последвай ме! — заповяда Албанус сякаш говореше на слуга.

Положи толкова усилие да забележи бледите устни и стиснатите юмруци на женствения мъж, колкото би отделил за най-невзрачния прислужник. Деметрио го последва, както му бе заповядано, това бе всичко, което имаше значение сега. Албанус се бе въплътил в личността на крал — в края на краищата до това събитие оставаха само няколко дни. Най-важната му придобивка бе спечелена именно днес.

Тъмноокият лорд влезе направо в стаята, където толкова често се бе отдавал на удоволствия със Сулария, ала сега жената не беше тук. Издърпа брокатения шнур на стената по особен начин и веднага се отправи към своето писалище.

— Кога? — попита той и отпуши сребърната мастилница. След като сложи перо и пергамент пред себе си, започна ядосано и бързо да пише. — Колко време ми остава, преди тя да започне да действа?

— Не съм осведомен относно плановете ѝ — рязко отговори Деметрио. — Не е ли достатъчно, че тя събира своите привърженици тъкмо тази нощ?

— Глупак! — изръмжа Албанус.

С бързи движения лордът с ястребовото лице взе сребърен съд с пясък, подобен на солница, поръси още влажния от мастилото

пергамент и запали огън под малко бронзово гърне, пълно с восък. Влезе роб, облечен с къса бяла туника с избродиран знака на Албанусовата къща. Албанус не му обърна внимание, а изтърси пясъка и сви пергамента, после го запечати, като притисна пръстена си върху капката восък.

— Всичките ли привърженици на Стивъна бяха дошли, Деметрио, когато твоят шпионин донесе известието?

— Дойде при мен веднага, щом пристигнал третият от съзаклятниците. Тя никога не би допуснала да събере трима човека под своя покрив, ако нямаше на ум да нападне тази вечер.

Албанус изруга и подаде пергамента на роба.

— Предай това в ръцете на командир Вегенций след не повече от четвърт час. От това зависи животът ти. Тръгвай.

Робът се поклонил и се затича, преди да излезе от стаята.

— Ако все още не са дошли всички — подхвана Албанус, щом робът напусна стаята, — все още има време да я спрем, преди да достигне кралския палат. — Той забърза към лакирания сандък и го отвори с ключ, закачен на шнур около врата му. — Аз ще я спра.

Деметрио с уплаха заби поглед в предметите, скрити в сандъка.

— Как? Ще я убиеш ли?

— В тебе няма нищичко от онова, което прави един мъж крал — изсмя се Албанус. — Истинското изкуство изисква да налагаш наказание, съответстващо на престъплението и престъпника. Сега се отдръпни и мълчи.

Слабият млад благородник не се нуждаеше от втора покана. Зарови нос в малката си топчица срещу зараза — дали пък няма да излезе вярно, че всички магьосници навсякъде пръскат воня около себе си? — и изпита най-пламенно желание в този миг да се намира някъде другаде из града.

Албанус небрежно помете с ръка безценен бокал от Гиргизки кристал, който се разби на парчета върху пода. После постави на неговото място кръгъл сребърен поднос, целият гравирани със сложна плетеница, която караше окото да се свие от болка, ако опиташе да проследи посоката на безбройните линии. С бързи движения лордът, напявайки заклинания под нос, заши широките дълги ръкави на наситеносинята си туника, отвори някаква стъкленница и изсипа от нея алена течност, която покри част от плетеницата на подноса. Течността

започна да следва точно линиите, издълбани в среброто — безконечен лабиринт от рубин, който не се разливаше, нито променяше формата си. Пакетче със стрит на прал косъм от главата на Стивъна — нейните прислужнички бяха лесно подкупени да изнесат отскубналите се върху четката ѝ косми — бе изсипано в хаван, изработен от черепа на девственица. Албанус щателно измери върху полирани везни някакви тайнствени съставки, добави ги в черепа и внимателно стри всичко, като използваше чукало, изработено от бедрената кост на бебе.

С тази смес той посипа останалата част от плетеницата върху подноса. Прахът и течността оформиха отделни затворени фигури и макар че никоя част от едната фигура да не докосваше очертанията на другата, някои контури от двете отделни форми сякаш бяха разположени едни в други. Ала тези необясними очертания не оставаха непроменени. Окоето, което ги наблюдаваше продължително време, усещаше отврата и отпадналост.

За не повече от миг Албанус спря, изпълнен с нетърпеливо очакване, предвкусвайки сладостта от делото си. Чувстваше истинска жажда — за първи път щеше да поразии по такъв начин човешко същество. Могъществото на магията сякаш се бе втурнало във вените му, а удоволствието бе равно на обладаването на жена. Всеки миг отлагане правеше сладостта по-неудържима. Ала той знаеше, че не разполага с никакво време.

Лордът с жестокото лице простря ръце напред и поде монотонен напев на език, отдавна мъртъв, гласът му призоваваше, искаше, заповядваше. Прахта и течността започнаха да светят, а неговите думи станаха още по-настойчиви.

Деметрио започна да се отдръпва, сякаш тайнствените срички пронизваха разума му, и не спря отстъплението си, докато гърбът му не опря стената. Той не разбираше нито дума, ала долавяше значението им в гълбините на душата си. Злото, което бе трупал там, сякаш се превърна в лека треска, готова да пламне заедно с мрачния буен огън на чуждата, огромна като планина, злост. Той може би щеше да изкрещи, но ужасът бе вцепенил гърлото му. Писъците му отекнаха в усойните селения на съзнанието му, недоловими за човешко ухо.

Гласът на Албанус не се повишаваше, но неговите думи сякаш караха стените да се тресат. Гоблените като че се клатеха във вихъра на невидим, несъществуващ вятър. Блясъкът от сребърния поднос

ставаше все по-ярък и по-ярък, докато сред разтворените клепачи на Албанус се подадоха две огнени остриета. Тогава прахът и течността изчезнаха, на мястото им се появи горяща мъгла, която запазваше формата на сребърната плетеница и изглеждаше много по-плътна отколкото двете отделни вещества.

Страхотен трясък — като гръмотевица — разтърси стаята, мъглата изчезна, гравираната сребърна повърхност се изчисти. Блясъкът остана още миг зад очите на лорда, после и той полека се изгуби.

Албанус въздъхна тежко и отпусна ръце.

— Готово — измърмори той. — Свърших работата. — Погледът му се вдигна към Деметрио и женственият младеж се разтрепери.

— Господарю мой Албанус! — прошепна Деметрио, разтърсен от страх, с покорство, сковаващо гърлото, каквото отдавна не му се бе налагало да проявява. — Още веднъж искам да повторя, че ще ти служа до края на силите си и не желая нищо повече, освен да видя как заемаш своето законно място върху Трона на Дракона.

— Добър слуга ли си? — попита Албанус, а устните му бяха изкривени от жестокото забавление, което го бе развеселило.

Лицето на младия благородник почервения от гняв, ала той със запъване произнесе:

— Да, добър слуга съм.

Гласът на Албанус бб равен и режещ като нож на знахар, готов да разпори рана.

— Тогава млъкни, докато не те извикам отново да ми служиш.

Лицето на Деметрио пребледня, Албанус го забеляза, ала не каза нищо. Младежът бе започнал да научава мястото си в плановите на Албанус. Щеше да го използва за събиране на сведения. И може би, ако научеше достатъчно добре мястото си, щеше да го остави жив.

Лордът с жестоките очи внимателно заключи лакирания сандък.

— Ела — нареди той и обърна гръб към залостения лакиран капак. — Имаме още малко време. Ще се срещнем с другите.

Забеляза въпроса — кои други? — който потрепваше върху устните на Деметрио. Когато обаче въпросът остана неизречен, Албанус си позволи да се усмихне. Точно такава трябваше да бъде правилното отношение на поданика и слугата към всеки крал — да приемат само онова, което им се подхвърля. Колко прелестно би било

да накара цяла Немедия да постъпва така. А може би и земите извън Немедия. Защо пък трябваше границите, поставени от някой друг, да възпрат него?

Скоро след това те облякоха тежки наметала, да се предпазят от нощния хлад, и напуснаха двореца. Четирима роби носеха факли — двама отпред и двама отзад. Десет въоръжени, покрити с брони пазачи, чиито ризници и оръжия поскъръцваха, заобикаляха Албанус, докато той вървеше през тъмните улици. По чиста случайност сега те бдяха и над Деметрио.

Не виждаха никого, макар често да чуваха шум от забързани крачки, защото разбойници и други хора, които се криеха в нощта, бързаха да освободят пътя им; от време на време, когато се променяше посоката на вятъра, откъслечни звуци от Улицата на Скърбите долитаха до тях. Другаде из града, лишени от възможността да наемат телохранител, спяха неспокойно или се молеха тяхната къща да не е в числото на ограбените домове тази нощ.

От края на улицата започна да приижда процесия с факли, точно когато наближиха палата на Стивъна: мраморни колони с канелюри се издигаха зад стената от алабастър около разкошната ѝ градина. Албанус се спря на значително разстояние от вратите на палата и мълчаливо зачака подобаващ на ранга му поздрав.

— Ти ли си, Албанус? — посрещна го ръмженето на Вегенций. — Гадна нощ! Гадно нещо е да прережеш гърлото на един от собствените си капитани.

Устните на Албанус се изкривиха. Този нямаше да остане жив; не, в никакъв случай, дори да беше сто пъти по-полезен. Лордът не желаше да приказва преди Вегенций и двадесетте войника от Златните Леопарди с него да се приближат достатъчно, за да може да ги вижда. Половината от войниците носеха факли и следваха командира си с отменати наметала, за да размахат свободно мечовете, където бе необходимо.

— Поне успя да се справиш с Бетис. Откри ли варварина?

— Тарас не ми е казвал нищо за варварина — започна едрият войн. — Много е вероятно да е бягал от преследвачите си, понеже е обикновен крадец или убиец. Това не ни засяга.

Албанус го удостои с презрителен поглед.

— Всичко, което нарушава спокойствието на подобна среща, ме засяга. Защо гвардейците са го преследвали така упорито? От много време не са проявявали такъв ентузиазъм.

— Това е нещо различно от случая с Мелиус. Нямам никакъв повод да разпиташ гвардейците.

— Тогава създай такъв — заповяда Албанус. — А сега разбий тази врата.

Вегенций тихо даде разпореждане на войниците си. Шестима притичаха бързо до стената и се разделиха на две групи. Двама от всяка тройка склочиха ръце, за да повдигнат третия, който хвърли наметалото си върху остриите, натрошени глинени парчета, пръснати отгоре на стената. После внимателно премина по наметалото през цялата ѝ дебелина и скочи в градината. Оттам се чу уплашен вик, заглушен почти моментално. С трясък от вдигането на тежки лостове, портата зейна.

Албанус влезе, без да хвърли поглед към пазача, който се виждаше — проснат по корем на земята сред локва кръв — в светлината, процеждаща се от къщичката до портата.

Вегенций разпреди още двама войника да останат пред портата. Останалите последваха лорда с ястребовото лице през великолепната градина към самия палат с матови колони и корнизиди, изработени в сложен порядък; изкачиха широките мраморни стълби до просторен портал. Някои изтичаха напред и с грохот изблъскаха вътрешните врати, окачени върху панти от бронз.

В галерията с пищни колони, половин дузина втрещени от изненада мъже уплашено наблюдаваха как войници с голи саби ги обкръжават за брoени секунди.

— Ликвидирайте ги! — без никакво забавяне изкомандва Албанус и тръгна към стъпалата от алабастр, придружен от Деметрио, който едва се влачеше след него.

Мъжете започнаха да крещят за милост зад гърба му, ала войниците ги изблъскваха вън от двореца.

— Не! — изпищя мършав мъж с голям нос. — Аз нямаше да го направя! Аз... — ботушът на Вегенций го изрита напред и останалите думи останаха нечути.

Албанус се насочи към спалнята на Стивъна, вървеше по познатите коридори, които някога бе преброждал в очакване на

удоволствия от тялото ѝ. Ала тези наслади бяха несравними с блаженството, което го очакваше сега, помисли той и отвори вратата.

Деметрио плахо го последва в стаята и с уплашен поглед затърси разрушенията, които смяташе, че магията е донесла. Ала нямаше никакви разрушения. Стивъна лежеше на постелята, но не направи никакво движение, за да покаже, че забелязва присъствието им. Беше гола, ръката ѝ стискаше дреха от синя коприна, сякаш тя току-що се бе готвела да я облече, но вместо това бе решила да си полегне. Албанус се изкиска и в стаята се разнесе сух звук, като да бе изсъскала отровна змия.

Женственият младеж пропълзя напред. Очите на Стивъна бяха отворени — може би виждаха, в тях имаше живот. Той докосна ръката ѝ и се задъха. Китката бе корава и студена като камък.

— Тя е жива — внезапно се обади Албанус. — Жива статуя. Вече няма защо да се тревожи, че ще изгуби красотата си с възрастта.

Деметрио се разтрепери.

— Нямаше ли да бъде по-просто да я убиеш?

Лордът с лице на ястреб му хвърли поглед, който изглеждаше още по-смразяващ заради привидната добронамереност.

— Един крал трябва да мисли как да даде на поданиците си нагледен урок. Който си науми да ме предаде, нека хубавичко си спомни за съдбата на Стивъна, пък после да предвиди своята собствена. Би ли ме предал сега ти, Деметрио?

С уста, пресъхнала дотолкова, че не можеше да произнесе нито дума, парфюмираният младеж поклати глава.

Вегенций нахълта в стаята със смях.

— Трябваше да ги чуете как плачат и се мотаят. Сякаш сълзи и вопли могат да спрат мечовете ни.

— Значи ги ликвидирахте? — попита Албанус. — И избихте всичко живо под тоя покрив? Слуги и роби също?

Грамадният мъж с квадратно лице прокара широк пръст под гърлото си с груб смях.

— Всичко отиде под ножа! Имаше един — Лукас му било името, сякаш глупавото му име има някакво значение — та плака като жена и рече, че не той, а някой си на име Конан трябвало да извърши цялата работа. Ама какво... Какво те измъчва, Албанус?

Ястребовото лице на лорда бе пребледняло. Погледът му се впи в очите на Деметрио.

— Конан. Името на човека, от когото ти откупи меча. — Деметрио кимна с глава, ала Албанус, въпреки че се взираше в него, виждаше други неща. Започна да шепне, като несъзнателно произнасяше мислите си на глас: — Съвпадение? Това е работа на боговете, а когато те оплитат по този начин конците на човешките съдби, значи искат нещо да се случи. Нещо, което може да донесе смъртна опасност за амбициите ми. Не бих посмял да рискувам.

— Не може да бъде един и същ човек — възрази Вегенций.

— Двама с такова варварско име? — пресече го Албанус. — Не смятам така. Намери го! — Обсидиановият му взор прониза поред двамата мъже и ги накара да изтръпнат заради злобата, която пулсираше в зениците. — Искам главата на Конан!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Конан изля още една кофа вода върху главата си и огледа сънливо двора зад „Фестис“. Първото нещо, на което се натъкнаха очите му, бе Ариани, със скръстени ръце и недоволен блясък в погледа.

Ако тичаш по разни съмнителни кръчми — твърдо нареждаше тя, — пиеш и пируваш до малките часове, естествено трябва да очакваш, че ще те боли глава.

— Не ме боли глава — отвърна Конан и взе кърпа да изтрие лицето и косата си. Целият потръпна, скрит зад кърпата. Пламенно се надяваше, че тя няма да крещи; ако наистина го стореше, черепът му щеше да изгърми.

— Търсих те снощи — продължи тя. — Срещата ти с Тарае е уредена, въпреки че в началото той упорито отказваше. Сега имаш съвсем малко време. Ще ти дам указания.

— Ти няма ли да дойдеш?

Тя поклати глава.

Беше много ядосан, че сме се свързали с тебе. Каза, че нищо не разбираме от войни и как да различим лошите войни от кадърните. Обаче след като му разказах за тебе, Тарас промени решението си. Поне ще се срещне с теб и сам ще прецени. Ала останалите от нас няма да дойдат. Така искаше да ни покаже колко е ядосан.

— Сигурно е така — Конан хвърли настрана кърпата и се поколеба, но внимателно започна да подбира думите си. — Трябва да ти съобщя нещо. За Лукас. Той те излага на опасност.

— Лукас? — попита тя недоверчиво. — На каква опасност би могъл да ме изложи той?

— Вчера дойде при мене и ми разказа за някакъв глупав план да убие Гариан. Ако се опита да стори това...

— Това е нелепо! — прекъсна го тя. — Лукас последен от нас би заговорил за каквото и да било действие. Особено пък насилствено. Не го е грижа за нищо друго, освен за жени и философии.

— Жени? — разсмя се големият кимериец. — Този мършав червей?

— Да, наистина, скъпи ми мускулести приятелю — отвърна тя дяволито. — Жените, с които е бил, го смятат за добър любовник.

— И ти ли си сред тях? — изръмжа той и сви огромните си юмруци.

За миг тя го погледна втренчено, после очите ѝ се подпалиха от гняв.

— Ти не ме притежаваш, кимериецо. Нямах никакво право да ми задаваш въпроси какво съм и какво не съм правила с Лукас или с когото и да било.

— Лукас ли спомена? — намеси се Грекус, който бе влязъл в двора. — Виждали ли сте го? Чували ли сте къде е той?

— Не — гневно отвърна Ариани със зачервено лице. — Тебе пък кой те повика да дебнеш наоколо като някой шпионин?

Грекус, като че не бе чул нищо друго, освен отрицателния ѝ отговор, продължи:

— Не са го виждали от снощи. Нито пък Стефано. Когато чух, че споменавате името му... — той се засмя едва-едва. — Може би ще издържим, ако изгубим един-двама философи, ала ако този път приберат и някой скулптор... — той отново се засмя, но лицето му не загуби болнавия си, зеленикав оттенък.

Ариани изведнъж се успокои.

— Ще се върнат — тя постави загрижено ръка върху рамото на набития мъж. — Защо пък да не са пропилили нощта в пиянство? Конан, например, стори същото.

— Има ли причина да не се върнат? — попита Конан.

Ариани му хвърли свиреп поглед, ала Грекус несигурно продължи:

— Вече няколко месеца откак изчезнаха някои от нашите приятели. Художници. Двама от тях никой повече не видя живи. Намериха телата им на боклука зад градската стена, където хората видели Златните Леопарди да погребват някакви трупове. Смятам, че Гариан иска да ни сплаши, за да мълчим.

— Това не подобава на един крал — реагира Конан навъсено. — Кралете сплашват с публични екзекуции и други подобни неща.

Грекус изведнъж заприлича на човек, готов да повърне. Ариани се намръщи към Конан.

— Не трябва ли да се готвиш за срещата си с Тарас? — без да чака отговор, тя се обърна към Грекус и започна да го успокоява, като помилва челото му.

Недоволен, Конан навлече ватираната си къса туника и ризницата върху нея, после замърмори под нос нещо за чудатостите на Ариани. Докато закопчаваше колана с ножницата за сабята, тя отново подхвана:

— Така ли ще идеш, все едно се готвиш за война? — тонът ѝ беше хаплив, ядът ѝ към него все още не бе утихнал. — Няма да бъде необходимо да се биеш с него.

— Имам си причини — промърмори Конан.

Дори за чувал злато, голям колкото бъчва, не би ѝ разкрил, че някой в този град иска да го убие. В сегашното си настроение тя щеше да реши, че се опитва да отвлече съчувствието ѝ от Грекус към себе си. Ерлик да прибере всички жени, помисли си той.

Когато сложи островърхия си шлем, Конан каза студено:

— Дай ми указания как да намеря Тарас. — Докато тя му обясняваше, лицето му имаше все същото хладно, неприветливо изражение.

Улицата на Ковачите, където го заведоха указанията на Ариани, бе отрупана не само с магазини за саби и железарии, ала и с дюкяни на златари, майстори на сребърни украшения, ковачи на медни съдове, пиринч, калай и бронз. Какофония от звънтящи чукове се смесваше с виковете на продавачите и обгръщаше улицата в непробиваема пелена от шум, който отекваше от единия до другия ѝ край. Отделните гилдии не позволяваха майстор, който работи с един метал, да работи и с друг. Те също така наемаха пазачи да патрулират по улицата. Никакви разбойници не се криеха на Улицата на Ковачите и купувачите се разхождаха безгрижно, така както никъде другаде в града.

Колкото повече се приближаваше до мястото на срещата — някакви стаи, до които се стигаше като се влезе през тесен коридор до медникарския дюкян и след това трябваше да се изкачат тесни стъпала към втория етаж — толкова по-малко Конан желаше да отиде неподготвен. Нямаше причина да предвижда, че ще се случи нещо

неприятно, ала напоследък прекалено често някой се бе опитвал да го пониже изотзад.

Малко преди медникарския дюкян той започна да се бави, поспираше тук-там да повдигне някой бляскав меч, да докосне сребърен бокал, украсен с фино изработена плетеница от листа. Ала през цялото време наблюдаваше постройката, в която бе разположен магазинът на медникаря, с поглед, изострен през годините, когато се беше подвизавал като крадец.

Двойка пазачи от Гилдията спряха и го загледаха, докато той стоеше пред магазина на майстора на сребро. Конан повдигна бокала до ухото си и го почука с пръст.

— Има прекалено много калай — констатира той, поклати глава и подхвърли бокала обратно върху тезгяха на търговеца. После закрочи настрана, сподирян от бесните клетви на ковача, ала пазачите вече не му обръщаха внимание.

Точно зад дюкяна на медникаря имаше тясна уличка, воняща на плесен и стара урина, както повечето улички в града. Спусна се по нея и бързо премина цялата ѝ дължина. Както се надяваше, влажният въздух и плесента бяха оронили голяма част от калта, с която бяха замазани камъните на сградата.

Един бърз поглед го убеди, че от Улицата на Ковачите не го наблюдава никой. Пръстите му потърсиха пукнатини сред зле измазаните и слепени с кал камъни. Друг на негово място би решил, че подобно изкачване е невъзможно, особено за човек с тежка ризница и ботуши, ала на мъжа от Кимерийските планини зейналите процеци между камъните се сториха като улица. Той се покатери по страничната стена на сградата така бързо, че ако някой го бе видял да стои на земята и бе отклонил погледа си за миг, щеше да помисли, че мускулестият младеж просто е изчезнал.

Усмивка озари лицето на Конан, когато се повдигна върху червените глинени керемиди. На покрива имаше прозорец с рамка, върху която бяха опнати прозрачни кожи от риба. Беше сигурен, че този прозорец е разположен тъкмо над стаята, която търси.

Предпазливо, за да не измести някоя хлабава керемида — което вероятно щеше да го запрати с трясък долу на улицата — се прокрадна към прозореца. Кожите бяха достатъчно прозрачни, за да допускат светлината навътре, ала погледът не можеше да проникне през тях. Не

се виждаше нищо. Беше въпрос на един-единствен миг — камата му разряза мъничък процеп, върху който той постави окото си.

Стаичката долу бе тясна, зле осветена, въпреки светлината от прозореца и двете запалени пиринчени лампи на масата. Чакаха го четирима мъже, двама с приготвени за стрелба арбалети, вперили поглед във вратата, през която се очакваше да влезе той.

Големият Кимериец поклати глава, разгневен и учуден едновременно. Едно беше да проявиш предпазливост, за да не се случи нещо лошо, което обаче не очакваш, съвсем друго — да откриеш, че злото те дебне на прага.

— Ще дойде ли, или не? — запита с раздразнение един от мъжете без арбалети. Той имаше дълбок белег на върха на челото си. Някой му бе нанесъл удар, който би трябвало да го убие.

— Ще дойде — отговори другият мъж без арбалет. — Момичето каза, че го е изпратило направо в тази стая.

Конан изтръпна. Ариани. Би ли могла тя да го изпрати тук, за да го убият?

— Какво ще й кажеш? — попита мъжът с ужасния белег. — Тя е достатъчно влиятелна, за да създаде неприятности, Тарас.

— Ще й кажа, че съм го наел — изсмя се Тарас, — и съм го изпратил да се присъедини към останалите, които тя смята, че съм наел. Това ще й затвори устата.

Легнал в цял ръст върху покрива, големият кимериец въздъхна с облекчение. Каквото и да бе направила Ариани, тя го бе сторила, без да знае истината. Чак тогава останалите думи, които Тарас бе произнесъл, проникнаха в съзнанието му. Другите, които тя вярваше, че Тарас е наел. Младите бунтовници бяха измамени. Конан имаше много въпроси, които желаше да зададе на Тарас. Широката му сабя се измъкна от ножницата, стоманата просъска от допира до грубо обработената кожа.

— Внимавайте — предупреди Тарас стрелците. — Стреляйте щом прекрачи прага. Тези варвари умират трудно.

— Вече е мъртвец! — отвърна единият. Другият се засмя и потупа арбалета си.

Вълча усмивка се плъзна по лицето на Конан. Дошло бе времето да се види кой в тази стая щеше да бъде мъртвец. Безшумен като самата смърт, той се изправи и скочи.

— Кром! — изрева Конан щом краката му разбиха рамката и раздраха кожата върху прозореца.

Мъжете долу имаха време само да потреперят: ботушите на Конан се сгромолясаха върху главата на единия стрелец и го смъкнаха на пода сред хрущене от строшени прешлени. Вторият стрелец обърна оръжието си, като отчаяно опита да се прицели. С котешка ловкост Конан запази равновесие, завъртя тялото си, камата му литна над полюляващия се арбалет и се заби в гърлото на стрелеца. Онзи, който бе нарекъл кимериеца „мъртвец“, издъхна със задавен писък, като отпусна лоста, придържащ тетивата на оръжието. Тетивата изсвистя. Изведнъж човекът с грозния белег рязко се изкашля и падна. Стрелата на арбалета бе потънала в лявото му око.

Конан използва камата като лост, отгласна отпусналото се тяло на стрелеца срещу Тарас и в миг позна обезобразеното от следите на болест, сипаничаво лице. Значи Тарас бе присъствал на онази среща, която Конан прекъсна, хлътвайки през покрива.

Сипаничавият се олюля, когато трупът се стовари върху него и задрапа с ръце към сабята си.

— Ти! — запъхтя се той, когато за пръв път съзря ясно лицето на кимериеца.

Конан замахна със страшно ръмжене, острието на сабята му звънна върху дръжката на чуждия, наполовина изтеглен меч. Тарас изкрещя, отсечените му пръсти се разпиляха по пода. Ала той не бе човек, който се предава лесно. Дори докато кръвта шуртеше от осакатената му десница, лявата му ръка измъкна камата от ножницата. С яростен вик той се втурна да намуши противника си.

За Конан беше много лесно да убие този човек тъкмо сега, ала той искаше да чуе отговорите на Тарас повече, отколкото желаше смъртта му. Кимериецът избегна удара и хлопна сипаничавия по врата с юмрук, в който бе стиснал дръжката на камата. Атаката на Тарас приключи с препъване; той нададе вой, стовари се върху тялото на човека с грозния белег и се претърколи на пода. Там трепна веднъж, от устните му се изтръгна дълга въздишка и тялото му не помръдна повече.

Конан изруга и го обърна по гръб. Безжизнените пръсти на Тарас се хлъзнаха от дръжката на камата и се спряха върху гърдите му. Невиждащите му очи не се откъсваха от кимериеца.

— Ерлик да те вземе — измърмори Конан. — Исках те жив.

След като изтри острието от туниката на Тарас, той прибра сабята си в ножницата, изпълнен с гняв и объркани мисли. Мъртвият пред него бе осъдил сам себе си като каза, че е измамил бунтовниците. Ала все пак той се бе срещал с двамата високопоставени мъже — да, ако се съди по облеклото и държанието им, те наистина бяха богати хора с висок ранг. Конан трябваше да допусне, че срещата им е имала някаква цел, свързана с бунта, и че някой наистина иска да смъкне Гариан от трона. Този неизвестен „някой“ щеше да използва Ариани и другите около нея като маша. Обикновено машата я счупват и изхвърлят, след като я употребят и постигнат целта си.

Докато Конан изтегляше камата си от гърлото на стрелеца, вратата неочаквано се отвори. Той прилекна, вдигнал оръжието готово за удар и откри, че се вира в познатите лица на Ариани и Грекус. Трупове на четиримата лежах в краката му.

Набитият скулптор сякаш се бе превърнал на камък при вида на страшната сеч. Ариани посрещна погледа на Конан с израз на безкрайна тъга.

— Не мислех, че Тарас има правото да ни изключва от тази среща — бавно обясни тя. — Смятах за редно да бъдем тук, за да поговорим в твоя полза и да... — думите ѝ заглъхнаха с уморена въздишка.

— Те искаха да ме убият, Ариани — каза Конан.

Тя премести поглед от разбитата рамка на прозореца, към отвора в покрива.

— Кой от тях скочи отгоре, Конан? Очевидно някой е влязъл оттам. За да те убие. А аз така се учудих, когато ти се въоръжи и не пожела да ми кажеш защо. Учудих се и се молех дано греша.

Защо това глупаво момиче разбираше всичко погрешно, помисли си той сърдито.

— Аз слушах от прозореца върху покрива, Ариани, аз влязох отгоре. След като чух, че искат да ме убият. Да не мислиш, че са заредили арбалети, за да изстребват плъхове? — Тя го погледна спокойно, ала в очите ѝ нямаше нито надежда, нито живот... Той дълбоко пое въздух: — Чуй ме, Ариани. Този човек Тарас не е наел никого. Никой няма да ви подпомогне в бунта. Чух го да казва това. Вие трябва...

— Ти си ги убил! — изведнъж изкрещя Грекус. Лицето на набития мъж бе налято с кръв, той се задъхваше и сякаш изречените думи му струваха огромно усилие. — Стана тъкмо както се опасяваше Стефано. И него ли уби, и Лукас? Искаш да убиеш всички ни? Няма да можеш! Няма да успееш! Ние сме стотици! Ще убием първо теб! — Изведнъж той погледна през коридора към стълбите и с пронизителен вик се втурна в противоположната посока. Ариани остана неподвижна.

На вратата се показа Хордо, който хвърли бърз поглед след бягащия скулптор. Единственото му око се спря на трупове.

— Прибрах се във „Фестис“ навреме и чух, че момичето и онзи, дето сега избяга, се готвят да те проследят. Добре че аз пък реших да проследя тях.

Ариани се раздвижи.

— И мен ли ще убиеш сега, Конан?

Кимериецът ѝ отвърна гневно:

— Не си ли ме опознала достатъчно добре досега, за да се съмняваш, че никога не бих ти причинил болка?

— Мислех, че те познавам — обади се тя глухо. Очите ѝ се местеха от труп на труп и тя истерично се разсмя. — Не знам нищо за тебе! Нищо! — Конан се протегна към нея, ала тя се отдръпна от голямата му ръка. — Не мога да се боря срещу теб — прошепна тя, — но ако ме докоснеш, ще забия камата в сърцето си.

Той отдръпна ръката си, сякаш бе докоснал пламък. Накрая предупреди хладно:

— Не оставай дълго тук. Труповете привличат мародери — и животни, и хора. Двукраките ще решат, че ти си сладка плячка. — Тя нито го погледна, нито отговори. — Ела, Хордо — изръмжа той. Едноокият го последва и двамата напуснаха стаята.

Който зърнеше мрачното лице на Конан и леда в сините му очи на улицата, се опитваше да изчезне далеч от шума на стремителните му крачки. Хордо подтичваше, едва смогваше да върви редом с него и когато достатъчно се отдалечиха от грохота на Улицата на Ковачите, попита:

— Какво се случи в тази стая, кимериецо, та момичето е настроено така зле срещу тебе?

Конан отправи смъртоносен поглед към Хордо, ала с кратки, сбити изречения му разказа как пристигна тук, какво чу и какви

заклучения си бе направил.

— Прекалено съм стар за това — изпъшка Хордо. — Не стига, че трябва да се пазим от Грекус и останалите, които искат да боднат някой нож в гърбовете ни, ами и не знаем кой измежду благородниците и търговците разиграва цялата тази игра. При кого ще търсим служба? Къде отиваме сега, кимериецо?

— В единственото място, което ни остава — отвърна мрачно Конан. — При краля.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един уплашен човек изтърва кафез с гълъби върху широките мраморни стъпала в храма на Митра, когато цял отряд телохранители се насочи надолу по тясната, криволичеща улица. Човекът бе така изненадан да срещне въоръжени конници в Земята на Храмовете, че зяпаше мъжете в доспехи с отворена уста, без да забележи, че кафезът му се бе счупил, а птиците, които възнамеряваше да принесе в жертва, вече се бяха възнесли във висините върху белите си криле.

Седлото на Хордо изскърца, при навеждането му напред, за да прошепне свирепо в ухото на Конан:

— Това е лудост! Ще бъде страхотен късмет, ако всичките Златни Леопарди не изскочат срещу нас иззад върха на този хълм!

Конан поклати глава, без да отговори. Знаеше съвсем добре, че да се приближиш до кралския дворец с четиридесет въоръжени мъже, без да си предизвестил за намерението си, не е най-подходящият начин да се представиш в достатъчно благоприятна светлина, та да те наемат на кралска служба. Знаеше също тъй добре, че не разполага с време за традиционния начин на представяне — подкупа, или единствената друга възможност, открита пред него — постъпването в кралската войска. Конан избра свой начин да се представи.

Всъщност Златните Леопарди не го тревожеха така дълбоко, колкото младите бунтовници. Отчаяни, повярвали, че Конан вече ги е предал или е на ръба да го стори, те можеха да извършат необмислени неща. А тези криволичещи улици по хълма към кралския палат бяха много удобно място за засада.

Улиците бяха запазени от древни времена, тъй като в мрачното минало онова, което щеше да се превърне в кралски палат, е било крепост, разположена на хълма. Около нея бе възникнало селце, прераснало през вековете в град, който днес се наричаше Белверус. Ала дълго след като крепостта бе станала кралски палат, дълго след като бедните селски колиби били заменени от прекрасни храмове с

високи колони от алабастър, мрамор и полиран гранит, тези извиващи се като змии улици, бяха останали непроменени.

Самият палат бе запазил много от облика на крепостта, макар че назъбените му стени, увенчани с бойници, бяха изградени от бляскав мрамор, а кулите между стените бяха построени от порфир и диорит. Плъзгащите се вертикални решетки на крепостните стени бяха от желязо, върху което бе поставена позлата. Подвижните мостове се спускаха над ров около крепостната стена, в който нямаше вода. Ала на дъното бяха набити метални пръти. Около рова имаше моравя — косяха я съвсем ниско, също като в дворецовата градина, тук не растеше нито един храст, нито едно дърво. Човек нямаше къде да се скрие, ако реши да проникне потайно до кралските покои. Моравата отделяше изцяло двореца от Земята на Храмовете, която опасваше подножието на хълма. В края на моравата Конан спря своя отряд.

— Чакайте тук! — заповяда той.

Сам, яхнал големия черен жребец, който с лекота подскачаше на задните си крака, Конан излезе напред. Двама войника с копия в позлатени наметала пазеха подвижния мост. Един мъж, който носеше офицерски гребен върху шлема си, се показа от мостовата кула, когато големият кимериец изтегли юздите на коня си.

— Какво търсиш тук? — попита офицерът. Той замислено огледа войните от отряда, ала реши, че те са далеч и малко на брой.

— Искам да служа на краля със своя отряд — отговори Конан. — Обучил съм войните в начини за водене на бой, непознати в Немедия, а също тъй и на останалия западен свят.

Офицерът иронично се засмя:

— Никога досега не съм чувал за отряд, който да не владее някакъв таен способ за воюване. Какъв е твоят?

— Ще ти покажа — предложи Конан. — По-добре е да се види. Вътре в душата си, той въздъхна с облекчение. Единственият му истински страх, освен този от засада преди да достигне двореца, беше, че те не ще си дадат труд дори да го изслушат.

— Много добре — бавно се съгласи офицерът и повторно огледа войните от отряда. — Ти влез сам и покажи. Обаче те предупреждавам: ако способът ти не е нищо повече от упражненията, на каквито обучаваме всеки новобранец във войската — а такива са обикновено номерата на тия ваши отряди — ще ти свалим дрехите и ще те бием от

портите на палата до подножието на хълма пред очите на отряда ти. Да те гледат и да се учат.

Конан докосна ботушите си до хълбоците на големия жребец. Конят подскочи напред върху задните си крака; копиеносците изправиха оръжията си, а офицерът предпазливо се огледа. Кимериецът позволи студена усмивка да пропълзи по устните му, ала не я допусна в очите си.

— Това е нещо непознато в Немедия, ала всеки новобранец може да го научи.

Язвителният тон, с който офицерът произнесе думите си, изкриви устните му:

— Мисля, че и останалите биха желали да видят умението ти, варварино. — Той отново скри глава в мостовата кула и измърмори някаква заповед.

Появи се войник в позлатена наметка, хвърли бърз, оценяващ поглед към Конан и побягна към двореца. Когато Конан премина вратата, следвайки офицера, от кулата наизлязоха други войници, някои тръгнаха след тях. Кимериецът се почуди дали идеха просто да гледат, или да отбраняват двореца. Може би мислеха, че варваринът се гласи да го превземе без чужда помощ.

Външният двор беше настлан с каменни плочи, широчината му бе четиристотин стъпки във всяка посока. От всякъде бе заобиколен от алеи, засенчени с дървета. Техните клони образуваха зелен свод, висок колкото четвъртите етажи на околните постройки. Зад тези алеи, точно срещу вратата, можеха да се видят кулите, издигнати сред градините на вътрешния двор и самият палат, където живееха крал Гариан и неговите придворни.

Присъединилите се към групата от мостовата кула войници спряха в страхопочитание при появата на двадесет офицера, водени от мъж, едър колкото самия Конан. Офицерът, довел Конан, се поклони, когато едрият мъж се приближи.

— Чест за теб, командир Вегенций! — каза той. — Помислих си, че този варварин може да те позабавлява малко.

— Да, Тега — разсеяно изрече Вегенций, а очите му спряха върху Конан. Какъв странен, предпазлив поглед, помисли си кимериецът. Големият офицер рязко каза: — Ти, варварино. Познавам

ли те аз, или пък ти мен? — ръката му притискаше меча, докато говореше.

Конан поклати глава.

— Не те познавам, командире — ала след като мъничко помисли, този Вегенций наистина му се стори познат, но някак смътно, като човек, когото бе виждал за съвсем кратко. Няма значение, помисли си той. Щеше да си спомни, ако наистина се окажеше важно.

Вегенций видимо се отпусна като чу думите на кимериеца. Усмивайки се енергично, подкани:

— Хайде, покажи ни какво можеш. Тега, дай на варварина всичко, от което се нуждае.

— Трябва ми сламено чучело — каза Конан на офицера. — Или някаква друга мишена.

Сред офицерите се разнесе смях, докато Тега избираше двама войника, които щяха да донесат чучелото.

— Стрелба с лък — гръмогласно се изсмя някой. — Видях лъка върху седлото, но си помислих, че е детски.

— Може да стреля с една ръка — обади се друг.

Коментарите ставаха все по-неприлични, ала Конан запази мълчание, въпреки че челюстта му се изопна. Свали късото си оръжие от лакирания калъф върху седлото и внимателно провери колко натегната е тетивата.

— Това е арфа! — провикна се трети. — Ще свири на лъка, като на арфа!

Конан опипа четиридесетте стрели в колчана, закачен на задния край на седлото и повторно провери дали всяко перо върху стрелите е здраво.

— Сигурно често пропуска целта, щом носи толкова стрели.

— Не, използва перата, за да гъделичка жените. Хваща я за глезена, ей така, и я обръща...

Подигравателните коментари продължаваха като непрекъснато жужене, стана малко по-тихо, само когато войниците се върнаха с едно сламено чучело.

— Сложете го там! — заповяда Конан и посочи място, отдалечено на петдесет разкрача от него. Войниците с готовност се подчиниха, нетърпеливи като своите началници да видят поражението на варварина.

— Разстоянието не е голямо, варварино.

— Е, нали лъкът е детски.

Поемайки дълбоко въздух, за да се успокои, Конан се оттегли в галоп от групата офицери и спря на двеста крачки от чучелото. Забави се за миг, за да постави стрелата върху тетивата. Трябваше да покаже по достоен начин всичко, на което бе способен, затова бе необходимо да се съсредоточи върху мишената. Трябваше да изхвърли настрана гнева си към бърбрещите глупци, които наричаха себе си офицери.

— Защо чакаш, варварино? — изкрещя Вегенций. — Слизай от седлото и...

С див вик Конан обърна лъка и изстреля. Тъкмо когато стрелата порази целта, той опря ботуши в хълбоците на коня и полетя в галоп напред с пълна скорост. Искри изскачала от каменните плочи на настилката изпод думкащите копита на големия черен жребец. Конан стреляше със светкавична скорост, слагаше стрела след стрела на тетивата и реवेशе страхотния боен вик, който често бе вцепенявал от ужас войните на Грундерланд, Хипербореа и Босонианските блата.

Стрела след стрела удряха право в целта. На разстояние сто разкрача той притисна колена и огромният жребец безпогрешно се отклони на дясно. Конан стреляше отново и отново, умът и очите му бяха сраснали с лъка, а лъкът — с мишената. Коленете му отново се стегнаха и добилият опит в истинска война кон се завъртя, вдигна се на задните си крака и почти на място се обърна в противоположна посока. Конан продължаваше да стреля, като профуча обратно по пътя, от който бе дошъл. Когато накрая опъна юздите, за да спре коня, в колчана имаше четири стрели. Знаеше, че ако някой преброи стрелите с пера, поразили мишената, щяха да бъдат точно тридесет и шест.

Той се приближи със спокоен галоп към млъкналите офицери.

— Какво е това вълшебство? — попита Вегенций. — Магия ли е направена на стрелите ти, че намират целта, докато ти се накланяш като безумец върху седлото?

— Никакво вълшебство — със смях отговори Конан. Сега наистина бе дошъл неговият ред да се посмее над сличаните физиономии на офицерите. — Просто умение и то не голямо — не повече отколкото да убиеш бягащ елен с лък. Аз самият въобще не умеех да си служа с лъка, преди да ме научат.

— Да те научат? — възкликна Тега, без да забелязва свирепия поглед, който Вегенций бе отправил към него. — Кой те учи? Къде?

— Далече на изток — отговори Конан. — Там лъкът е основното оръжие на леката кавалерия. В Туран...

— Каквото и да правят в тези странни земи — грубо го прекъсна Вегенций, — тук то не ни интересува. Не ни е грижа за разни чудати начини на воюване. Една фаланга от Немедианската пехота в сгъстен боен строй ще помете всяко вражеско нападение без префърцунеността на стрелци върху конски седла!

Конан понечи да му обясни какво биха сторили няколко хиляди конни Туранийски стрелци с Немедианската фаланга, ала преди да заговори, към тях се приближи друга група хора и офицерите се поклониха ниско.

Човекът начело на процесията бе висок, с квадратно лице — короната на главата му във форма на златен дракон с рубинени очи и огромен бисер, притиснат между лапите, предизвестяваше, че мъжът е Гариан, кралят на Немедия. И все пак нито краля, нито неговите съветници, нито придворните, които го следваха, привлякоха вниманието на Конан. Сред всички тях той съзря една жена. Дългокрака, русокоса, с пищни гърди, очевидно не бе благородничка по рождение, защото не носеше одеждите на благородна дама. Перлени токи придържаха върху раменете ѝ дреха от прозрачна червена коприна, вързана на кръста с шнур от бисери, прилепени един към друг със златни нишки. Ако бе нечия любовница, то покровителят ѝ не обръщаше онова внимание, което жената заслужаваше. Защото тя бе отвърнала на погледа на Конан — не така открито, как то бе сторил той, ала в очите ѝ пламна влудяваща жарава, която накара кръвта му да кипне.

Конан забеляза, че Гариан се приближава към него и свали шлема си с надеждата, че кралят не бе забелязал посоката, в която кимериецът бе впил очи.

— Видях умението ти от моето закрито стрелбище — с топлина в гласа каза Гариан. — Никога не съм виждал подобно нещо. — Кафявите му очи се взираха приятелски в кимериеца, (това означаваше, че кралят не бе забелязал погледа на Конан), макар и не така открито, както гледат очите на човек, който не седи на трон. — Как се казваш?

— Аз съм Конан — отвърна кимериецът. — Конан от Кимерия — той не забеляза, как цялата кръв напусна лицето на Вегенций и то доби мъртвешко блед цвят.

— Само за да забавляваш двора ли си дошъл, Конан?

— Дошъл съм да постъпя на служба при теб, кралю — обяви Конан. — Тук съм с моя офицер и четиридесет войни, обучени да си служат с лъка както мен.

— Превъзходно — отбеляза Гариан и потуша с ръка шията на жребеца. — Винаги съм се интересувал от новостите във военното изкуство. От детството си до ден-днешен почти винаги съм живял в двора на казармите. Сега — горчива нотка пропълзя в гласа му, — дори нямам време да се упражнявам с шпагата.

— Кралю — произнесе почтително Вегенций. — Това не е нищо повече от мошеничество, в най-добрия случай някакво забавление, което никога не ще влезе в работа по време на истинска война. — Докато той приказваше, очите му се преместиха към Конан. Кимериецът не се усъмни, ала не можа да повярва, че бе прочел в тях омраза и страх.

— Не, добри ми Вегенций — Гариан поклати глава. — Твоите съвети по различните военни въпроси често са много ценни, ала този път грешиш. — Вегенций отвори уста да възрази, но Гариан не му обърна внимание. — Чуй ме сега, Конан от Кимерия. Ако дойдеш на служба при мене, аз ще давам по три жълтици на всеки от твоите войни и още по три на всеки десети ден. На теб самия — десет и по още десет за всеки ден, докато си на служба при мен.

— Приемам — спокойно каза Конан. Никой търговец не би платил дори наполовина от онова, което бе обявил кралят.

Гариан кимна.

— Значи се разбрахме. Ала ти всеки ден трябва да се упражняваш в бой с меч срещу мен, докато изтече пясъка на часовника при едно обръщане. От изтърканата дръжка на сабята ти съдя, че умееш да боравиш и с това оръжие. Вегенций, разпореди се да намерят подслон за Конан в двореца. Нека помещението бъде просторно и удобно.

Като всички крале, приключили веднъж със заповедите, Гариан се отдалечи гордо, без повече приказки, а неговите царедворци и съветници почтително го последваха. Русокосата също си тръгна, ала

преди да обърне глава, очите ѝ спряха върху лицето на Конан и го обляха с горещината на запалена пещ.

С крайчеца на околото си Конан видя, че Вегенций се отдалечава.

— Командир Вегенций! — извика той. — Не заповяда ли кралят да настаните моя отряд?

Вегенций изръмжа в отговор:

— Кралят каза, че ти трябва да получиш подслон, варварино. Той не спомена нищо за отрепките, които наричаш свой „отряд“. Нека се настанят на някоя воняща улица! — след тези думи командирът също се отдалечи.

Част от радостта на Конан се изпари. Не можеше веднага да хленчи пред Гариан с молби Вегенций да настани хората му. Имаше достатъчно странноприемници в подножието на хълма, ала даже да бяха избрали най-евтината, Конан трябва да доплаща от собствената си кесия за престоя на войниците там. Тогава дори обещаното от краля възнаграждение ще се окаже недостатъчно. И все пак не тази беше най-страшната грижа на Конан. Защо го мрази Вегенций? Трябва да открие отговора на този въпрос, преди да му се наложи да убие командира с квадратното лице. Непрекъснато трябва да е нащрек — какво иска русокосата? Дори и да се възползва от услугите ѝ, трябва да бъде внимателен. Трудно... Ала в крайна сметка кой, роден на бойното поле, търси спокоен живот?

Конан се усмихна и с галоп се насочи към портата, за да съобщи на останалите щастливата вест.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Високият сводест таван от груб сив камък бе добре осветен от факли, закрепени върху пиринчени поставки по стените. В тях не се виждаше никакъв отвор, с изключение на единствена врата, добре охранявана от външната страна. Албанус не би изложил на най-нищожен риск онова, което се съхраняваше в стаята. Само защото бе в състояние да докосва предметите с поглед, той чувстваше могъществото, което щеше да се прелее от тях към него. Кръгла каменна платформа, не по-висока от обикновените каменни стъпала на стълбището, бе разположена в центъра на стаята, а върху нея лежеше огромен правоъгълен блок от глина с особен бежов цвят. Именно тази глина щеше да възкачи Албанус върху Трона на Дракона.

— Лорд Албанус, искам да зная защо ме доведоха тук и ме държат затворен!

Албанус придаде на лицето си приветливо изражение, преди да се обърне към навъсения мъж с рунтави вежди, който се бе изправил срещу него със стиснати юмруци.

— Пазачите са изопачили моите думи, Стефано. Аз им казах да доведат при мене великия скулптор Стефано, ала те са превишили правата си. Ще заповядам да ги наложат с камшик, уверявам те.

Стефано махна пренебрежително с ръка, но Албанус забеляза, че не помоли боят на пазачите да бъде отменен.

— Чувал си за мен? — запита скулпторът задъхано.

— Разбира се — отвърна Албанус, като с мъка сдържаше смеха си. Можеше да разгадае мислите на човека пред себе си сякаш бяха изписани върху пергамент с огромни букви. — Ето защо аз желая да изработиш за мен една статуя. Както виждаш, имаш на разположение всички необходими инструменти — и ръката му посочи ниска маса, отрупана с всякакви сечива, необходими при работата на скулптора.

— Това не струва! — подхвърли Стефано с надменно снизхождание. — Глината се използва за малки фигури. Статуи се правят от камък или бронз.

Устните на Албанус запазиха усмихнатото си изражение, ала очите му приличаха на живи въглени.

— Тази глина е докарана чак от Китай — той не можа да се досети за по-отдалечена земя. — Когато се опече, тя добива твърдостта на бронз, ала става по-лека от влажната глина. На масата са поставени рисунки на човека, чиято статуя ти трябва да изваеш. Виж ги.

Стефано се вгледа със съмнение в блока глина, взе парчетата пергамент, разгъна ги и ахна:

— Но това е Гариан!

— Нашият милостив крал — съгласи се раболепно Албанус, макар че едва не се задуши, когато произнасяше тези думи. — Статуята ще бъде подарък за него. Изненада.

— С какво трябва да бъде облечен кралят? — попита скулпторът. — Той е изобразен гол на всички рисунки.

— По същия начин трябва да бъде направена и статуята — Албанус пресече пътя на изненадата, готова да се изпише по лицето на Стефано, като добави: — В Китай съществува такъв обичай. Статуите, които се правят от тази глина, по-късно се обличат с истински дрехи. Одеждите се сменят от време на време, така фигурата винаги е облечена по последна мода. — Беше доволен от себе си заради измислицата. Запита се дали не би било забавно да изработят така и неговата статуя, след като се възкачи на трона.

Стефано рязко се засмя и от устните му се изплъзна остър звук, като че две каменни плочи се триеха една о друга.

— А какво ще правиш със статуята на голия Гариан, ако той загуби мястото си върху трона?

— Събитие, което едва ли ще се случи — меко възрази Албанус.

Стефано изглеждаше уплашен, сякаш бе осъзнал, че е изрекъл мислите си на глас.

— Разбира се, разбира се — лицето му се изопна, гъстите вежди се спуснаха надолу. — И защо трябва да приема предложението за тази поръчка? Да не забравяме, че ми бе отправено, след като прекарах нощта в една от килиите на твоя затвор.

— Тъжна грешка, за която се извиних. Да речем хиляда жълтици?

— Не се интересувам от злато — отговори подигравателно скулпторът.

— Което ще разпредиш между бедните — спокойно продължи Албанус. — Много съм слушал за прекрасната благотворителна дейност, която развиваш в Хелгейт — лицето на Стефано не се смекчи, ала лордът с ястребов профил разбра, че е намерил вярната посока. Гласът му се превърна в хипнотичен шепот: — Помисли си за всички добри дела, които може да извършиш с хиляда жълтици. Помисли за приятелите си, които те следват, когато ги раздаваш. Бих се обзаложил, че никой от тях не разполага дори с една десета от това злато. — Стефано бавно поклати глава и се вгледа в стената, сякаш върху нея виждаше онова, за което говореше лордът. — Как биха те възхвалявали, как биха следвали твоите стъпки с благодарствени слова. Колко велик ще бъдеш ти в очите им. — Албанус млъкна, потънал в очакване.

Стефано бе застанал по-изправен, по-горд от преди минута. Той рязко се раздвижи, стаята бе огласена от смутения му смях:

— Със сигурност много добри дела могат да се извършат с толкова злато. Тъкмо размислях за онези, на които мога да помогна.

— Разбира се — лордът с жестокото лице се усмихна, след което гласът му стана по-енергичен. — Статуята трябва да бъде изненада за Гариан. Ето защо никой не трябва да знае, че си тук. Ще ти донасят храна и питиета. И жени, ако пожелаеш. Всеки ден ще те пускат да се разхождаш в градината, ако бъдеш предпазлив. Сега се захващай за работа, че времето не чака.

След като Албанус напусна стаята, той спря между пазачите, които стояха с извадени саби от двете страни на вратата. Трепереше цял. Стомахът му се гърчеше от погнуса. Беше се наложило да изразява почит към такава отрепка като Стефано, сякаш бяха равни! Толкова бе унижително. Ала никой не можеше да накара такива като скулптора да работят със заплаха. Дори мъчението се оказваше безполезно, както със съжаление бе открил Албанус, защото щом работеха под принуда, онова, което се получеше на края, бе годно само за изхвърляне.

Почтително докосване по ръкава на туниката го накара да се изправи и да оголи зъби с ръмжене.

Робът, който го бе докоснал, се люшна уплашено към пода, навел ниско глава:

— Прости ми, господарю, ала командир Вегенций чака. Много е обезпокоен, прати ме да те повикам.

Албанус блъсна роба настрана и закри надолу по коридора. Беше изчислил всяка подробност. Ако войникът изпълнеше погрешно някоя част от плана, щеше да го скопи със собствените си ръце.

С плувнало в пот лице Вегенций крачеше в преддверието с високите колони. Веднага щом Албанус се появи, той започна да говори:

— Конан. Варваринът, който се би с Мелиус и му отне меча. Онзи, за когото Лукас спомена, че заговорничел заедно със Стивън. Сега един човек със същото име направи впечатление на Гариан и е нает да му служи. Аз го познах — това е същият мъж, който нахълта по време на срещата ни с Тарас. Вече четири пъти той се намесва в нашите планове, Албанус, не ми харесва тази работа. Хич не ми харесва. Лоша поличба.

— И боговете ли се намесват в моите планове? — прошепна Албанус, без да осъзнава, че произнася думите гласно. — Нима смятат да се борят срещу мен? — изрече той по-високо. — Не говори за лоши поличби. Тъкмо днес сутринта един прорицател ми предсказа, че ще нося Короната на Дракона в мига, когато умра. Заповядах да го убият естествено, за да запуша устата му. С такова предсказание за успех каква лоша поличба може да бъде някакъв си варварин?

Войникът с квадратно лице оголи меча си наполовина.

— Лесно можех да го убия. Той е сам в двореца и никой не го пази в гръб.

— Глупак! — изсъска Албанус. — Едно убийство в двореца е достатъчно Гариан да вземе веднага мерки за сигурността си. Ние не желаем той да бъде нащрек.

Вегенций рече насмешливо:

— Сигурността на Гариан е поверена в моите ръце. Всеки един от трима войници на Златните Леопарди е отговорен пред мен, а не пред Трона на Дракона.

— И двама от тези същите трима не са твои подчинени. В плана ми няма място за схватки с оръжия в палата. Хората трябва да видят в мое лице спасител на Немедия от въоръжената сган, която се надига на бунт по улиците.

— Значи той ще живее? — невярващо измърмори Вегенций.

— Не, ще умре. — Може ли този Конан да е оръжие на боговете, повдигнато срещу него? Не. Нему бе предначертано да носи Короната на Дракона. Той бе роден, за да стане крал и чрез могъществото на синята сфера — жив бог. — Заповядах на Тарас да го убие — продължи той. — Обаче му извести, че този човек трябва да умре някъде далеч извън двореца, където смъртта му ще бъде приписана на пианска свада.

— Тарас изглежда е изчезнал някъде, Албанус.

— Тогава го намери! — гневно се озъби лордът с жестоките очи. — И помни — вътре в двореца варваринът трябва да остане непокътнат. Следи го! Когато излезе навън, го убий!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Звън на стомана се разнесе в малкия двор, когато Конан парира връхлитащото срещу него острие и отново зае отбранителна позиция. Пот бе овлажнила могъщия му гръден кош, ала дишането му бе овладяно, окото — спокойно, а оръжието — непоколебимо.

Гариан заобиколи от ляво големия кимериец. Той също бе гол до кръста, съвсем малко по-нисък, ала мускулите му бяха покрити с тънък слой тлъстина поради липсата на упражнения напоследък. Пот се стичаше по полегатите му рамене, острието на меча му една забележимо потрепваше.

— Добър си, варварино — каза той, като едва си пое дъх.

Конан не отговори нищо и отстъпи крачка, за да се обърне с лице срещу противника си. Боят, дори за упражнение, не бе време за приказки.

— Малко говориш — продължи кралят и преди да довърши думите си, мечът му се насочи към корема на кимериеца.

Конан почти не помръдна от мястото си. Могъщите му китки се завъртяха, сабята му описа дъга, извънтя от сблъсъка с оръжието на краля и го отби встрани. Вместо да продължи с натиска си и да избие меча от ръката на противника, както трябваше да стори според възприетите правила за водене на бой, Конан внезапно отстъпи, приклегна върху десния си крак и изнесе левия светкавично напред. Оръжието му се плъзна по острието на кралския меч, внезапно смени посоката си и едва докосна корема на Гарнан. Преди уплашеният крал да бъде в състояние да отвърне на удара, Конан се оттегли в отбранителна позиция, стъпил здраво на краката си.

Върху лицето на краля бе изписано отвращение, когато прекъсна боя.

— Достатъчно за днес — мрачно обяви Гариан и с бързи крачки напусна малкия двор.

Конан вдигна туниката си и започна да изтрива потта от гърдите си.

Когато Гарнан изчезна през сводестата врата на дворчето, се появи Хордо, който изпъзля от сянката под един балкон и заклати рошавата си глава.

— Добре, добре. Той не разбра, че съм тук, кимериецо, иначе и двамата щяхме да потънем в занданите под тези камъни, дето настилат дворчето. Кралете не обичат някой да ги побеждава, дори ако наоколо няма зрители.

— Ако допускам да ме побеждават по време на упражнение, скоро ще почнат да ме надвиват и когато не се упражнявам.

— Добре, човече. Не може ли поне мъничко да се сдържиш? В края на краищата той е крал. Няма нужда да бъдем прогонени, преди да сме получили от него толкова злато, колкото можем да му измъкнем.

— Не познавам друг начин да се бия, Хордо, освен да побеждавам. Какво правят нашите хора?

— Ами — отвърна Хордо и се разположи върху един камък, предназначен за корниз. — Лек живот — пият, пропиляват парите си по жени.

Конан облече туниката си и прибра сабята в ножницата.

— Забелязал ли си някакъв знак, че Ариани и останалите са готови да призоват своите хора на улицата?

— Съвсем никакъв — въздъхна едноокият. — Конан, аз не ти казвам да ги предадеш. Сянката на Керин ще ме преследва навсякъде, ако аз го сторя, но не можем ли поне да кажем на Гарнан, че сме чули да се приказва за бунт? Той ще ни даде много злато за такова предупреждение и въобще няма да има бунт, щом кралят е нащрек. Мразя да мисля, че Керин и Ариани ще умрат на някоя воняща улица. Ала ако въстанат, със сигурност ще бъдат смазани и избити. Аз не мога да тръгна с оръжие срещу тях, кимериецо.

— Нито пък аз, Хордо. Но те ще въстанат независимо дали Гариан е нащрек, или не. В противен случай не съм разбрал правилно огъня, който пламти в очите на Ариани. За да ги спрем, трябва да открием онези, които ги използват. Хората, които бяха на срещата с Тарас могат да ми разкажат много неща.

— Както ми каза, дадох заповед на нашите момчета да се оглеждат за мъж с ястребово лице и посребрени слепоочия, но ще бъде като подарък от боговете, ако го открием по този начин.

Конан недоволно поклати глава.

— Знам — съгласи се той. — Ала ние можем да свършим само онова, което е по силите ни. Ела. Да отидем в моята стая. Там имам хубаво вино.

В Туран и Вендия бяха построени разкошни палати, но и този тук не бе по-малко величествен. Много на брой бяха вътрешните дворове и градините: някои от тях малки — скрили не повече от един мраморен фонтан с формата на страшен звяр, други — огромни, от тях към небето се възвисяваха кули от алабастър с арки, издигнати върху позлатени подпори и златни куполи. Облаците докосваха величествени обелиски, изписани по всички страни с йероглифи, съхранили легендите за Немедиянските крале преди повече от хиляда години.

Конан и Хордо вървяха по сенчеста, украсена с колони алея, опасваща прекрасна градина, където се разнасяха крясъци на пауни и изящно пристъпваха фазани със златни пера. Изведнъж Конан рязко спря. Пред тях, от вратата на близката сграда излезе жена, обвита в сиви воали — тя не ги забеляза, защото спокойно продължи пътя си в противоположната посока. Кимериецът беше сигурен, че тъкмо тя е мистериозната благородна дама, която видя на два пъти в нейната носилка. Сега, реши той, му бе предоставен прекрасен случай да разбере защо се бе вгледала в лицето му с такава омраза. Ала когато се втурна напред, Хордо сграбчи ръката му и го изтегли зад една колона.

— Искам да говоря с тази жена — кимна Конан. Приказваше тихо, защото гласовете се разнасяха надалеч и се чуваха навред по алеята с величествените колони. — Тя не ме харесва, сигурен съм. И съм я виждал по-рано без тези воали. Но къде?

— Аз също съм я виждал — отвърна Хордо с дрезгав шепот. — Ала не без воалите. Нарича се лейди Тиана и се говори, че лицето ѝ е обезобразено от някаква болест. Тя не позволява на никого да го погледне.

— Няма да я моля да гледам лицето ѝ — прекъсна го нетърпеливо Конан.

— Чуй ме — помоли го едноокият. — Веднъж проследих Ераниус, докато той си мислеше, че се намирам другаде в изпълнение на неговите заповеди. Знаех, че винаги обикаля из Улицата на Скърбите, но всеки път се отбива в различна странноприемница. Когато го проследих, въобще не влезе в града, а се срещна с лейди Тиана в една горичка зад градската стена.

— Тогава тя участва в контрабандната игра — заключи Конан. — Това сведение може да се окаже полезно, ако жената прояви непреклонност и не пожелае да отговаря на въпросите ми.

— Ти не разбираш, кимериецо. Не бях достатъчно близо, за да чуя какво си говорят, но видях с очите си как Ераниус раболепничеше пред нея. Той никога не би се държал така, ако тази дама не заемаше някое много, много важно място в бандата. Опитай да ѝ досаждаш и веднага стотина контрабандисти от тази град — всичките жестоки, закоравели мъже — ще те потърсят, за да те скъсят с една глава.

— Може би вече ме търсят. — Със сигурност някой вече го прави; защо не и тази жена, която очевидно го мрази, независимо по каква причина? Той отблъсна ръката на Хордо. — Тя ще си замине, ако не отида при нея сега.

Ала Конан се забави — когато лейди Тиана стигна края на алеята с колоните, русокосата, която бе придружавала крал Гариан, се появи пред нея. Кимериецът бе научил, че нейното име е Сулария и че е любовница на Гариан. Обвитата във воали жена се отдръпна, за да продължи пътя си, ала Сулария — в златен нагръдник и златисто-сребърна пола, не по-широка от мъжка длан и отпред, и в гръб — пресече пътя ѝ и спря пред нея.

— Чест за теб, лейди Тиана — поздрави Сулария със зловна усмивка, която танцуваше върху чувствените ѝ устни. — Защо си се завила толкова много в такъв хубав ден? Знаем, ще изглеждаш прекрасно, ако те убедим да сложиш гривни и копринени дрехи.

Ръката на жената във воалите проблесна и дланта ѝ изплющя върху лицето на Сулария с тежък отсечен удар, който събори русокосата в грозна камара на земята. Конан беше смаян от удара — за него се изискваше твърде голяма сила, необичайна за жена.

С мъчително олюляване Сулария се изправи, лицето ѝ се изкриви от ярост и заприлича на сива маска.

— Как посмя да ме удариш! — изфуча тя. — Аз...

— Скрый се в кучешката си колиба, кучко! — озъби се трета жена, появила се изневиделица до другите две. Висока и грациозна, тя бе също тъй красива както Сулария, ала имаше копринено черна коса и повелителни тъмни очи, които запалваха цялото ѝ надменно лице. Роклята ѝ от синьо кадифе, обшита с мънички бисери, правеше русокосата да изглежда като блудница от някоя кръчма.

— Не ми говори така, лейди Джелана — гневно отговори Сулария. — Аз не съм слугиня и скоро... — тя внезапно прекъсна потока на думите си.

Устните на Джелана подигравателно се изкривиха:

— Ти си уличница и съвсем скоро самият Гариан ще реши, дали такава измет като теб му е нужна. Махай се оттук, преди да съм повикала роб да те нашиба с камшик.

Сулария се разтрепери от глава до пети, лицето ѝ пламна в жлъч. С нечленоразделен вой на ярост тя побягна от двете жени и профуча край колоната, зад която стояха Конан и Хордо. Конан я проследи с поглед, но когато отново се обърна напред, Джелана и Тиана бяха изчезнали. Навъсен, той опря гръб о камъка.

— Тук, на това място, мога да я търся десет дни и пак не ще я намеря — изръмжа той. — Трябваше веднага да я спра, вместо да ти позволя да ме дърпаш настрана като уплашено момченце.

— Митра! Конан, хайде да се махнем от този град — единственото око на Хордо умолително потърси лицето на кимериеца. — Забрави лейди Тиана. Забрави Гариан и златото му. Има злато и в Офир, ще ни плащат добре. Там щом дадем няколко монети комуто трябва, веднага ще разберем кой иска да ни убие.

Конан поклати глава.

— Никога не съм бягал от своите врагове, Хордо. Лошо е да си създавам такъв навик сега. Отивам в стаята си. Ще помисля как да открия тази Тиана. Ще се видим по-късно и ще ти приготвя някое хубаво питие.

Когато кимериецът вече се бе отдалечил, Хордо извика след него: — По-рано винаги си знаел кои са твоите врагове!

Ала Конан продължи напред. Умният човек никога не оставя неизвестния враг зад гърба си, той прави всичко възможно, за да го открие. По-добре да умре, отколкото да избяга, защото щом веднъж започне бягството, знае ли някой къде ще свърши? Все някога врагът ще се появи и битката на живот и смърт ще се проведе на мястото и по времето, което той, неприятелят, е избрал. Докато имаше живот и воля в кръвта си, трябваше да търси този враг.

Когато стигна до своята стая, Конан постави ръка на вратата. Тя се отмести от лекото му докосване. Някой бе издърпал резето. Той предпазливо извади сабята си и отстъпи встрани. С върха на острието

светкавично блъсна вратата. Нейната дръжка срещна с трясък стената, ала повече не се чу никакъв звук. Не долавяше никакъв полъх от движение в стаята.

Големият кимериец с вой се хвърли през отворената врата, огромният му скок приключи с леко докосване на раменете о пода, после могъщото му тяло направи кълбо, и той мигновено се изправи на крака, със сабя, готова за бой.

Сулария бе седнала на неговото легло. Чувствено кръстосала дългите си крака, тя с наслада започна да пляска с ръце:

— Ездач, стрелец, майстор на меча, а сега пък и акробат. Какви други фокуси знаеш, варварино?

Обуздал докрай гнева си, Конан затвори вратата. Той не беше човек, комуто се нравеше да изглежда глупак в очите на жена, особено ако жената беше красива. Когато се обърна към нея, в синия му поглед искреше студенината на ледник.

— Защо си тука, жено?

— Колко си хубав — задъхано изрече тя. — С потта от битката по тялото ти... Ти го победи, нали? Гариан не може да окаже достойна съпротива на такъв като тебе.

Той бързо провери стаята, отмести всеки гоблен върху стената. Погледна през прозореца, за да се увери, че под корнизите не се е укрил убиец, дори се наведе под леглото, преди нейната весела усмивка да го накара с ругатня да захвърли покривката на мястото ѝ.

— Какво търсиш, Конан? Нямам съпруг, който ще изскочи да те обвинява.

— Имаш краля — изръмжа той. Един поглед към нея — златният ѝ нагръдник, едва побираше пищните заоблени форми на гърдите ѝ, тесни ивици от златиста коприна, пристягаха бедрата ѝ — му бе достатъчен да се убеди, че не е възможно да крие някакво оръжие, по-голямо от игла.

— Крал, който приказва само за мита и жито, и за още по-скупни глупости. — Страстна усмивка изпълзя към устните ѝ и тя се отпусна върху леглото, дишането ѝ отведнъж стана учестено и дълбоко. — Ала ти, варварино, не си скупен. Усещам могъщество в теб, власт, макар че тя е все още далеч. Чудя се дали някога ще станеш крал.

Конан се намръщи. Тази върволица от думи изглежда бе докоснала спомен, дълбоко заровен в паметта му. Власт. Той ще бъде

крал. Кимериецът отпъди тези мисли от ума си. Детински измишльотини, нищо повече.

Постави меча върху леглото над главата на Сулария. Така щеше да му бъде под ръка в случай, че някой реши да го посети. Русокосата се обърна, за да погледне оголеното острие, и навлажни устни, сякаш близостта му я възбуждаше. Конан сграбчи в юмрук златните катарамии, които придържаха нагръдника и ги изтръгна от дрехата ѝ. Взорът ѝ отново се върна към лицето му — леденият сапфир на неговия поглед покори блещукащите сини искри в нейните очи.

— Ти си поигра с мене, жено — тихо изрече той. Сега е мой ред да си поиграя.

Нито един от тях не забеляза как вратата леко се откряна и как жената в сивите воали остана зад нея, взирайки се в тях със смарагдов, изгарящ огън в зелените очи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден следобед Конан излезе да се разходи из палата. Към него се присъедини Хордо.

— Добре е, че те виждам, кимериецо. Здравата се бях уплашил — снощи не те срещам в никоя кръчма.

— Намерих си друга работа — усмихна се Конан. Забързани роби се тълпяха по коридорите, като се движеха близо до стените и оставяха централната пътека свободна за разходка на лордовете и благородните дами. Хората със синя кръв също обичаха да се появяват по това време, облечени в бродирани одежди от кадифе и сатен, със скъпи украшения от злато, смарагди и рубини по шията, китките и кръста. Благородните особи любопитно оглеждаха двамата войни, мъжете — с надменно презрително изражение, жените — замислено.

Хордо, изпълнен със съмнения, ги държеше под око, накрая не издържа, понижи внезапно глас и се наведе по-близо до Конан.

— Дано снощи ти е останало време да обмислиш какво се случи вчера. Сега палачите на Гариан нагорещават железата за измъчване. Хайде да се мятаме на конете и да изчезваме.

— Престани с тези глупави приказки — засмя се Конан. — Само преди около две обръщания на пясъчния часовник се упражнявах в бой със саби срещу Гариан и той не ми каза нито една лоша дума. Даже много се смя, с изключение на времето, когато главата му издрънча...

Стъпките на едноокия се объркаха.

— Кимериецо, да не си... Митра! Ти си счупил главата на краля!

— Не съм чупил ничия глава, Хордо. Кракът на Гариан се хлъзна върху купчинка листа, натрупали от вятъра и той удари главата си върху дръжката на собствената си сабя. Чукна се леко, нищо сериозно.

— Онова, което ти и аз смятаме за леко чукване, — рече Хордо и вдигна показалеца си както правеха философите във „Фестис“, — кралете възприемат като смъртна обида спрямо личното си достойнство.

— Боя се, че си прав — въздъхна Конан. — Ти наистина остаряваш.

— Аз съм прекалено... — започна Хордо, ала бързо затвори уста, след като осъзна какво искаше да му каже кимериецът.

Конан потисна смеха си, който видът на брадатия предизвика. Хордо можеше да парадира, че е „стар“, ала бе готов да се сбие с всеки, който го нарече така. Скоро веселието на кимериеца угасна.

Навлязоха в малък вътрешен двор, където двадесет войника от Златните Леопарди бяха наобиколили Вегенций. Всички, включително и командирът, бяха съблечени до кръста. Малка група благородници, дискретно отдалечена край алеята с колони, внимателно ги наблюдаваше. Отделно от тях, ала също скрита в сянката на колоните, за да не привлече вниманието на околните, стоеше Сулария и следеше заниманията им.

Вегенций се завъртя в кръга, скръстил ръце над главата си.

— Кой ще бъде следващият? — извика той на мъжете. — Голият му гръден кош бе масивен, раменете — широки и мускулести. — Няма ли да мога да се поупражня днес? Ти, Оуксис.

Един от мъжете излезе напред и веднага приклепна в дебнеща поза. Беше висок колкото Вегенций, ала не така масивен, въпреки че не изглеждаше хилав. Вегенций се изсмя, също приклепна и започна да заобикаля противника си. Оуксис се обърна, без да се смее.

Изведнъж те се вкопчиха един в друг, като местеха нозе по земята за по-изгодна позиция. Конан разбираше, че по-лекият мъж притежава ловкост и умение. Той освободи едната си ръка и юмрукът му полетя като светкавица към коравия корем на Вегенций. Може би тъкмо тогава си спомни кого щеше да удари, в последния миг юмрукът му се забави и неговата атака не накара ухиления Вегенций дори да изсумти.

По-едрият мъж не си налагаше никакви ограничения. Свободната му ръка се заби във врата на Оуксис, откъдето се разнесе звук като че камък бе ударил дърво. Оуксис се олюля и политна да падне, ала Вегенций го задържа прав още миг. Два пъти юмрукът на командира се повдига и се изсипа върху врата на противника. Оуксис започна да трепери, а след втория удар се отпусна безжизнен в ръцете на едрия, настръхнал мъж. Вегенций го пусна и той се строполи в безформена купчина върху каменната настилка.

— Кой ще бъде следващият? — изрева огромният командир на Златните Леопарди. — Няма ли никой сред вас, който иска да ми бъде съперник?

Двама от голите до кръста войници изтичаха да отмъкнат тялото на пребития настрана. Изглежда никой от останалите нямаше желание да изпробва силата на Вегенций. Грамадният мъж продължи да се върти, подигравателна усмивка цъфна на лицето му, докато накрая се обърна с лице към Конан. Тогава застана неподвижен и усмивката му стана мрачна.

— Ти, варварино. Ще се бориш ли с мен, или студовете на варварския север са замразили целия ти кураж?

Лицето на Конан се изопна. Той почувства погледа на Сулария върху себе си. Нахалството на надменния мъж, проявено пред очите на красива жена му подежда като камшик. Отвърза пояса със сабята и го подаде на Хордо. Над благородниците се понесе шепот. Всички започнаха да се обзалагат за изхода на схватката.

— Имаш повече смелост, отколкото ум — измърмори едноокият. — Какво ще спечелиш, ако го победиш, освен могъщ враг?

— Той вече е мой враг — отвърна Конан и добави със смях: — Поне един от враговете.

Кимериецът съблече туниката, захвърли я на земята и се приближи към групата мъже. Благородниците измериха ширината на раменете му и залаганията се промениха в негова полза. Вегенций, сигурен, че в смеха на варварина е скрита обида срещу него, чакаше противника си с изкривено лице. Войниците се отдръпнаха и разшириха кръга, когато Конан без колебание влезе в него.

Вегенций атакува веднага, с ръце протегнати напред: искаше да сграбчи и унищожи противника. Тежкият юмрук на Конан се изсипа отстрани на главата му и рязко прекъсна атаката. Прикляквайки леко, кимериецът заби другия си юмрук под ребрата на грамадния войник и изкара въздуха от дробовете му. Преди Вегенций да дойде на себе си, Конан го сграбчи за гърлото и за колана на кръста, повдигна го във въздуха, завъртя огромното му туловище над главата си и го запрати по гръб на земята.

Страхопочитание припламна в очите на войниците, които ги наблюдаваха. Никога не бяха виждали Вегенций съборен на земята.

Сред благородниците залозите отново се промениха в полза на варварина.

Конан зачака. Дишаше леко, уверено стъпил на краката. Вегенций се изправи със залитане. Лицето му изразяваше безкрайно изумление, след миг яростта помете всякакво изражение от чертите му.

— Кучи варварски син! — изхриптя огромният войник. — Плюя на безименния гроб на майка ти! — Ръката му нанесе страхотен прав удар, който би убил всеки обикновен човек.

Ала и лицето на Конан бе променено от ярост. С очи ледени и безмилостни като самата смърт, прекалено разярен да мисли за своята защита, Конан понесе удара и падна на колене. Ала в същия миг ураганният му юмрук изкърти зъб от устата на Вегенций. За няколко безкрайни мига двамата огромни мъже останаха впити един в друг. Нанасяха и понасяха удари, които биха унищожили всеки обикновен войн.

Изведнъж Конан направи крачка напред. Вегенций отстъпи. Отчаяние блесна върху лицето на войника, в очите на Конан искреше мрачната сила на разрушението. Кимериецът изтласка още назад противника си. С потоп от безпощадни юмручни удари Конан изтика едрото му тяло към алеята с колоните. Оттам нарасналата тълпа благородници ги гледаше със затаен дъх и крещеше възбудено. Всички бяха забравили и достойнството, и благородното си потекло. Изведнъж с мощен удар Конан накара своя противник да се олюлее.

В усилията си да се задържи изправен, Вегенций се препъна и политна назад. Благородниците се отдръпнаха пред него, докато тялото му с глух удар срещна стената в сянката на колоните. С огромно усилие командирът се задържа на крака, после политна напред и падна върху бордюра на алеята. Единият му крак се раздвижи, като че някаква частица от мозъка му все още продължаваше да се бори, след което мъжът се отпусна — неподвижен, безсилен, безжизнен.

Войниците заобиколиха Конан, приветстваха го, крещяха бойни възгласи, съвсем забравили своя командир. Усмихнати благородници — и мъже, и жени, се втурнаха напред и почтително опитваха да докоснат кимериеца, сякаш протягаха длани да помилват тигър.

Конан не чу нито една от техните възхвали. В онзи кратък миг, когато Вегенций се бе изправил в сянката на колоните, той изведнъж си спомни къде по-рано бе виждал този мъж. Проби си път сред хаоса

от ласкателства и възторжени викове, наведе се да прибере туниката си и се върна при Хор до.

— Помниш ли — тихо попита той едноокия си другар, — че ти разказах за Тарас и още двама души, когато паднах през покрива и наруших покоя на тайната им среща? Нали споменах за един висок мъж, който бе останал скрит в сянка?

Окото на Хордо се спря върху Вегенций, когото войниците тъкмо изправяха на крака. Благородниците бяха започнали да си отиват.

— Хм? — измърмори невярващо той.

Конан кимна, а брадатият подсвирна недоволно.

— Кимериецо, пак ти повтарям да яхаме конете и да изчезнем към Офир, веднага щом успеем да съберем хората от отряда.

— Не, Хордо — очите на Конан все още пазеха ледената суровост на схватката, а лицето му бе придобило изражение на вълк, тръгнал на лов. — Тъкмо открихме следата на врага. Сега е време да нападаме, а не да бягаме.

— Митра! — промълви Хордо. — Ако някъде ме утрепят заради тази глупост, да знаеш, че духът ми ще те преследва навсякъде. Да атакуваме?

Преди Конан да успее да отговори, до двамата мъже се появи робиня и падна на колене пред кимериеца.

— Дойдох да ти кажа, че крал Гариан те вика веднага да идеш при него.

Едноокият настръхна.

— Спокойно — възпря го Конан. — Ако кралят искаше главата ми, нямаше да изпрати този чифт прекрасни глезени за мен. — Робинята изведнъж го погледна с интерес.

— Нямам доверие на никого, докато не разберем кой иска да те убие — измърмори Хордо, — или докато не оставим Немедия далеч зад гърбовете си.

— Ще ти кажа кога ще му дойде времето да тръгнем към границата — засмя се Конан. — Води ни, момиче — робинята се спусна напред, кимериецът я последва.

Крал Гариан чакаше в стая, украсена с оръжия и ловни трофеи, ала ума му не бе съсредоточен върху лова. Свитъци и отделни парчета пергамент бяха разхвърляни по пода и върху многото маси, с които стаята бе буквално задръстена. При влизането на Конан Гариан

захвърли с израз на отвращение един свитък към отсрещната стена. Синината върху бузата му контрастираше със зачервеното от буен приток на кръв лице.

— Никога не пожелавах да станеш крал, Конан — бяха първите му думи.

Единственото, което Конан успя да изрече в изненадата си, беше:

— А защо не?

Грубото лице на Гариан изразяваше истинска ненавист, когато той размаха ръце, за да покаже всичките свитъци и парчета пергамент, пръснати наоколо.

— Нима мислиш, че това са плановете за някакъв велик военен поход? Или някаква величествена церемония, с която ще отдам дан на почит към името и паметта на баща си? Така ли мислиш?

Кимериецът поклати глава. Много пъти животът му бе променян от плановете и кроежите на редица крале, ала никога досега не бе вземал лично участие в изготвянето им. Хвърли поглед към един пергамент в краката си. Свитъкът бе изцяло изписан с колонки от цифри.

Гариан закрачи из стаята, като вземаше в ръце свитъци от масите и ги хвърляше на пода.

— Градската канализация също трябва да бъде изчистена, в Гилдията на лечителите казват, че вонята ще докара чума. Препоръчват ми древните проходи под палата да бъдат прегледани и запълнени с пръст заради сигурността на кралския дворец. Част от градската стена трябва да бъде достроена. Войската не получава на време възнаграждението си. Трябва да се купи жито. Още и още жито — той млъкна и се взря навъсено в чифт огромни еленови рога върху стената. — Хванах това животно в дивата степ край Бритунийската граница. Как ми се иска да бъда там сега.

— Не могат ли съветниците ти да се справят с тези неща? — попита Конан.

Кралят горчиво се засмя.

— Щяха да се справят, ако имаше злато. Злато, Конан. Станал съм като някой алчен търговец — само мисля как да натрупам повече злато.

— Съкровищницата...

— ... е почти празна. Колкото повече жито се налага да купувам от Офир и Аквилония, толкова по-висока става цената, а трябва да изкупя огромно количество. Трябва да утоля глада след лошата реколта. Пък и онези безумни разбойници! Те подпалват всички каруци със зърно, които не се движат с кралска охрана, а дори и каруците, за които съм пратил пазачи. Вече съм заповядал някои от украшенията тук да се свалят и претопят, но дори и да оставя двореца гол, златото едва ли ще стигне.

— Какво ще правиш? — попита Конан. Винаги си бе представял, че богатството на кралете е безкрайно. За него бе съвсем невероятно, че крал може да се тревожи за злато не по-малко от самия него, и то за такива огромни количества от скъпоценния метал.

— Ще заема — отвърна Гариан. — Някои благородници и търговци имат богатство, което съперничи на моето. Нека помогнат да спрем гладната смърт, която дебне народа. — Той започна да рови сред пергаментите, докато откри един свитък, запечатан с Драконовия печат на Немедия. — Ще занесеш това на лорд Кантаро Албанус. Той е един от най-богатите хора в Немедия и ще бъде сред първите, които моля за помощ. — Лицето му се изопна, той подаде пергаментата на Конан и добави: — Или ще обложва всички с данъци, ако не помогнат доброволно.

Кралят махна с ръка към Конан и му показа, че може да тръгва, ала големият кимериец остана на мястото си. Трябваше да извърши нещо фино и деликатно, но той бе човек, непривикнал към изтънченост, затова се чувстваше неловко. Гариан го погледна, очевидно изненадаш защо умелият майстор на сабята все още не тръгва.

— Голямо ли е доверието ти към Вегенций? — изведнъж бързо изрече Конан.

— Достатъчно, за да го задържа като командир на кралските телохранители — отговори Гариан. — Защо ми задаваш такъв въпрос?

Конан пое дълбоко въздух и започна да разказва историята, която бе запланувал да разкаже на краля на път към тази стая.

— Още щом дойдох в двореца, ми се стори, че съм виждал някъде този Вегенций по-рано. Днес си спомних. Видях го в една таверна в града. Водеше напрегнат разговор с човек на име Тарас. За

Тарас говорят, че е споменавал много пъти колко хубаво ще бъде, ако някой друг заеме трона вместо тебе.

— Това е сериозно обвинение — бавно каза Гариан. — Вегенций ми е служил добре — на мен и на моя баща — отпреди много години. Не мога и да помисля, че ще ме предаде.

— Ти си кралят и все пак аз знам един урок, полезен за крале. Човек, който носи корона, винаги трябва да бъде предпазлив, трябва да следи амбициите на останалите в двореца и извън него.

Гариан отметна глава назад и се засмя.

— Ти може да си истински майстор на сабята, Конан, ала остави на мен да бъда крал. Имам доста по-голям опит от тебе в носенето на короната. Сега върви. Искам съобщението до лорд Албанус да бъде занесено много бързо.

Конан тръгна, като наведе глава. Щеше му се да вярва, че вече бе посял семето на подозрението у краля, ала тази борба с думи въобще не му харесваше. Той обичаше да посреща врага лице в лице с оръжие в ръка и се надяваше, че това скоро ще се случи.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

При портата на царския палат Конан видя, че Хордо го чака пред самата мостова кула. Беше довел коня му и двадесет войни, измежду които Махон и Нарус. Кимериецът въпросително се вгледа в приятеля си, ала едноокият само сви рамене.

— Чух, че си щял да носиш съобщение до някакъв лорд — каза той на Конан. — Я си представи, че е онзи, когото видя на срещата с Тарас. Или, който иска да те убие. Може да се случи и най-лошото — отиваш при човека от срещата с Тарас и тъкмо той иска главата ти.

— Подозираш всекиго, като че си някаква старица — заключи Конан и се метна на седлото.

Вегенций, посмачкан и съсипан, ала защитен зад доспехи и ризница, сложил шлем с червен гребен на главата си, изведнъж се появи пред портата с десет войника от Златните Леопарди, които го следваха по петите. Когато погледът му съзря конниците на Конан, спря, изгледа ги свирепо, обърна се, разблъска ядосано войниците, за да си пробие път, и изчезна обратно в двореца.

— Може да подозирам всекиго като някаква старица — продължи Хордо тихо, — но поне имам достатъчно ум да си спомня, че някои от твоите врагове имат лица, които познаваме. Освен това ще видиш, че градът се е променил през последните няколко дни.

Докато Конан водеше своите двадесет въоръжени мъже по празните улици, бързо забеляза очевидните промени. Тук-там куче с щръкнали ребра подушваше стените на къщите и свиваше зад някой ъгъл. Съвсем рядко се появяваше човек в затъntenите улички, забързан, сякаш по петите му тичаха преследвачи. Върху прозорците бяха заковани капаци, върху вратите стърчаха железни решетки; нито един магазин не бе отворен, не се чуваха гласовете на амбулантните търговци. Смъртна тишина — осезаема, сякаш имаше свое тегло, бе притиснала града.

— Всичко започна скоро след като отидохме в двореца — измърмори Хордо. Огледа се наоколо и се изгърби като че яздеше сред

гробове. — Хората напуснаха улиците, по ъглите останаха само разбойници, просяци и проститутки. Уличниците и просяците също изчезнаха почти веднага, след като нямаше кой да им подхвърля нещичко, нито кой да потърси прелестите на жените. Разбойниците станаха господари на града и тежко и горко всекиму, който си подадеше главата вън от къщи. Ала вчера и те се изпокриха някъде. — Той хвърли многозначителен поглед към Конан. — И всичко стана само за едно обръщане на пясъчния часовник.

— Като че са получили заповед?

Едноокият кимна.

— Може пък в края на краищата този Тарас да е наел въоръжени мъже. Знае ли човек.

— Да, но не и за целта на Ариани. — Известно време големият кимериец остана смълчан, като се взираше в наглед пустите сгради. — Има ли новини за нея? — попита накрая той.

Не беше необходимо Хордо да пита за кого се отнася въпроса.

— Тя е добре. Два пъти ходих във „Фестис“ Всички ме гледаха, като прокажен, изтърсил се неканен на тяхната вечеря. Керин е тръгнала с Грекус...

Конан кимна, без да каже дума, и двамата продължиха да яздят в пълна тишина към двореца на Албанус. Когато пристигнаха до портите, Конан слезе от коня и удари с юмрук защитения със здрава решетка вход.

Сред яките дъски се отвори капаче, не по-голямо от мъжка ръка, и едно изпълнено с недоверие око изпитателно се вгледа в тях.

— Какво търсите тук? Кой сте вие?

— Името ми е Конан. Отвори портата, човече. Нося съобщение за твоя господар от самия крал Гариан.

За момент се чуха откъслеци от тихо прошепнати думи зад вътрешната страна на портата. Последва ги шумен трясък от изтеглянето на лост и тежкото крило на вратата се отмести, като остави място за един-единствен човек.

— Ти може да влезеш — извика глас отвътре. — Но не и ония с тебе.

— Конан! — започна Хордо.

Кимериецът го укроти с жест.

— Спокойно, Хордо. По-сигурно място от този дворец не бих могъл да намеря дори в прегръдките на жена — и той решително хлътна през тесния отвор.

Вратата се затвори с шумно хлопване зад гърба му, и Конан се изправи срещу четирима мъже с извадени мечове; отстрани пети човек притисна върха на сабята си в ребрата му.

— Казвай сега кой си! — грубо извика онзи, който бе пробил туниката на Конан.

Изпълнен със съжаление, че не облече ризницата, преди да напусне кралския палат, Конан за миг се обърна — време достатъчно, за да различи тясно мъжко лице с раздалечени очи и нос с прерязан връх.

— Казах — той протегна ръка под туниката си, ала веднага замръзна на място, защото острието на оръжието се впи по-дълбоко в тялото му. — Само искам да ти покажа съобщението. Каква заплаха мога да представлявам за вас, като си притиснал меч в ребрата ми?

За себе си помисли, че онзи с отрязания нос стои твърде близо. Човекът никога не би пробил туниката му, ако нямаше намерение да го промуши. Едно светкавично завъртане на ръката щеше да избие сабята му встрани, после Отрязаният нос можеше да бъде захвърлен срещу онзи негов другар там и... Големият кимериец се усмихна, останалите се раздвижиха несигурно като се чудеха за какво ли пък този е намерил да се радва в такъв момент.

— Дай да видя съобщението — нареди човекът с отрязания нос.

Конан му подаде сгънатия пергамент изпод туниката си. Отрязаният нос протегна ръка, ала кимериецът изтегли съобщението далеч извън обсега на ръката му.

— Може да видиш печата отгук — каза той. — Това е предназначено за лорд Албанус, не за тебе.

— Това наистина е Печатът на Дракона — измърмори Отрязания нос. Оръжието му се отдръпна от ребрата на Конан с видима неохота. — Върви след мен и не се отклонявай.

Конан поклати глава, когато го поведоха по една каменна пътека към същинския дворец — масивна постройка, украсена с красиви вълнообразно издялани колони и огромен позлатен купол, който отпращаше отразените слънчеви лъчи далеко в небето. Острото съмнение от страна на пазачите бе оправдано като се има предвид

състоянието, в което бе изпаднал градът, ала враждебността им трябваше да изчезне в момента, когато научиха, че той е кралски пратеник. Фактът, че неприязънта им дори не намаля, не предвещаваще добър край за плановете на Гариан. Често слугите сляпо възприемаха отношението на своя господар, без нито те, нито господарят им напълно да го осъзнава.

В преддверието с много колони Отрязаният нос поде разговор — от който Конан не можа да долови нито дума — с мъж с посивяла брада, облечен в туника с избродиран знак на къщата на Албанус. Този човек държеше в ръцете си огромен ключ.

— Аз съм шамбеланът на лорд Албанус и ръководя поддържането на двореца — каза той без капка вежливост, като дори не съобщи името си. — Дай ми съобщението.

— Ще го поверя единствено в ръцете на лорд Албанус — непоколебимо отвърна Конан.

Не съществуваше никаква причина да не предаде пергамента на шамбелана, тъй като човек с такъв пост беше маша и ухо на господаря, ала кимериецът беше разгневен. Кралският пратеник трябваше да получи изстудено вино и влажни кърпи, за да изтрие уличната прах от себе си.

Лицето на шамбелана се обтегна и за момент Конан помисли, че високопоставеният слуга ще започне да спори. Вместо това, той изрече отсечено:

— Върви след мен! — и го поведе нагоре по мраморните стълби, след което влязоха в малка стая. — Чакай тук! — заповяда той на Конан и тръгна нанякъде, като преди това внимателно огледа всички предмети, сякаш правеше опис в случай на кражба от страна на посетител с леки пръсти и престъпни наклонности.

Макар и малка, стаята не изглеждаше зле беше украсена с гоблени, имаше мраморен под, всичките ѝ мебели бяха инкрустирани със седеф и лапис лазули. Красива арка извеждаше до балкон с изглед към фонтан в градината. Ала не му бяха предложили нито вино, нито кърпи. Такова поведение вещаеше недобро бъдеще за плановете на Гариан. Да обиждат по такъв начин кралския вестител!

Конан промърмори нещо на себе си, отиде до балкона и погледна надолу. Понечи да изкрещи от удивление и мигновено забрави всички обиди, нанесени му от стопаните на палата. Стефана се олюляваше из

градината, изглеждаше мъртво пиян, две полуголи момичета с големи усилия го крепяха изправен.

Скулпторът се наведе да бръкне с пръсти във фонтана и едва не падна вътре.

— Не вода — изкиска се той на момичетата, които го задърпаха назад. — Искам още вино, а не някаква си вода! — Тримата избухнаха в общ кикот, с несигурни стъпки се отдалечиха от фонтана и продължиха към екзотичните храсти в градината.

Някой се изкашля зад гърба на Конан и кимериецът веднага се обърна.

Пълен мъж, среден на ръст бе застанал до вратата, като притискаше с една ръка увиснала кадифена туника към врата си.

— Носиш съобщение за мен? — попита мъжът.

— Лорд Албанус? — произнесе Конан.

Пълният мъж рязко кимна и протегна ръка. С бавно движение Конан му подаде запечатания пергамент. Дланта на пълния мъж се затвори върху него като капан. — А сега си върви — разпореди той. — Получих съобщението. Върви си!

Конан си тръгна.

Шамбеланът с посивялата брада го чакаше пред прага на стаята. Заведе го до външната врата на палата, където Отрязания нос и още един слуга го отпратиха на улицата.

Когато кимериецът излезе навън, Хордо излезе напред с коня си. Усмивка на облекчение завладя разполовено му от белега лице.

— Едва се съдържах да не прескоча стената. Още малко и щях да довтасам при тебе.

— Не съм имал неприятности — успокои го Конан и се метна върху седлото. — Не забравяй — носех съобщение от краля. Когато следващия път видиш Ариани, кажи й, че Стефано не е мъртъв, както тя се страхува. Скулпторът живее в палата на Албанус и се развлича със слугините.

— Смятам да я срещна днес — отвърна Хордо. Той замислено се втренчи в портата на двореца. — Странно — не е изпратил съобщение до приятелите си, че е добре.

— Не е по-странно от това, ноктите на един лорд да са изпочупени, а ръцете му да са покрити с мазоли — каза кимериецът.

— Е, не е чак толкова необичайно за един майстор на сабята...

— Не, Хордо. Мога да позная кога мазолите се появяват по ръката от упражнения с оръжие и кога от тежка, непосилна работа. Но това не е наша грижа. Ала Вегенций със сигурност ни създава неприятности и тъкмо тази нощ смятам да поговоря насаме с добрия командир.

Той мрачно изведе коня си напред и бързо се отдалечи от портата, а хората му се понесоха в галоп, подредени в две колони след него.

Албанус събори на колене дебелия мъж, сега облечен само в зацапани, отрупани с кръпки панталони, и притисна главата му към мраморния под.

— Е, Вариус? — повелително запита той своя шамбелан и жестокото му лице почерня от нетърпение. Лордът грабна пергамента и го смачка в юмрук. — Дали заподозря нещо? Прие ли, че това куче е лорд Албанус? — той срита с ботуш коленичилия мъж. — Помисли ли варваринът, че ти си лорд, куче? Какво каза той?

— Да, господарю — гласът на дебелия мъж трепереше от страх, а той не повдигаше лице от пода. — Само попита дали аз съм лорд Албанус, после ми даде пергамента и си отиде.

Албанус изръмжа. Боговете си играеха с него — изпращаха под собствения му покрив човека, за чиято смърт копнееше, ала не можеше да го докосне, защото щеше да привлече всички подозрения върху себе си. Беше възможно да го убие само на такова място, където никой не би и помислил да свърже трупа на варварина с лорд Албанус. А онзи сам дойде в дома му! На всичкото отгоре се случи през първия ден от триумфа на лорда. Погледът му попадна върху разтреперания, коленичил мъж.

— Не можа ли да намериш някой по внушителен, който да се представи за мен, Вариус? Обижда ме глупостта на варварина — как е могъл да приеме, че този гол охлюв тук е лорд Албанус!

— Прости ми, господарю мой — с трепет в гласа изрече шамбеланът и направи дълбок поклон в знак на извинение. — Нямаше никакво време, а трябваше да открия някой, комуто туниката бе по мярка.

Устата на Албанус се изкриви.

— Изгори тази туника. Никога повече няма да я облека. И изпрати тази отрепка отново в кухнята. Видът му ме отвращава.

Вариус помръдна пръст с едва видим жест; коленичилият мъж не посмя да се изправи. Изприпка свит и прегърбен от стаята, като че бягаше на колене.

— Това ли ще бъде всичко, господарю?

— Не. Намери онзи опиянчен идиот Стефано и го заведи в работилницата. Ала първо го накарай да изтрезнее.

С махване на ръка Албанус отпъди шамбелана от стаята и съсредоточи вниманието си върху писмото на Гариан. Любопитен какво съдържа то, той разкъса печата.

Наш скъпи лорд Кантаро Албанус,

Чест за теб. Ние те призоваваме пред Трона на Дракона, за да чуем твоя съвет по въпроси, които Ни интересуват. Ти си човек, който обича Нас и Немедия, затова Ние сме убедени, че ще побързаш с посещението си.

Гариан, първият в Немедия

Див блясък изпепели черните очи на Албанус, ръката му с огромни нокти смачка на топка парчето пергамент.

— Много скоро ще дойда при тебе! — прошепна той. — Ще ти докажа своята любов, с най-тежките вериги и най-силно нажеженото желязо докато паднеш на колене и ме признаеш за крал. Албанус, Първият в Немедия. Ще се молиш за смърт от ръката ми.

Той захвърли смачкания пергамент и закрачи към работилницата. Четиримата пазачи пред вратата почтително замръзнаха по местата си, ала лордът профуча край тях, без да ги забележи.

Върху каменния кръг в центъра на стаята бе изправена глинената статуя на Гариан — най-сетне изцяло готова. Или почти готова, помисли си той с усмивка. Съвършена във всяка подробност, тя беше съвсем малко по-голяма от живия човек. Стефано бе настоял за някакви дреболии — трябвало да бъде или точно копие на живата фигура, или да придобие героически пропорции. Статуята сякаш се готвеше да закрачи напред с отворена уста, готова да произнесе нечия присъда. Тя бе съсредоточила в себе си много повече черти на Гариан,

отколкото физическата прилика. Глината ревностно бе попила чрез сложни магически ритуали косми от косата на Гариан, остатъци от изрязаните му нокти, капки от потта му, кръвта му и семето му. Сулария бе донесла всичко под командата на мрачния лорд.

Огромна пещ бе построена близо до каменната платформа, цяла серия сложни дървени плъзгачи и лостове бяха изработени, за да бъде преместена статуята от платформата до пещта. Ала нито плъзгачите, нито пещта щяха някога да влязат в употреба. Албанус бе позволил на Стефано да ги построи, за да приспи съмненията му още преди те да са се родили.

След като се покатери върху платформата, започна да изблъсква всички дървени приспособления на пода. Въпреки че никога през живота си не бе работил, той трябваше да свърши това сам. Налагаше се Стефано да бъде обезвреден. Досега бе насочвал въпросите му встрани с куп внимателно подбрани лъжи. Албанус отдавна се бе уморил да заблуждава скулптора, че глупавите му забележки заслужават отговор и неговата празна суета трябва да бъде удостоявана с внимание. По-добре беше да свърши тази работа сам.

След като изхвърли последния лост от платформата, Албанус скочи на пода и протегнатата му ръка намери опора о стената на пещта. С гневна ругатня той я отдръпна от грубата повърхност — пещта беше гореща.

Вратата се отвори. Стефано влезе в работилницата с несигурни стъпки на пияница, с позеленяло лице, ала значително по-слабо подвластен на виното от обичайното напоследък.

— Искам всичките да ги нашибат с камшик — измърмори той и прокара ръка пред устата си. — Знаеш ли какво ми направиха робите ти — при това Вариус им даваше заповеди! Те...

— Глупак! — изтрещя като гръм гласът на Албанус. — Запалил си пещта! Не ти ли заповядах да не правиш нищо тук без мое разрешение?

— Фигурата е готова — възрази Стефано. — Тя трябва да се сложи в пещта днес, иначе ще се напука. В никакъв случай няма да се втвърди. Снощи аз...

— Не чу ли заповедта ми никога да не кладеш огън в тази стая? Да не мислиш, че паля лампите със собствените си ръце, защото много ми е приятно да върша работата на робите?

— Ако маслата в тази глина са толкова запалителни — измърмори навъсено скулпторът, — как ще издържи като я поставим...

— Млъквай! — думата се превърна в тихо съскане.

Обсидиановият взор на Албанус накара езика на Стефано да се залепи за гърлото. Тялото му се вкорени на място, сякаш бе пронизано от метален клин.

Албанус презрително обърна гръб, сърчно извади три малки стъкленици, парче пергамент и паче перо. Лордът отвори първата стъкленица — тя съдържаше малко от кръвта на Гариан с примеси от билки, за да я поддържат течна, — потопи перото и четливо написа името на краля върху пергаментата. После поръси думите с прах от втората стъкленица. Кръвта от буквите веднага почерня и изсъхна. Последният съд съдържаше малко от кръвта на Албанус, която той сам си пусна рано тази сутрин. Със собствената си кръв лордът написа името си с по-големи букви върху името на Гариан. Прахта отново изсуши думите.

След това Албанус започна да произнася заклинания и сгъна пергаментата по странен начин. Върна се върху платформата и постави сгънатия пергамент в отворената уста на глинената фигура.

Стефано, облегат на стената, глупаво се изкиска.

— Чудех се защо искаш устата му да бъде отворена — Албанус го погледна и скулпторът преглътна мъчително, като прехапа език.

Албанус извади цветен варовик от Стигия, земята на магьосниците далеч на юг, начерта незавършен пентаграм — магическа петолъчна звезда — около краката на фигурата, после окръжност, вписана в звездата и още една звезда вътре в кръга. След това постави четири мръсни черни свещи върху точките, където се срещаха начупените линии на трите фигури. Със светкавична бързина запали всички свещи и завърши очертаванията на пентаграма. Отстъпи назад, разперил широко ръце, и започна да произнася думите на магията:

— *Елонай мерот санкти, Урд'вас теохеем...*

Думи на власт и могъщество се изливаха от езика му и сякаш въздухът се сгъсти и заблещука със сребърни искри. Пламъците на нечестивите свещи лумнаха, за да вкоренят семето на страха в съзнанието на мрачния лорд. Тези пламъци! Не можеше да се случи

същото като миналия път. Не можеше. С огромно усилие той отпъди страха от себе си.

— ... *аралайн Самди комиел морт'рас...*

Пламъците се извисиха към тавана, ала въпреки че растяха, стаята ставаше все по-мрачна, сякаш отнемаха светлината ѝ, вместо да я осветят. Хищните им езици пламтяха все по-високо, подгонени от монотонния напев на злия лорд, докато се издигнаха над глинената фигура. Бавно, сякаш прекършени от някакъв невъзможен, неосезаем вятър, пламъците се наведоха един към друг, докато четирите им огнени остриета се срещнаха в една точка във въздуха. От мястото, където се сляха, изригна страхотен блясък — като светкавица, която се изсипа върху главата на статуята и започна да я къпе в безкраен огнен потоп, докато нечестивият огън заобиколи цялата глинената фигура с невероятно чист, бял ореол, който всмука цялата топлина от стаята.

Албанус зарева, когато кристалчетата лед се смесиха с дъха му:

— *С Нечестивите Сили на Тримата аз те призовавам! С кръв, пот и семе — осквернени и осъдени на смърт, аз те призовавам! Стани, тръгни и се подчини, защото аз, Албанус, те призовавам!*

Щом последната дума се изтърколи от устните му, пламъците изчезнаха, свещите се стопиха, ала от тях не остана никаква следа. Глинената фигура се изправи, но сега беше изсушена и напукана.

Албанус разтри длани и ги пъхна под мишниците си, за да се стопли. Дано този път всичко бе протекло както трябва. Той хвърли бърз поглед към Стефано, който трепереше, подпрял гръб о стената. Тя блестеше със сиянието на безброй ледени капчици, сраснали една с друга върху грубите камъни. Ужасът бе накарал очите на скулптора да изхвъркнат от орбитите. Нямаше никакъв смисъл да отлага повече. Мъжът с ястребовото лице пое дълбоко дъх.

— Заповядам ти, Гариан, събуди се! — парче глина се отчупи от едната ръка на статуята и се разби върху камъка. — Гариан, заповядам ти — събуди се!

Цялата статуя се разтрепери, част от глината се превърна на прах и се посипа по пода. Ала онова, което бе останало, се раздвижи — живо, способно да диша. Съвършено копие на Гариан, без никакъв недостатък, без никакъв дефект! Двойникът отърси прахта от раменете си и спря, като се взираше въпросително към Албанус.

— Кой си ти? — попита той.

— Аз съм Албанус — отвърна мрачният лорд. — А знаеш ли кой си ти?

— Разбира се, аз съм Гариан, кралят на Немедия.

Усмивката на Албанус беше истинско олицетворение на злото.

— Падни на колене, Гариан — тихо прошепна той. Двойникът на краля невъзмутимо падна на колене. Албанус се разсмя въпреки волята си и командите започнаха да се изливат от устните му. Насладата да наблюдава как съвършеното подобие на Гариан се подчинява на неговата воля, бе неописуема. — Легни на пода! Започни да се търкаляш! Сега стани! Тичай на място! По-бързо! По-бързо! — Кралят-двойник тичаше. Все по-бързо и по-бързо.

Сълзи обляха бузите на Албанус, ала смехът му изведнъж секна, когато погледът му случайно попадна върху Стефано. Скулпторът бавно изправи тялото си, останало свито от ужас през цялото време. Несигурност и страх пробягаха по лицето му.

— Стой мирен, Гариан — заповяда Албанус и не допусна погледът на Стефано да се отклони от неговия. Глиненият двойник престана да тича, застана мирно и задиша спокойно и равномерно, сякаш се връщаше от разходка.

Стефано мъчително преглътна.

— Аз... аз вече си свърших работата. Сега ще си тръгна — и се обърна към вратата, ала спря, изпаднал в конвулсии от ужас пред гласа на Албанус, който изплющя като камшик:

— Твоето злато, Стефано. Сигурно не си забравил. — Албанус извади изпод туниката си късо руло дебел предмет, здраво увито в кожа. Той го повдигна на дланта си. — Петдесет жълтици.

Алчност и страх се бореха върху лицето на Стефано. Той колебливо облиза устни.

— Сумата, която спомена, беше хиляда.

— Аз не съм облечен — изведнъж се обади двойникът.

— Разбира се — отвърна Албанус. С тези думи той даде своя отговор и на двамата.

Лордът с ястребовото лице вдигна от пода някакъв мръсен парцал, който Стефано бе използвал, докато извайваше статуята и внимателно изтри с него част от магическия пентаграм. Много ужасни неща — знаеше той — очакват всеки дръзнал да влезе в затвореното пространство на магическата звезда. Той се покатери върху

платформата и подаде парцала на краля-двойник, който омота мръсното парче плат около кръста си.

— Това е само първата част от възнаграждението ти, Стефано — продължи Албанус. — Ще получиш остатъка по-късно. Той постави обвитото в кожа руло в ръката на двойника. — Дай това на Стефано! — злият лорд се наведе близо до него и прошепна още няколко думи.

Стефано неспокойно се размърда, когато свършеното копие на краля слезе от платформата.

— Толкова пъти трябваше да изтърпявам брътвежите ти — измърмори Албанус.

Очите на скулптора се свиха и прескочиха от Албанус към приближаващата фигура, устремила се към вратата.

С нечовешка скорост двойникът се хвърли напред. Преди Стефано да направи една-единствена крачка, глиненият човек се стовари върху него и сграбчи гърлото му с ръка, притежаваща силата на сгромолясваща се канара. Писък се изтръгна от гърлото на скулптора, когато коравите пръсти се впиха в мускулите на врата и разчекнаха устата му. Напразни бяха усилията на Стефано да издраска с нокти ръката, която го притискаше: неговите пръсти със същия успех биха простъргали дебела, добре обработена животинска кожа. С една ръка двойникът събори скулптора на колене, сякаш Стефано бе малко дете. Прекадено късно нещастникът видя как късият предмет се накланя към устата му и схвана думите на Албанус. Той отчаяно сграбчи надвисналата над него китка, ала ефектът не бе по-различен от опита да възпре лоста на катапулт. Без капчица милост глиненият човек заблъска златото дълбоко, все по-дълбоко в устата на скулптора.

Глухо хъхрене изпълзя от гърлото на Стефано, когато двойникът го захвърли на пода. Очите му гледаха безизразно от поморавялото лице, дясната ръка безпомощно се протегна към гърлото. Гърбът се изви във въздуха, описа отчаяна дъга и само главата и треперещите му пети останаха върху каменния под.

Албанус безстрастно наблюдаваше смъртната агония и когато последните тръпки на краката замряха, той тихо каза:

— Още деветстотин и петдесет жълтици ще отидат с тебе в гроба ти, за който никой няма да узнае. Аз винаги давам каквото съм обещал. — Раменете му се разтърсиха в беззвучно веселие. След като

конвулсиите престанаха, той рязко се обърна към двойника на Гариан, апатично наведен над още съвсем топлия труп:

— Що се отнася до теб — ти трябва да научиш много неща за прекадено кратко време. Довечера...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ариани седеше унило и се взираше пред себе си, без да вижда нито един предмет. Около нея в стаята за посетители във „Фестис“ се носеше само тихо, потайно мърморене. Музикантите не свиреха, мъжете и жените шептяха, сгушени един до друг около масите. Най-после Ариани взе някакво решение изправи се, заобиколи няколко маси и се насочи към Грекус.

— Трябва да говоря с теб, Грекус — едва чуто каза тя. Мъртвешката тишина бе започната да влияе и на нея.

— По-късно — измърмори якият скулптор, без да я поглежда. Той продължи да приказва на другите около него с приглушен, настойчив глас: — Казвам ви, няма значение дали Тарас е мъртъв, или не. Знам къде държат оръжието. След половин ден аз...

Ариани почувства как в гърдите отново пламва частица от стария огън.

— Грекус! — В това царство на шепота остро произнесената дума прозвуча като крясък. Всички около масата се вторачиха в нея. — Не си ли си помислял — продължи тя, — че някой може би ни е предал?

— Конан — започна Грекус, ала тя го прекъсна.

Не е Конан.

— Той уби Тарас — обади се пълна, бледа, тъмнокоса жена. — Ти сама го видя. И сега варваринът открито взема злато от Гариан, защото е на служба при него.

— Да, Галиа — отвърна търпеливо Ариани. — Но ако Конан наистина ни беше предал, защо не ни арестуваха Златните Леопарди? — Единственият отговор бяха техните неми погледи — Той не ни е предал. Може би е казал истината за Тарас. Може би в действителност няма никакви въоръжени войници, които ни чакат, за да поведат хората по улиците. Може би ще открием, че ние не сме нищо повече от маша в ръцете на някого, претекст да даде ход на плановете си.

— О, тронът на Ерлик! — възнегодува Грекус. — Не говори глупости, Ариани.

— Сигурно приказвам глупости — въздъхна уморено тя. — Ала поне ги чуите, нека ги обсъдим. Разсейте съмненията ми, ако можете. Ти самият никак ли не се съмняваш, Грекус?

— Занеси съмненията си в своя ъгъл — посъветва я Грекус. — И докато мъдруваш и се съмняваш, ние ще свалим Гариан от трона.

Галиа огласи неодобрението си:

— Какво очакваш от жена, която си пропилява времето с едноок грубиян?

— Благодаря, Галиа — каза Ариани. Тя се усмихна за пръв път откакто бе видяла Конан надвесен над тялото на Тарас. Отдалечи се от масата им и взе наметалото си. Грекус и останалите я изгледаха, сякаш беше полудяла.

Осъзна, че може да намери отговор на въпросите си единствено чрез Хордо. Ала, разбира се, не биваше да му се доверява. Ако спомене за съмненията си пред него, той сърдито ще ѝ каже, че Конан не е предавал никого. После ще я ощипе отзад и ще опита да я примами в леглото си. Вече бе правил много пъти такива неща. Но рано този следобед той се отби при нея, за да ѝ съобщи, че Стефано е жив и се намира в палата на лорд Албанус. Скулпторът притежаваше благоразумие и говореше разумно, преди ревността му към Конан да го озлоби. Стефано или щеше да разсее съмненията ѝ, като я убеди във вината на големия кимериец, или, след като сам бе повярвал в правотата на думите му, щеше да се върне с нея във „Фестис“, за да ѝ помогне. Заедно по-лесно щяха да разкрият истината пред останалите. Тя се зави в наметката и забърза по улицата.

Когато стигна до Улицата на Скърбите, започна да съжалява, че е напуснала „Фестис“. Тази улица, винаги оживена от непрекъснат шум и евтин блясък, сега бе останала съвсем оголена под напора на вятъра, който търкаляше жалки останки по каменната настилка — пъстрата шапчица на някой жонгльор, мръсно окъсано копринено шалче. В далечината виеше куче и протяжният звук отекваше из празните улици. Цялата разтреперана, ала не от студения вятър, Ариани ускори крачка.

Вече тичаше, когато стигна палата на Албанус, въпреки че нищо, освен пустотата, не я преследваше по петите. Задъхана, опря цялата

тежест на тялото си върху портата и задумка с малкия си юмрук по укрепените с железни пръти дъски:

— Пуснете ме!

Недоверчиво око я огледа през малък отвор в портата, завъртя се в двете посоки да разбере дали жената има придружители.

— В името на Митра и милосърдието му, пуснете ме да вляза!

Лостовете с трясък се Отместиха, пазачът блъсна вратата, като остави тесен процеп, през който тя с усилие се промъкна.

Още не беше направила и крачка и една ръка я сграбчи през кръста, после я разтърси във въздуха с груб смях. Отвратена, престана да диша, когато ръката грубо притисна бедрото ѝ. Успя да се вгледа надолу в тясното лице на мъжа, който я държеше. Носът му беше с прерязан връх.

— Хубаво парче — изсмя се той. — Ще ни затопли всичките в този пронизващ вятър. — Десетината му другари добавиха неприлични викове към неговото веселие.

Насладата, която предвкусваше, се стопи от лицето на мъжа, когато усети как връх на кама се забива под ухото му.

— Аз съм лейди Ариани Пандариан — изсъска тя ледено. Митра, от колко време не бе използвала това име? — И ако лорд Албанус ви остави без наказание, не се съмнявам, че баща ми ще се погрижи за това!

Ръцете му я изтърваха, сякаш бе бръкнал в казан с вряла вода. След миг краката ѝ тупнаха на земята.

— Извинявай, милейди — запелтечи пазачът. Останалите се вторачиха в нея с отворени усти. — Чест за теб! Аз не исках...

— Сама знам пътя — надменно рече тя и се отдалечи, докато той все още опитваше да скалъпи някакво извинение.

Високомерието, реши тя, отправяйки се по настланата с камъни пътека, бе единствената ѝ надежда, след като бе пристигнала в палата на лорда без слуги и свита. Когато мъж с посивяла брада и туника с отличителния знак на шамбелан отвори една от огромните, сводести врати големите ѝ светлокафяви очи искряха с непреклонен блясък.

— Аз съм лейди Ариани Пандариан — обяви тя. — Заведете ме при скулптора Стефано Мелиарус.

Челюстта на шамбелана увисна, той хвърли поглед надолу по пътеката, като очакваше да съзре нейните пазачи.

— Извинявай... милейди... но аз... не познавам никакъв човек на име Стефано.

Тя рязко го избута от пътя си и влезе в украсено с пищни колони преддверие.

— Заведете ме при лорд Албанус — заповяда Ариани. Вътрешно трепереше — ами ако Конан беше сбъркал? Ако Стефано го нямаше тук? Ала мисълта, че трябва да се връща сама по пустите улици, я подтикваше да действа.

Устните на шамбелана се раздвижиха отсечено, сивата му брада се разтрепери и накрая той каза:

— Следвай ме, моля — след което добави: — ... милейди, — сякаш бе обмислял дълго дали наистина е необходимо да употреби тази дума.

Докато „отиде да осведоми“ лорд Албанус за нейното пристигане, я остави в просторна стая. Гоблените по стените сияеха в ярки цветове; блещукащи златни лампи хвърляха приветлива светлина. След мрака и пустотата по улиците тук беше уютно, ала приятната обстановка с нищо не ѝ помагаше да обуздае опасенията си. Ами ако търси човек, който никога не е идвал тук и се представи като глупачка пред лорда, когото въобще не познава? Малко по малко предпазният ѝ щит от високомерие се стопи. Последните му остатъци се сгромолясаха при влизането на лорд Албанус — той я погледна със смразяващия си поглед.

— Търсиш мъж на име Стефано — без предисловие започна мъжът със суровите черти на лицето. — Защо мислиш, че е тук?

Щеше ѝ се да започне да чупи ръце от отчаяние, ала вместо това здраво ги стисна под наметката. Въпреки положените усилия, не успя да овладее потока от думи и тревоги, който напираше в нея:

— Трябва да говоря с него. Никой друг не иска да ме изслуша, а Тарас е мъртъв и Конан казва, че са ни предали и... — тя успя да си поеме дъх и потрепери. — Прости ми, лорд Албанус. Ако Стефано не е тук, ще си отида.

Тъмните очи на Албанус се разшириха. Той бръкна в кесията, привързана към пояса на кръста му, и каза:

— Почакай. Виждала ли си някога такава нещo?

Въпреки волята ѝ, погледът ѝ бе притеглен към скъпоценния камък както железните стърготини към черните късчета руда от Кот.

Изведнъж от камъка се откъсна блед лъч, който окъпа лицето ѝ. Дишането ѝ се възобнови със сумтене, сякаш някой я беше ударил. Обзе я паника. Трябваше да бяга. Ала всичко, което можа да стори, бе да трепери, без да помръдва от мястото си, защото бледият лъч от камъка изпепели зрението ѝ, и тя единствено съзираше безкрайна бяла пустош. Бягай! — крещеше тя в глъбините на съзнанието си. Защо трябва да бягаш? — откликна на разума ѝ неизвестно от кого поставен въпрос. Лъчът угасна и тя се изправи, започна да диша спокойно, вторачена в бледия камък, който сега изглеждаше по-горещ, по-огнен от преди.

— Готово — чу тя мърморенето на Албанус. — Да видим доколко съм се справил. — С по-висок глас той ѝ нареди: — Свали дрехите си, момиче.

Само мъничка частица от съзнанието ѝ се възпротиви и оцвети бузите ѝ в алено, ала остатъкът от разума ѝ прие тази команда за нещо съвсем приемливо. Тя бързо хвърли наметката си, откопча украшенията, които придържаха роклята около тялото ѝ. Дрехите ѝ падаха в безредие около нея, а тя стоеше изправена и чакаше, притиснала ръце до закръглените си бедра, леко подгънала коляно.

Албанус погледна прелестната ѝ голота и се усмихна мрачно.

— Щом толкова лесно изпълни тази команда, значи ще ми кажеш истината, дори тя да означава смърт за тебе. Тарас, момиче. Как умря той?

— Конан го уби — спокойно отвърна тя.

— Дано Ерлик прибере този проклет варварин! — изръмжа жестокият лорд. — Ето защо Вегенций не е могъл да открие Тарас никъде. Как ще изпращам заповедите си сега... — Намръщеното му лице леко се отпусна, той се взря в нея замислено. — Ти си една от онези глупави деца, които дрънкат за бунт във „Фестис“, нали?

Отговорът ѝ беше колеблив.

— Да. — Неговите думи ѝ изглеждаха по някакъв начин погрешни, ала раздражението, което почувства беше смъртно и преходно.

Пръстите на Албанус стиснаха брадичката ѝ и насила я принудиха да повдигне глава, но въпреки че се впиваха болезнено в бузите ѝ, Ариани не изпитваше желание да се възпротиви. Големите ѝ очи открито посрещнаха неговия тъмен като обсидиан поглед.

— Когато поискам улиците да се напълнят с виещи тълпи — тихо каза той, — ти ще предадеш желанието ми във „Фестис“ Ще кажеш само онова, което ти заповядам и нищо повече.

— Да, ще кажа — потвърди тя. Мъничка болка, като ухапване от комар, я тласна да започне да се бори, ала изчезна почти мигновено.

Той кимна.

— Добре. Сега дойде ред на Конан. Какво каза той за това, че сте предадени?

— Каза, че Тарас не е наел никакви въоръжени мъже, за да ни помогнат. Че някакъв друг човек ни използва за собствените си цели.

— Спомена ли името на този друг човек? — рязко попита Албанус.

Тя поклати глава. Чувстваше се съсипана от умора. Бе приказвала толкова много, сега ѝ се искаше да заспи.

— Няма значение — измърмори Албанус. — Подцених варварина. С всяко обръщане на слънчевия часовник той става все по-опасен. Вариус! Веднага изпрати вестonosец до командир Вегенций! Побързай, ако ти е мила кожата! Изправи се, момиче!

Ариани покорно стана и се взря в ръката на Албанус, която надраска някакво съобщение върху парче пергамент. Единственото ѝ желание беше да спи, ала знаеше, че не бива, преди нейният господар да позволи. В този миг бе приела изцяло волята му; дори най-нищожните искрици на съпротива бяха угаснали.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато плътният звук на бронзовия гонг отброи първото обръщане на часовника след залез-слънце, Конан тихо отметна завивките от леглото сред мрака на стаята си. Беше се подготвил за рискованото среднощно начинание — остана бос, само по туника, пъхнал кама в колана. Сабята, ризницата и доспехите само щяха да му пречат на мястото, където се готвеше да отиде.

Промъкна се до прозореца с тихи стъпки, покатери се по каменния ръб и се превъртя с котешка ловкост, за да намери място за пръстите на ръцете си над прозореца. Не беше нещо обичайно за мъжете да поглеждат нагоре, дори когато търсят нещо или някого. Ето защо най-добрият начин да остане незабелязан, беше да пропълзи нагоре, по стената.

Леки облаци мяхаха тънката си паяжина върху лика на голямата кръгла луна и хвърляха по земята, бягащи, или танцуващи сенки. Конан се превърна в една от тях.

Дори сред гладката стена, където камъните бяха слепени здраво един към друг, опитните пръсти на ръцете и краката можеха да открият пукнатини и процеци. Каменните корнизи и ръбовете на фризовете се простираха над него като истинска пътека към покрива. Той бързо и внимателно прекоси керемидите и от далечния край на покрива скочи върху пътека, прокарана по отбранителния насип. Пътеката не се охраняваше от часовой, защото се намираще в самото сърце на двореца. Той прекоси крепостната стена като се промъкна през амбразурата между два високи колкото човешки бой зъбци. После се смъкна върху колонада на ниво третия етаж на сградата над застлания с камъни вътрешен двор.

Вътре в палата зад него започна да бие камбана — будеше войниците по тревога — и той замръзна на мястото си сред подвижните сенки. До него долетяха крясъци, ала не схвана нито дума. Намръщи се. Тази тревога можеше да призове и Вегенций. Ала врявата не се разпростираше навсякъде, защото никаква внезапна светлина,

нито шум от тичащи войници не наруши покоя във външната част на двореца. Всичко щеше да отmine скоро и Вегенций щеше да се прибере в стаята си. Дива усмивка озари лицето на кимериеца. Командирът щеше да пристъпи прага, готов за нощния си сън, ала вместо това щеше да го чака човек, пригответил въпросите си и щеше да изиска отговори от него.

Конан бързо се придвижи, тичайки по покрива, докато стигна до друга стена. С лекота се изкатери по нея и продължи да пълзи напред, като притискаше тялото си към остриите ѝ ръбове: не се боеше нито от бездънната тъмнина под него, нито от камъните, върху които би паднал при подхлъзване или ако хватката на ръката му внезапно се охлаби. Изопна се в цялата си дължина, легна върху стената, рязко залюля крака и със светкавично приплъзване надолу по отвесната каменна зидария достигна прозореца на стаята, където спеше Вегенций.

Големият кимериец измъкна камата от ножницата и влезе в стаята, беззвучен като самата смърт. Няколко пиринчени лампи бяха запалени и хвърляха мъждива светлина в спалнята и преддверието, ала и двете помещения бяха празни. Първоначалните му опасения бяха, че ще се окаже тъкмо така. Той мрачно застана до вратата на спалнята и зачака.

Бдението му се проточи дълго, ала той не трепваше, чакаше с неотклонното безшумно търпение на звяр, тръгнал на лов. Даже когато чу, че вратата на преддверието се отвори, единствено ръката му се раздвижи и стисна по-здраво дръжката на камата. Шумът от стъпките подсказа, че иде само един човек. С приближаването на стъпките Конан плътно притисна тялото си към стената до вратата.

В стаята влезе висока мъжка фигура със златиста наметка и шлем с червения гребен на командира на Златните Леопарди. Празният юмрук на Конан нанесе страшен удар върху врата на мъжа. Той изстена и се строполи по гръб на пода. Кимериецът се вгледа изумено в него. Това не беше Вегенций.

В този миг цяла виеща орда в златни наметала се втурна в стаята през преддверието и се нахвърли върху него. Надавайки рев, Конан започна да се бие. Камата му потъна в нечие гърло и се изплъзна от ръката му с падането на мъртвия войник. Изкъртени зъби и строшени челюсти оставаха след страхотните му удари. Мощно изхвърлен от Конан, един войник полетя с писък през прозореца, през който бе

влязъл кимериецът. Ала със своята многобройност те успяха да го повалят. Беше съборен по гръб на пода, по трима войника притиснаха ръцете и краката му, макар че мнозина от тях плюеха кръв. Той напрегна всичките си сили, успя единствено да ги разтърси, ала не можа да се освободи.

Вегенций, без шлем, с безмерно самодоволно лице, се появи на вратата.

— Виждаш, че съм прав — каза той на някого, който все още се намираще в другата стая. — Той е възнамерявал да убие първо мене. В случай, че някой откриеше твоята смърт преди варваринът да избяга, моето отсъствие от командния пост щеше да улесни неговото бягство.

Плътно загърнат в наметало, със синината, която изпъкваше още повече на фона на бледото му лице, Гариан влезе в стаята. В погледа, който отправи към Конан, се четеше смесица от ужас и почуда.

— Дори когато чух другите да ми разказват, аз пак не можех да повярвам — прошепна той. Силна тръпка премина през тялото му. — Повече от двадесет пъти можеше да ме убие, когато се упражнявахме със сабите. Изцяло бях в ръцете му.

— Тогава веднага и без никакво съмнение щяха да го посочат като твой убиец — каза спокойно Вегенций.

— Лъжец! — Конан плю срещу грамадния войник. — Дойдох тук, за да те накарам да признаеш своето собствено подло предателство.

Лицето на Вегенций потъмня, той протегна ръка към меча си, ала Гариан го спря с жест. Кралят се приближи, за да каже няколко думи на кимериеца.

— Чуй ме, Конан. Преди да падне здрач, Вегенций арестува двама души, които са заговорничели заедно с тебе. Мъж, който се нарича Грекус и една жена — Галиа. Хванахме още трима-четирима. Отричаш ли, че ги познаваш и че те са заговорничели срещу моя трон?

Умът на Конан се обърка. Беше ли Ариани сред пленените? Не биваше да споменава името ѝ — щеше да я предаде в ръцете ми, ако още не я бяха арестували.

— Глупави младежи! — бързо реагира той. — Все дърдорят, няма да спрат, докато побелеят и всичките им зъби изпаднат. Ала винаги има хора, които могат да ги използват. — Престана да приказва, защото ботушът на Вегенций се стовари под ребрата му.

С махван е на ръка Гариан отпрати войника настрана и продължи:

— Вегенций разпита онези, които ти наричаш „безопасни“ За две преобръщания на пясъчния часовник смаза волята им. Доведе ги пред мен и от устите на онези, които все още можеха да приказват, чух, че са подготвяли план да ме ликвидират. Трябвало е ти, Конан, да отнемеш моя живот със сабята.

— Аз не съм убиец! — възропта Конан, ала Гариан продължи, като че въобще не го беше чул.

— Беше дадена тревога: войниците търсеха теб. И те открихме. Ти чакаше в засада, с кама в ръка. Твоите постъпки те обвиняват.

— Още преди разсъмване главата му ще украси някой кол — обяви Вегенций.

— Не — тихо рече Гариан. — Аз се доверявах на този човек. — Той избърса ръцете си върху края на наметката, сякаш извършваше някакъв ритуал. Очите му се взряха в лицето на Конан със студен блясък. — От много години не е прилагано древното наказание към онзи, който иска да убие краля — човека, носещ по право Короната на Дракона. Сега ще приложим това наказание! — той се загърна с наметалото си, отвърна лицето от кимериеца и гордо напусна стаята.

Вегенций го изпрати с поглед и погледна втренчено към Конан. Изведнъж той рязко се разсмя и разтърси глава:

— Древното наказание, варварино. Знаеш ли колко ще ти бъде приятно. Свалете го долу в тъмницата!

Един от онези, които държаха Конан, се размърда. Кимериецът видя спускаща се към лицето му дръжка на сабя и после пред очите му всичко се завъртя.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Албанус се усмихваше, докато неговия стол-носилка, плавно люшкан от робите, се катереше по криволиचेщите улици в Земята на Храмовете нагоре към кралския палат. Той бе толкова близо до своя неизбежен триумф. Изпитваше наслада при всяка стъпка на носачите, защото тя го приближаваше към изпълнението на неговата цел.

Напред вървяха двама факлоносци. Двадесет пазачи бдяха за сигурността му, заобиколили го в плътен кръг, макар улиците да бяха пусти като хилядолетна гробница. Онези, които наистина бяха важни за него, крачеха от двете страни на стола-носилка, загърнати в тежки наметала, поставили качулки на главите си — жената и глинената фигура, с тяло на мъж. Така близо до него!

Процесията приближи портата на палата и Албанус даде разпореждания. Столът-носилка бе спуснат на земята. Мъжът с ястребовото лице още не бе излязъл от носилката, когато Вегенций пресече подвижния мост. Албанус погледна пазачите и въпросително повдигна вежди.

— Нещата се развиват според плана — тихо съобщи войникът. — Всички часови на пост тази нощ, са ми верни. Те са най-добрите ми войници.

— Добре — кимна Албанус. — А Конан?

— В тъмницата е. Гариан се разкрещя, че ще му наложи древното наказание за предателство срещу краля. Не можах да го убия веднага. Тревогата бе разбудила всички в двореца по това време. — Шлемът с червения гребен подскочи, когато мъжът с отвращение се изхрани на земята. — Ала той сигурно ще легне в същия безименен гроб както Гариан.

Лордът с лице на ястреб тихо се засмя.

— Не, Вегенций. Ще проуча древните начини за причиняване на смърт и ще избира най-хубавия за този варварин.

— По-добре веднага го убий — измърмори Вегенций, ала не настоя повече. Наведе се, повдигна наметката, която скриваше

глинената фигура на мъжа и се опита да зърне лицето му. — Наистина ли прилича на...

— Да вървим — прекъсна го Албанус и закричи напред, а Ариани и кралят-двойник го последваха по петите. Вегенций нямаше друг избор, освен да се присъедини към тях.

Мрачният лорд ликуващо премина подвижния мост и влезе в палата. Нозете му често бяха тъпкали тези настлани с блестящ мрамор коридори, ала за пръв път сега той минаваше по тях като собственик, като завоевател. Пред него се появи сянка и в нейните очертания той разпозна Сулария. Албанус се втренчи в лицето ѝ с властен гняв.

— Защо си тук, жено? Заповядах ти да останеш в стаята си, докато изпратя човек да те повика.

Погледът ѝ срещна неговия, без да трепне, и дори в сумрачната светлина ясно се виждаше нетърпеливият блясък в очите ѝ.

— Искам преди теб да го видя как загубва трона си.

Албанус бавно кимна. Да, такава гледка наистина крие удоволствие.

— Но не вдигай никакъв шум! — предупреди я той. С изправени рамене и гордо вдигната глава, като крал в собствения си палат, той продължи напред.

Пред вратата на кралските покои стояха четирима пазачи, които очакваха приближаването на процесията.

Вегенций пристъпи напред.

— Спи ли? — един от четиримата часови кимна. — Кой още е вътре?

Онзи, който бе кимнал, отговори:

— Само робинята, която му носи вино, щом се събуди.

— Убийте я — заповяда Албанус и Вегенций трепна.

— Ти каза, че можеш да я накараш да забрави всичко, Албанус.

Ще започнат да задават въпроси, ако момичето изчезне.

— Този начин може да се използва само веднъж и само върху един човек — отвърна Албанус и разсеяно погали с пръсти торбичката, в която бе скрит белият скъпоценен камък. — Убийте я.

Вегенций кимна към пазача, който бе отговорил на въпросите му. Мъжът хлътна вътре, почти мигновено се върна с окървавено острие и отново зае поста си.

Албанус въведе останалите, без да удостои с поглед окървавеното тяло на млада жена, паднала възник на малкия стол до масата. Втората стая, самата спалня на Гариан, тънеше в полумрак, защото фитилите на лампите бяха подрязани съвсем късо. Гариан лежеше на леглото си сред смачканите завивки.

— Засили лампите, Сулария — тихо разпореди Албанус. Без да откъсва очи от мъжа в леглото, русокосата побърза да се подчини. Лордът заповяда на двете фигури, скрити под качулките: — Свалете наметките си!

Вегенций ахна, когато двойникът изпълни заповедта.

— Та той е същински Гариан!

Сулария се извърна от златната лампа, ала сподави възклицанието си при вида на кралския двойник. Присвитите ѝ очи бяха съзрели Ариани.

— Коя е тази? — попита русокосата.

Ариани се вираше право пред себе си, съвсем неподвижна, в очакване на нова команда. Двойникът с любопитство се огледа наоколо.

Гариан изведнъж се изправи върху леглото. Смайването му нарастваше с всеки изминал миг, очите му прескочиха от Албанус към Сулария и се заковаха върху Вегенций.

— Какво... — започна той, ала думите му замряха.

Със зяпнала уста кралят се вторачи в своя двойник. Невъзмутим, глиненият човек с любопитство отвърна на погледа му.

Албанус почувства силно желание да се разсмее.

— Гариан — подигравателно каза той. — Ето кой ще седи върху Трона на Дракона, докато дойде време ти да умреш. Твоето родословно дърво, родило само узурпатори на кралската корона, ще приключи сега.

— Пазачи! — изкрещя Гариан. Сграбчи кама изпод възглавницата си и скочи от леглото. — Пазачи!

— Хвани го — заповяда Албанус на двойника, — и постъпи както предварително съм ти обяснил.

Двойникът се спусна напред. Гариан замахна със страшна скорост срещу него, камата проблесна в юмрука му. Нечовешки могъща хватка сграбчи китката на краля. Учудването му се смени с

болка, когато чуждите пръсти притиснаха костите му в обръч. Камата падна от обезсилената му десница.

Преди острието да издрънчи на пода, другата ръка на двойника сграбчи истинския крал за гърлото и го повдигна, докато краката му бясно заритаха във въздуха. По лицето на глинения човек не се четеше и следа от усилие, докато наблюдаваше как мъжът в ръцете му бавно става морав. Съпротивата на Гариан отслабна и след малко съвсем престана. Изведнъж двойникът с усмивка отвори ръка и хвърли отпуснатото тяло на пода.

Албанус побърза да се наведе над краля. По врата на Гариан се виждаха черно-лилави следи от хватката на глинения човек. Върху бузата му също имаше синина, въпреки че Албанус не бе забелязал кога двойникът бе нанесъл този удар. Макар и слабо широкият гръден кош на жертвата се повдигаше и спускаше надолу. Гариан все още беше жив.

Вегенций, застанал встрани, наблюдаваше схватката с наполовина изтеглен меч от момента, когато двойникът започна да се движи; сега с трясък прибра оръжието в ножницата си и тихо прокашля. Очите му не се отделяха нито за миг от изкуствения човек.

— Няма ли да накараш този... този човек да убие Гариан веднага?

— Аз съм крал Гариан — каза странното същество на Вегенций и войникът измърмори неразбрана ругатня.

— Млъкни! — заповяда Албанус и се изправи. — Това — и той срита с крак тялото на Гариан, — преди да му позволя да умре, ще признае моето право да седна на Трона.

— Опасно е — възрази Вегенций. — Според плана трябва да го убием сега.

— Достатъчно! — рязко го прекъсна Албанус. — Оковете го във вериги в тъмницата под моя дворец. И повече не искам да ми говориш за него.

Вегенций кимна неохотно и се обърна да си върви.

— И, Вегенций, — добави лордът с жестокото лице. — Разпореди се да ликвидират пазачите, които бяха на пост тази вечер. Тъкмо по-малко езици ще брътвят глупости.

Огромният войник застана сковано до вратата и рязко си тръгна, без да произнесе нито дума. Ала той щеше да изпълни заповедта,

Албанус бе сигурен. Щеше да ликвидира няколко от любимите си Златни Леопарди.

— Коя е жената? — попита Сулария отново.

Албанус развеселено я погледна и се зачуди дали в хубавата ѝ глава има място за две мисли едновременно. След всичко, което се бе случило пред очите ѝ, тя се бе загрижила за Ариани.

— Не се тревожи — успокой я той. — Утре сутринта ти ще бъдеш провъзгласена за благородна лейди. Лейди Сулария. — Това — и той докосна безизразното лице на Ариани — е просто инструмент, с който ще прокарам пътека до Трона на Дракона. А инструментите винаги се изхвърлят след употреба.

Погледът му отново потърси Сулария и лицето му светна с успокоителна усмивка. Ала тихо в себе си лордът повтори: инструментите трябва да се изхвърлят, след еднократна употреба.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Конан се събуди, увиснал с разперени ръце и крака, оковани във вериги, в центъра на подземна тъмница. Или поне той бе приел, че е в центъра. Две високи трикраки лампи плискаха жълти локви светлина около него, но той не виждаше никъде стени около себе си. Оковите, които притискаха китките му, изчезваха нагоре в мрака, натежал високо над него. Онези на глезените му бяха приковани към халки, здраво вбити в грубия каменен блок на пода. Туниката му я нямаше. Беше облечен само в панталони.

Без да храни истинска надежда за бягство, напрегна всичките си мускули, докато върху челото му изби пот, осея с влага раменете и тънки ручейчета от малки капчици започнаха да се плъзгат по широките му гърди. Не можеше да раздвижи веригите, не му позволяваха никаква свобода на действие, в стоманата нямаше никаква еластичност. Нито в него. Беше разпнат до такава степен, че ставите му пукаха.

Някакъв плат прошумоля в тъмнината и той чу мъжки глас:

— Той се събуди, милейди — гласът заглъхна, ала след малко се обади пак: — Много добре, милейди.

Двама мъже навлязоха в кръга от светлина — голи до кръста, плещести, с бръснати глави. Единият имаше белег от изгорено върху обезкосмения си гръден кош, сякаш някоя от жертвите му неочаквано бе сграбчила и нанесла удар с нажеженото желязо, предназначено за нея. Другият бе обрасъл с гъста като на маймуна козина от раменете надолу. Върху кръглото му, приятно по нелеп начин лице, светеше усмивка. И двамата мъже носеха камшици.

Те заеха мълчаливо местата си от двете страни на кимериеца, а той напрегна очи в мрака, за да долови очертанията на жената. Коя беше тази благородна лейди? Коя?

Първият камшик изплющя във въздуха и обви езика си върху гърдите му. Щом го изтегли, вторият удари бедрото. После първият се върна и болезнено изсъска около глезена. Ударите не следваха никакъв

ред, нямаше начин да разбере къде ще се впие следващият, не можеше да закали душата си, да я подготви за болката, която нахлуваше отвсякъде, сякаш камшичните удари сипеха киселина.

Челюстните мускули на Конан се превърнаха в грапави възли. Беше си наложил да не крещи. Той дори не отваряше уста, за да поеме глътките въздух, необходими на изпадналото в агония, могъщо тяло. Ако отвореше уста, щеше да издаде някакъв звук. Колкото и слаб да беше той, от него до крясъка оставаше мъничка стъпка и още една до истинския писък. Жената, която го наблюдаваше от мрака, желаше да чуе неговия писък. Ала той нямаше да издаде звук.

Мъжете продължиха, докато Конан се отпусна, доколкото позволяваха оковите — безжизнен, с глава, оборена върху масивния гръден кош. Потта подпалваше червените ивици от ударите на камшиците, покрили тялото му от глезените до раменете. Към краката му се стичаха кървави вадички.

В тъмнината той чу звънтене на монети и познатият мъжки глас:

— Толкова си щедра, милейди! Ще бъдем отвън, ако пак имаш нужда от нас. — Последва тишина, нарушена от скърцането на ръждясали панти и трясък на тежка врата, която някой отвън бе затворил.

Конан повдигна глава.

Жената бавно пристъпи в кръга светлина и се изправи, вперила поглед в него. Жената в сивите воали.

— Ти! — рязко възкликна той. — Значи ти се опитваше да ме убиеш? Или просто хитро успя да подведеш глупците от „Фестис“ и ме вкарат тук с лъжите си?

— Аз наистина се опитвах да те убия — потвърди тихо тя. Очите на Конан се присвиха. Този глас му бе така познат. Ала чий беше? — Трябваше да се досетя, че в Немедия няма мъже, способни да те убият. Това, че висиш тук сега, е изцяло твоя заслуга, макар че ми е драго да те гледам така. Изпитвам радост, Конан от Кимерия.

— Коя си ти? — попита той.

Тя повдигна ръка към лицето си и смъкна воалите. Пред погледа му се откри не опустошена от болест кожа, я млечнобяла величествена красота със сиянието на слонова кост. Наклонените смарагдово зелени очи го наблюдаваха над високите скули. Кестенявата грива на косите обхващаше лицето ѝ в меки вълни.

— Карела! — промълви той. Помисли си, че пред него стои видение, предизвикано от болката. Червения Ястреб, свирепата разбойничка от равнините на Замора и Туранийските степи, се представяше в Белверус като жена с благородна кръв. Това изглеждаше невъзможно.

Красивото лице невъзмутимо се вглеждаше в него, гласът на жената бе съвършено овладян.

— Не вярвах някога да те видя отново, кимериецо. А в деня, когато те зърнах на Пазара, помислих, че ще умра на място.

— А видя ли Хордо? — попита той. — Сигурно знаеш, че той е тук, все още незагубил надежда да те намери. — Конан успя да раздвижи лицето си в, макар и малко крива, усмивка. — Работи с контрабандистите, които командваш.

— Значи толкова много си научил — констатира учудено тя. — Никой, освен кръгъл наивник, не би могъл да каже за тебе, че си глупав. Хордо ме изненада почти колкото и ти, появявайки се в Коршемиш, докато бях там. Ала не му позволих да узнае коя съм. Той беше най-вярната ми хрътка, но имам и други верни приятели, които никога не забравиха колко злато може да им донесе главата ми в Замора или в Туран. Да не мислиш, че нося тези воали заради удоволствието да се крия от хората?

— Много време мина, Карела — напомни Конан. — Има голяма вероятност да са те забравили досега.

Невъзмутимата маска, която тя бе носила до този момент, се напука.

— Червения Ястреб никога няма да бъде забравен! — смарагдовите ѝ очи гневно лумнаха, тя се обърна лице срещу лице с него, здраво стъпила на широко разкрачените си крака. После сви ръце в юмруци и ги подпря на кръста. Кимериецът с лекота можеше да си я представи с кривата индийска сабя върху бедрото, такава, каквато я бе запомнил от по-рано.

— Сега вече не приличаш на лейди Тиана — отбеляза мрачно той. — Защо в името на Деветте Ада на Зандру искаш да ме видиш мъртъв?

— Защо ли? — изкрещя тя с дива изненада. — Толкова бързо ли забрави как ме изостави гола, окована във вериги, на път да бъда продадена на онзи, който можеше да плати най-високата цена за мен?

— Ти ме накара да положа клетва пред тебе, Карела. Никога да не вдигна ръка, за да...

— Да те грабне Деркетто, теб и клетвите ти, кимериецо!

— Освен това аз имах пет медни монети в кесията си. Кой би продал такава жена като теб на толкова нищожна цена?

Тя плю.

— Лъжеш! Никога нямаше да ти позволя да ме командваш, затова ти се съгласи да ме продадат!

— Казвам ти, че...

— Лъжец! Лъжец!

Конан изръмжа, стисна зъби и спря да ѝ обяснява. Нямаше да спори с нея. Нито пък щеше да я моли. Никога не се бе учил как да проси милост от някого.

Карела гневно закричи и започна да хвърля думи срещу него сякаш бяха ками, ала нито веднъж не го погледна в лицето:

— Искам да знаеш какви унижения претърпах, кимериецо. Научи ги и ги запомни! Нека споменът за тях се превърне в острие, постоянно забито в плътта ти, докато робуваш в кралските рудници. И никога не забравяй — когато кралят обяви помилване за някои от престъпниците, които още не са пукнали от изнурителната работа, аз ще бъда там. Ще сложа злато в ръката на когото трябва. И ще забравят да помилват един от затворниците. Теб!

— Знаех, че ще избягаш — измърмори Конан. — Ето, очевидно си успяла да го сториш.

Очите ѝ с цвят на смарагд за миг се скриха под клепачите, а когато жената ги отвори, тонът ѝ бе студен и равен:

— Откупи ме търговец на име Хафиз и ме остави в женското отделение на къщата си с още четиридесет жени. Същия ден избягах. Веднага ме върнаха обратно и ме наказаха с бой по петите — как свистеше тежкият бастун върху стъпалата ми. Въобще не гъкнах, ала после цели десет дни едва куцуках наоколо. При второто ми бягство се задържах на свобода три дни. Върнаха ме обратно и веднага ме заведоха в кухнята да търкам тенджерите.

Въпреки състоянието, в което се намираще, Конан се подсмихна.

— Този мъж е бил глупак, щом си е помислил, че може да те укроти.

Тя се обърна с лице към него и макар че думите ѝ бяха изречени тихо, в очите ѝ блестеше желание да пролива кръв:

— Третия път ме хванаха още докато се катерех по стената. Тогава плюх в лицето на Хафиз, казах му да ме убие, защото никога няма да му се покоря. А той се разсмя. „Аз пък си мислех, че съм мъж“, рече. Щял да ме обучава по друг начин. От този ден нататък не ми позволи да направя и крачка, ако не изглеждам така, като сякаш в следващия миг ще вляза в леглото на господаря. Обличал дрехи от най-тънки коприни, ухаех на най-приятните аромати, слагах въглен върху клепачите си и изкуствена червенина по устните и бузите си. Трябваше да се уча да танцувам, да свиря на разни инструменти, да рецитирам поезия. Щом претърпявах провал в някое от тези задължения, щом престанех да бъда мила по всяко време, веднага ми налагаха наказание. Ала, понеже бях младо момиче, което се учи да бъде жена, не приемах нито едно наказание, което е неподходящо за дете. Хафиз се пръскаше от смях.

Конан отметна глава и също се разсмя:

— Ти дете!

Вдигайки яростно юмрук, сякаш желае да притежава сила, с която да го смаже, Карела се развилия:

— Какво знаеш за всичко това ти, глупако? Танцувах с вирнати до носа крака по десет пъти на ден, тъпчеха ме с някакво масло, за да била гладка кожата ми. И още стотици други неща, за които се срамувам да мисля. Смей се, варварски изрод такъв! Цяла година бях принудена да търпя. О, как ми се иска и ти да прекараш една година в кралските рудници — цяла година и нито ден по-малко!

Той с усилие успя да овладее веселието, което изведнъж го бе обзело.

— Мислех си, че ще избягаш след половин година, дори по-рано. Ала Червения Ястреб се е превърнал на дрозд в сребърна клетка.

— Наблюдавах ме ден и нощ — възрази тя. — Но аз им избягах, при това с меч в ръка.

— Защото ти омръзна да те пращат да си лягаш без вечеря? — весел смях се затъркала в могъщите му гърди.

— Деркето да ти изпие очите! — изкрещя Карела. Тя се втурна напред с протегнати юмруци, като че имаше намерение да пробие с тях огромния му гръден кош. — Ерлик да те порази, ти, кимерийски кучи

сине! Ти... ти... — тя рязко се отпусна и се вкопчи в тялото му, за да не падне. Бузата ѝ се притисна към гърдите му, той с удивление забеляза сълзи в ъгълчетата на очите ѝ. — Аз те обичах — прошепна тя. — Обичах те.

Мускулестият кимериец поклати глава в безкрайно удивление. Щом го обича и постъпва така, той не можеше да си представи кой щеше да оцелее пред нейната омраза.

Тя се отблъсна от тялото му и се отдалечи, сякаш върху дългите ѝ клепачи никога не бяха се появявали сълзи.

— Не те е страх от нищо — прошепна тя. — Не трепваш дори. Нито пък си помисляш — „Щом тя е страдала така, как ли ще ме накара да страдам аз?“.

— Нямам никаква вина за онова, което ти се е случило, Карела — каза той тихо.

Карела с нищо не показва, че го е чула.

— Не се страхуваш от нищо, ала в края на краищата си мъж — странна усмивка затанцува върху устните ѝ.

Пръстите ѝ чевръсто докоснала украшенията, които придържаха роклята върху тялото ѝ, след миг сивата коприна се изля като малко езеро край стройните ѝ глезени. Изглеждаше както я бе запомнил — с налети гърди и закръглен ханш, дълги крака и тясна талия. Карела даряваше огромна чувствена наслада на мъжкото око. Тя започна бавно да се върти върху пръстите на краката си и, полюлявайки глава, позволяваше на копринените си коси да милват ту кадифено меките ѝ рамене, ту млечнобелите ѝ гърди. Приближи се към него, като поклащаше леко бедра и спря тъкмо когато гърдите ѝ докоснаха разпнатото му в окови тяло малко по-ниско от ребрата. Тя облиза сочната си долна устна с език, вгледана в лицето му с премрежени очи, и изведнъж заговори със страстен глас:

— Когато те закарат в рудниците, само смъртта може отново да те изведе на белия свят. Ще изживееш жалкия си живот сред воняц, влажен въздух под мъждивата светлина на факли, от които капе мръсна лой. Там има и жени, ако се съ согласиш да наречеш тези същества така. Ръцете им са покрити с мазоли като на мъж — пръстите ѝ пробягаха по неговия твърд като стомана гръден кош. — Косите и кожата им са потънали в мръсотия, вонята им е нетърпима, целувките им...

Изящните ѝ ръце се протегнаха, дланите ѝ се заключиха зад врата му, тя се плъзна по тялото му, докато лицето ѝ се изравни с неговото.

— Техните целувки не са така сладки като тази сега — прошепна тя и притисна устни до неговите. Той диво посрещна целувката ѝ, докато накрая жената с хленч се откъсна от него. Смарагдовият ѝ поглед беше развълнуван, несигурен, а в неговия блестеше синевата на бруленото от свирепи ветрове северно небе.

— Никога повече няма да получиш такава целувка — предупреди тя задъхано.

Карела рязко се отпусна върху каменния под, прехапа устни и се отдръпна от него. За миг в зелените ѝ очи проблесна нерешителност.

— Сега аз ще бъда единствената жена в съзнанието ти до края на твоя живот — обяви тя. — Единствената жена до края на живота ти! — тя грабна дрехата си от пода и побягна в тъмнината. Не след дълго кимериецът чу как вратата се отваря със скърцане, веднага след това достигналият до ушите му трясък подсказа, че тя е излязла и вратата вече е залостена.

Никак не се бе променила, помисли си той. Тази жена все още беше Червения Ястреб, свирепа, буйна като хищна птица. Ала ако тя си мисли, че той кротко ще отиде в рудниците или ще наведе смирено глава пред онова древно наказание, за което спомена Гариан — тогава тя също бърка в сметките, опаката, огнена жена, каквато винаги я бе възприемал.

Конан погледна оковите, ала не направи опит да ги строши. Сред уроците, които бе получил от коварните, покрити със сняг канари в Кимерийските планини, беше и този: когато е невъзможно да се направи каквото и да било, борбата само по-бързо довежда смъртта. Да изчака, да съхрани силите си — единствено това би му дало шанс да оцелее. Разпнат в стоманените окови, кимериецът чакаше с търпението на звяр, тръгнал на лов, дебнешц да се приближи жертвата му.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Оковите, с които бе разпнат Конан, със скърцане и трясък започнаха да се снижават, докато го спуснаха върху каменния под. Той не можа да потисне стенанието, родило се в гърдите му, когато положението на тялото му се промени. Нямаше ни най-малка представа колко време бе висял неподвижен в пространството. Шепата светлина и непроницаемият мрак около нея винаги оставаха едни и същи и не му подсказваха колко време е изтекло.

Нозете му докоснаха пода и коленете, оставени толкова дълго без никакво движение, поддадоха под тежестта на тялото. Той се строполи в цялата си дължина върху камъните. Конан се напрегна и опита да раздвижи ръцете под себе си, ала кръвта отдавна се бе отцедила от тях. Вцепенени, горните му крайници можаха единствено да потръпнат.

Двамата мъже, които го бяха налагали с камшици, бързо пресякоха светлото пространство и започнаха да свалят веригите. Слабата му съпротива се оказа съвсем безполезна, докато приковаваха ръцете зад гърба и свързваха със стоманени вериги глезените. Мъжът с белега от изгорено беше все така мълчалив и безизразен, ала онзи с косматите гърди и приятното лице, бърбеше едва ли не весело:

— Вече си мислех, че ще те оставим да висиш още един ден — толкова вълнуващо прекарахме с тебе предишните. Вържи го поздраво — добави той към другаря си. — Този е много опасен. — Вторият мъж изсумтя и продължи невъзмутимо работата си — впи нов нит в стоманената гривна, която стягаше лявата китка на Конан.

— Моите хора... — дрезгаво прошепна кимериецът. Гърлото му беше пресъхнало като строшен глинен съд.

— О, и те се включиха в данданията — пренебрежително се засмя кръглоликият. — Биха се срещу Златните Леопарди, които бяха изпратени да ги арестуват, доста упорито се съпротивляваха, а после изчезнаха някъде. Може би щяха да им обърнат повече внимание, ала толкова много неща се случиха от днес заранта, откакто Гариан си върна трона. В самото начало кралят, под страх от смъртно наказание,

прати на заточение всичките си по-раншни съветници. След това създаде нова титла — Върховен Съветник на Немедия, който по власт е почти равен с краля. Титлата получи лорд Албанус, човекът с най-злите очи, дето някога съм виждал. А като капак на всичко кралят провъзгласи любовницата си за благородна дама. Можеш ли да си представиш оная руса блудница като благородница? Да, но всичките фини люде с благородна кръв се отнасят почитателно към нея, защото се говори, че по-късно можело да стане и кралица. Освен това из града има бунтове. Довърши останалото, Струто.

Мълчаливият мъж отново изсумтя и с грохот продължи заниманието си с оковите.

Конан сви устни, за да събере влага в гърлото си.

— Бунтове? — успя да произнесе той.

Онзи с приятното лице кимна.

— Навсякъде из града. — Огледа се наоколо, като че искаше да провери дали някой не подслушва и шепнешком додаде: — Хората крещат като луди Гариан да се откаже от престола. Сигурно затова се отърва от старите си съветници с надеждата, че каквато и да е промяна ще задоволи бунтовниците. Поне досега не е изпращал Златните Леопарди срещу тях.

Хората на Ариани най-сетне са се раздвижили, помисли си Конан. Може би те наистина щяха да предизвикат някакви промени — да, наистина, изглежда вече бяха ги предизвикали — ала за добро или за зло ставаше това? С огромни усилия той успя да зададе въпроса си, като с мъка произнасяше отделните думи:

— Има ли... въоръжени... мъже... с... тях?

— Пак си мислиш за твоя отряд, а? Не, няма, само хората от улицата участват в бунта, макар че изненадващо голям брой се оказали със саби и други оръжия, доколкото чуват ушите ми. Струто! Размърдай се!

Онзи с белега от изгорено се върна, нарамил дълъг прът, който двамата провряха между гърба и сгънатите в лактите ръце на Конан. Широки ремъци, вързани около здравите му ръце току под раменете, затегнаха кола плътно до тялото му. Кръглоликият измъкна от пояса си запушалка от кожа и я натика между зъбите на кимериеца, после привърза главата му към кола с ремък и го омота около устата на Конан.

— Време е да те заведем при краля — съобщи той. — Каквото и да ти правят, на първо време ще бъдеш оставен под нежните грижите на лейди Тиана. Прав ли съм, Струто? — тъмничарят с приятното лице се разтресе от смях, а Струто невъзмутимо продължи да зяпа пред себе си. — Е, варварино, имаш съвсем малко време да се помириш с боговете си. Хайде да тръгваме, Струто.

Двамата хванаха кола от единия край и изправиха Конан на крака. Къде с влачене, къде с блъскане, те го изтикаха от тъмницата и го помъкнаха нагоре по грубите каменни стъпала към стаите с мраморни подове в двореца. Когато достигнаха богато украсените коридори, кимериецът беше възвърнал изцяло способността си да ходи. Той гордо отблъсна ръцете на двамата, които го подкрепяха и продължи сам напред с къси крачки, колкото му позволяваха оковите около глезените.

Кръглоликият го погледна и се засмя:

— Нетърпелив си всичко да свърши по-бързо, а?

Позволиха му да тътри крака както може, ала ръцете им не изпускаха кола, около който бе овързано тялото му. Мрачна усмивка докосна устните му. Стига да пожелае, би могъл да помете двамата мъже със същия кол, с който смятаха, че го държат под контрол. Ала отново щяха да го оковат, този път в гърнето на палата. Търпение. Той се съсредоточи върху опитите си да свие ръце, за да възвърне еластичността им.

Коридорите, през които минаваха, изглеждаха празни. Мяркаха се единствено робите, както винаги припкаха забързани край стените. Ала благородниците, бляскави и великолепни в одежди от коприна и кадифе, не се виждаха никъде. Тримата мъже се движеха сами в центъра на всички проходи в двореца.

Навлязоха в широк коридор със сводест таван поддържан от пиластри. Насреща им се зададе друга процесия. Грекус, Галиа и трима други, чиито лица Конан си спомняше от „Фестис“, се придвижваха напред със залитане, зорко следени от двама пазачи. Устата и на петимата бяха затъкнати, а ръцете им — вързани с въже зад гърба. Очите на Грекус се разшириха при вида на Конан, а Галиа се опита да се отдръпне по-далеч от големия кимериец.

Единият от техните пазачи подвижна към двамата, които вардеха Конан:

— Тия отиват в рудниците.

— Те са направо щастливци в сравнение с това, което ще получи този — изсмя се кръглоликият.

Пазачите му отговориха с невъздържано оживление и сбутаха групичката хора. Оплесканите в мръсотия млади въстаници забързаха напред, сякаш бяха по-уплашени от Конан, отколкото от войниците, които ги държаха в плен.

Кимериецът не им обърна внимание. Нямаше да им търси сметка за лъжите, изречени по негов адрес. Малцина мъже и още по-малко жени можеха да устоят срещу изобретателността на съвършения палач. Вегенций щеше да изнамери друг начин да го вкара в затвора, дори да не ги бе използвал.

В края на коридора, малко пред мястото, където се намираха, се отвори огромна врата, изтласкана напред от шестима облечени в златни наметала войници. Конан премина през нея и влезе в тронната зала на Немедия.

Две редици от изящно издялани колони с канелюри поддържаха високо над главите сводест таван от алабастр. Светлината от златните лампи, окачени върху сребърни вериги, се отразяваше, още побляскава, върху мраморните стени. Подът представляваше огромна мозайка, изобразяваща цялата история на Немедия. Тук се криеше обяснението за празните коридори — всичките благородници, облечени в парадни доспехи, се бяха събрали в тази зала. Тъмнооки лордове с одежди от кадифе и златни вериги около вратовете, пищни дами сякаш сами започваха да блестят със сиянието на скъпоценните камъни, вплетени в копринените одежди, обвили телата им. През центъра на залата минаваше широка пътека — от огромната врата до Трона на Дракона. Увенчаната му със златни рога глава се издигаше високо над събраното тук множество, а обсипаните със скъпоценни камъни криле се извиваха надолу, за да поддържат тежестта на раменете му. Върху главата му бе поставена Короната на Дракона.

Конан наложи своята крачка, докато вървяха по пътеката, въпреки че двамата тъмничари се опитваха да го накарат да побърза. Не би допуснал да се препъне в оковите, които обездвижваха тялото му, и да създаде развлечение на кралския двор. Той предизвикателно застана пред трона и се вгледа в лицето на Гариан. Мъжете, които държаха пръта, се опитаха да го съборят на колене, ала той остана

прав. Сред благородниците се разнесе ропот. Пазачите се втурнаха напред и започнаха да налагат гърба и краката му с копията си, докато въпреки неговите нечовешки усилия, той бе сринат да падне на колене.

През цялото време лицето на Гариан не смени израза си. Сега той се изправи върху трона и изопна златотъканата дреха плътно около тялото си.

— Ние приехме този варварин в палата — обяви кралят високо — оказахме му скъпоценна чест, обсипахме го с Нашето внимание. Но открихме, че той таи в душата си предателство и заговорничи в самото сърце на Немедия. По най-отвратителен начин този човек излъга Нашето доверие и...

Той напевно продължи с обвинението си, ала вниманието на Конан бе приковано към мъжа, застанал на крачка зад Трона на Дракона с покровителствено отпусната ръка върху статуята, сякаш вече бе господар тук. Поклащаше глава при думите на краля като учител, който изразява одобрение към своя ученик. Печатът на Немедия висеше на златна верижка около врата му — знак, че този човек е Върховния Съветник на Немедия, лорд Албанус. Ала Конан познаваше това жестоко лице. Беше го зърнал на мрачната среща с Тарас и Вегенций. Кимериецът започна да се пита дали всеобща лудост не властва в Немедия.

— Ето защо Ние ще наложим древното наказание за неговото престъпление — гробовно напяваше кралят.

Неговият тон веднага накара Конан да си спомни за нещо — върху лицето на Гариан нямаше и помен от тъгата, обезцветила лицето му, когато стражите арестуваха кимериеца. Сега то бе невъзмутимо и спокойно.

— Когато слънцето изгрее и стигне зенита, този човек, който кроеше да отнеме живота на краля, ще бъде хвърлен на вълците. Нека звярът бъде разкъсан от зверове.

Веднага щом последната дума отекна над човешкото множество, Конан бе изправен на крака и изведен от тронната зала. Дори и кръглоликият тъмничар не каза дума, докато водеха кимериеца обратно към тъмницата — този път в малка килия, чийто каменен под бе покрит с мръсна слама. Отпушиха устата му и го освободиха от кола, ала оковите останаха. Добавиха още една — верига свързваше окованите му глезени с железен обръч, вбит в стената.

Щом тъмничарите си отидоха, Конан започна да изучава новия си затвор. Проснал се с цялата си дължина по корем, той можеше да докосне тежката дървена врата, ако ръцете му не бяха вързани зад гърба, ала нямаше за какво да се хване дори и ако дланите му бяха свободни. Той не се заблуждаваше, че би могъл да счупи здравите стоманени панци. Стените бяха иззидани от груби камъни, наредени плътно един върху друг, а вековната мазилка между тях бе започнала да се рони. Ако човек разполага с инструменти, може да махне достатъчно каменни плочи, за да избяга. След година или две. В изгнилата слама нямаше нищо освен един полуоглозган труп на плъх. Кимериецът нямаше как да не се запита кой го е ръфал така — други плъхове или последният затворник тук. Изрита го в далечния ъгъл с надеждата, че няма да му се наложи дълго да търпи тази смрад.

Конан едва седна, опрял гръб в стената, и ключът затрополя в големия железен катинар — вратата на килията се отвори със скърцане. За негова изненада влезе Албанус, внимателно повдигна дрехата си от черно кадифе, гнусливо избягвайки най-малък допир със сламата. След него облечената в златотъкана наметка фигура на краля се изправи в рамката на вратата. Лицето на Гариан любопитно се обърна във всички посоки, очите му внимателно изучаваха сламата и каменните стени. Той погледна към Конан само веднъж, сякаш кимериецът бе просто още един предмет в килията.

Пръв заговори Албанус:

— Познаваш ме нали, нали?

— Ти си лорд Албанус — предпазливо каза Конан.

— Познаваш ме — натърти човекът с ястребовото лице, като че съмнението му се потвърди. — Боях се, че е така. Значи правилно съм действал.

Конан се напрегна.

— Ти? — Очите му спряха върху лицето на Гариан. Защо Върховния Съветник правеше такова признание в присъствието на краля?

— Не очаквай помощ от него — изсмя се Албанус. — Ти, варварино, доста време ми създаваше тревоги, ала накрая се оказа, че не си оръдието на боговете. Вълците ще сложат край на живота ти и единствената истинска вреда, която ми нанесе, ще бъде изплатена от

момичето, което изпрати да търси скулптора при мен. В крайна сметка се оказва, че ти не си нищо повече от дребна досадна подробност.

— Ариани! — възкликна Конан. Какво си й направил?

Лордът с обсидиановите очи се изсмя жестоко.

— Ела, крал Гариан. Хайде да напуснем това място.

— Какво направи на Ариани? — изкрещя Конан, докато Албанус излизаше. Кралят спря и го погледна. Конан се взря в лицето на Гариан и опита да наложи нотки на молба в гласа си:

— Кажете ми какво направи той с...

Думите замряха върху устните му — кралят невъзмутимо се обърна и си тръгна. Вратата със скърцане се затвори след него. Изумен, Конан отново се облегна на стената.

Още с първата си крачка в тронната зала, той бе усетил някаква странност в Гариан, ала бе потиснал това чувство. Никой човек не е в състояние да прецени нещата в правилна светлина, докато изслушва собствената си смъртна присъда. Ала сега кимериецът забеляза една малка подробност. Върху бузата на Гариан нямаше синина. Гариан не беше от хората, които прикриваха с пудра белезите по лицето си като капризна жена, той нямаше придворен знахар да отстранява следите от рани чрез магия и запалени свещи. Нито пък бе изтекло достатъчно време, за да може синината да изчезне по естествен път. Незначителна подробност, ала тя означаваше, че човекът, който седеше върху Трона на Дракона и произнесе смъртната присъда на Конан, в действителност не е Гариан.

Усещайки, че му се завива свят, кимериецът опита да подреди мислите си. Албанус организираше бунт и същевременно бе назначен за съветник на крал, който нямаше нищо общо с истинския Гариан. Ала тъкмо истинският крал се бе появил в стаята на Вегенций само преди една нощ. Конан бе сигурен. Той долови зловонната сянка на магията така ясно, както усещаше непоносимата миризма от гнилата слама, върху която бе седнал.

Търпение, напомни си той. Сега чакаше окован в килията, не можеше да стори нищо. Изключително важно беше дали щяха да махнат веригите от тялото му, преди да го хвърлят на вълците. Дори сред зверовете човек със свободни ръце и непоколебима воля можеше да извърши много неща. Ще накарам Албанус да запомни това и горчиво да съжалява за своите постъпки, реши в себе си Конан.

Сулария лежеше по корем върху пейка, застлана с везана кърпа, докато вещите ръце на една робиня втриваха благовонни масла в кожата на гърба ѝ. Лейди Сулария, помисли си тя и се протегна с наслада. Толкова прекрасно беше да стои сред лордовете и благородните дами в тронната зала, вместо да се блъска с останалите кралски наложници в задния двор на палата. Макар че я приеха от страх, благородниците ѝ поднасяха срамежливо и нерешително усмивки и поздравления и само добавяха към удоволствието ѝ — онези, които днес ѝ говореха с почит, преди често се обръщаха към нея, сякаш беше робиня. Ала това не бива да бъде краят. Щом успя да се изкачи от задния двор на наложниците и да застане до благородните особи, дали нямаше да е възможно да стигне още по-нависоко, да се изправи редом до Албанус. Кралица Сулария.

При тази мисъл се усмихна, извърна се и погледна прислужницата — пълна, сивокоса жена, единствената в палата, на която Сулария се доверяваше. Или по-точно — единствената, към която недоверието на Сулария бе най-малко.

— Тя още ли чака, Латона? — попита Сулария.

Сивокосата прислужница бързо кимна.

— Часовникът се обърна два пъти, откакто чака, господарке. Никой не се осмелява да се противопостави на твоите заповеди.

Русокосата изрази съгласието си със самодоволна усмивка — дори не повдигна глава.

— Доведи я Латона. После незабавно се заеми с косата ми.

— Веднага, господарке! — избъбри Латона и бързо излезе от стаята. Върна се, а по петите ѝ вървеше лейди Джелана.

Грациозната благородница изгледа накриво Латона, която се зае да сресва косите на своята господарка. Единствено когато приемаха по-низш по ранг, хората с благородна кръв задържаха слугите при себе си. Част от високомерието бе напуснало лейди Джелана по време на дългото чакане.

Ала вече ѝ се бе събрало достатъчно, защото не издържа и попита:

— Защо ме повика тук, Сулария? — Сулария въпросително повдигна вежди. След миг Джелана се поправи: — Лейди Сулария. —

Устните ѝ се изкривиха, сякаш опитваше гозба с отвратителен вкус.

— Ти си пораснала от дете в този палат, нали? — подхвана русокосата с приятен глас.

Отговорът на Джелана беше кратък.

— Да.

— Играла си на криеница в коридорите, подскачала си във вътрешните дворове, пръскала си се с водата от фонтаните. Всяко твое желание е било изпълнявано веднага. Достатъчно е било да го изречеш.

— Повика ме, за да си побъбрим за детството ли? — попита Джелана.

— Не — остро я прекъсна Сулария. — Повиках те по друг повод. Познаваш ли Енарио Осториан?

Дори ако този въпрос бе изненадал дамата с повелителна красота, то тя с нищо не изрази чувствата си.

— Онзи отблъскващ дребен жабок? — намръщи се тя. — Чувала съм разни приказки за този търговец, ала не го познавам лично.

Котешкото изражение се завърна върху лицето на Сулария.

— Той си търси съпруга.

— Така ли?

— Млада съпруга с благородно потекло — Сулария разбра, че ударът ѝ бе попаднал в целта и продължи, за да го направи по-болезнен: — Смята да се ожени заради титлата, която не успя да купи с парите си. И естествено иска синове. Много синове. — Гариан — добави тя към лъжата, която току-що бе изрекла, — ме помоли да предложи подходяща съпруга за този човек.

Джелана несигурно облиза сочните си устни.

— Аз бих желала, лейди Сулария — започна тя с треперещ глас, — да се извиня, ако някога съм ти нанесла обида.

— Познаваш ли един мъж на име Дарио? — запитва Сулария. — Онзи дето се грижи за кучетата и кучешките колиби на краля?

— Не, милейди.

— Разправят ми, че бил отвратителен човек, потънал във воня, пък и имал ужасни навици. Робините в двореца се крият от него, защото бил много груб. Причинявал болка на жените, довеждал ги до плач. — Сулария замълча, наблюдавайки как чертите на властното

женско лице бавно потъмняват от ужас. — Смяташ ли, Джелана, че една нощ с Дарио е за предпочитане пред цял живот с онзи Осторнан?

— Ти си полудяла — успя да изрече стройната жена. — Повече няма да те слушам. Ще отида в имението си далеч от столицата и дори да станеш кралица, още можеш да избираш кой от Деветте Ада на Зандру...

— Отвън чакат четирима войника — прекъсна думите ѝ Сулария. — Те ще те придружат или до Дарно, или до брачното ти ложе. И никъде другаде.

И последните остатъци надменност напуснаха лицето на Джелана, сега чертите му потрепваха от отчаяние.

— Моля! — прошепна тя. — Ще се унижа пред теб, щом го желаеш. Пред лицето на целия двор ще падна на колене и ще поискам прошка от теб...

— Избирай! — меко, сякаш мъркаше, изрече Сулария. — Или аз ще направя избора вместо теб. Още днес войниците ще те заведат при Осторнан. Ще му занесат бележка и там ще бъде описано как го смяташ за отблъскващ жабок. — Гласът ѝ стана твърд. — Избирай!

Джелана се олюля, като че щеше да падне.

— Аз... аз ще отида при Дарно — заплака тя.

За миг Сулария потръпна, предвкусвайки насладата на думите, които с часове бе чакала да изрече. Най-сетне мигът дойде:

— Скривай се в кучешката си колиба, кучко! Джелана побягна от стаята, а звънкият смях на Сулария отекна сред стените на двореца. Колко прекрасно нещо е властта.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вратата на килията отново се отвори. Отначало Конан помисли, че Албанус е решил да го убие на място. Двама мъже с готови за стрелба арбалети се вмъкнаха през отворената врата и заеха места срещу него в двата края на килията.

Докато кимериецът се подготвяше да им се противопостави доколкото може, кръглоликият тъмничар се показва на прага и заговори:

— Слънцето стигна зенита, варварино. Време е да те заведем до вълчата яма. Ако направиш опит да се биеш, докато аз и Струто ти сваляме веригите, тия момчета тук ще ти натъпчат краката със стрели и ще трябва да те влачим до ямата. Е, какво ще правим?

Конан положи усилие да изглежда намръщен и изпълнен с неохота.

— Махнете веригите — изръмжа той, хвърляйки свирепи погледи към стрелците с арбалети.

Въпреки думите на затворника, двамата тъмничари се пазеха да не попадат под прицела на стрелците, докато с трясък разчупваха белезниците с помощта на чук и длето. За глупак ли го смятаха, зачуди се Конан. Можеше да помете двамата тъмничари заедно със стрелците, макар че така старателно бяха подбрали позициите си, ала отвън до слуха му долетя шум от равномерни стъпки — цяла група хора приближаваха към килията му. Не бе трудно да умре, ала само глупакът си позволява да загуби живота за нищо.

Конан разтри китките си, изправи се спокойно и позволи да го изведат от килията. В коридора чакаха двадесет войници от Златните Леопарди.

— Няма нужда от толкова много — отсечено каза Струто.

Конан примигна. Той бе сметнал, че езикът на този човек е отсечен.

Другият тъмничар изглежда бе не по-малко изненадан, че другарят му се е разприказвал толкова. Дори се облеци от изненада, преди да заговори отново:

— През нощта, когато го арестуваха този варварин едва не избяга, а имаше далеч повече войници. Знаеш, че не обичам затворниците да се измъкват от ръцете ми. Затова поисках два пъти повече Златни Леопарди, отколкото пратиха. Хайде, върви. Кралят чака.

Половината от войниците тръгнаха пред Конан, останалите — зад гърба му, а тъмничарите се движеха от двете му страни. Стрелците с арбалети завършваха, процесията и го държаха под прицел, за да стрелят веднага, ако му хрумнеше да побегне. Така те още веднъж извървяха пътя до двореца. Преминаха през коридорите, по които не се виждаше нито един благородник.

Конан крачеше сред войниците, сякаш почетната му стража го съпровожда, за да бъде коронясан. Никаква надежда за бягство не проблясваше в съзнанието му. Албанус и самозванецът, който се представяше за Гариан, вероятно щяха да чакат край вълчата яма. При тези обстоятелства нямаше да сбърка, ако ги ликвидира преди сам да умре.

В началото пътят им минаваше през познати му части на двореца, после нещата се промениха. Полираният мрамор и алабастър отстъпиха място на грубо обработен гранит, след това на камък, какъвто бе видял в тъмницата. Златните и сребърни лампи бяха заменени с факли, закрепени в кръгли поставки от желязо.

Умъртвяване във вълчата яма бе наистина древно наказание — не бе налагано от времето на Брагорус, преди девет столетия. Нито пък някой от кралския двор бе посещавал тази част на палата през изтеклите векове, ако се съди се по нейния вид. Коридорите очевидно бяха твърде набързо почистени: тук разкъсана паяжина висеше от тавана, там дебел слой прах бе полепнал по стените. Конан се чудеше защо Албанус си дава толкова труд, след като вече е заменил Гариан със самозванеца. Влязоха в кръглото помещение на вълчата яма.

Макар иззидана от груб камък, с прекрасното си разположение тя напомняше величествените стаи от алабастър в двореца. Изградена във формата на полусфера, стените ѝ се издигаха до зашеметяваща височина, без да бъдат поддържани от колони или подпори. В ниското имаше широка каменна площадка, осветена от огромни триноги лампи, където се бяха стекли всичките благородници на Немедия. Те се смееха весело, както правеха мъжете и жените в цирк и се

притискаха към висока до кръста каменна стена, която опасваше страхотната яма от всички страни.

При появяването на процесията благородниците се отдръпнаха и се образува тясна пътека към стената. Войниците съпроводиха Конан до там. Без да чака до го подканят, кимериецът прескочи стената и вдигна очи, за да огледа хората, събрали се да наблюдават смъртта му. Лордовете и дамите полека млъкнаха под мразовития му син взор, почувствали, че тук стои човек, който изпитва презрение към техните титли и произход. Те бяха пауни, той — орел.

Точно срещу него, отвъд ямата с каменен под, стояха гордо изправени кралят самозванец, Албанус с одежди в среднощно-синкав цвят от дясната му страна, а от другата — Вегенций, върху чието лице все още личаха белезите от натъртванията изпод шлема с червен гребен. Сулария също беше там, в алена копринена роба и рубини, и Конан се зачуди защо ли се бе надявал, че тя няма да присъства на зрелището.

Под самозванеца се намираше порта, висока цял човешки ръст, през която вълците щяха да налетят в ямата. Конан не видя нито една свирепа муцуна, притисната между железните пръти на портата, не чу вой и ръмжене на гладни зверове. Вратата се отместваше встрани чрез сложна система от стоманени вериги. Може би щеше да се измъкне от смъртта още веднъж.

Албанус докосна ръката на мъжа, който носеше Короната на Дракона, и самозванецът започна да говори:

— Събрахме ви тук...

Дивият боен вик на Конан отекна в каменния свод. Письци и крясък се разнесоха сред благородниците, когато вдигнал яките си ръце, кимериецът се хвърли в ямата. Войници се сблъскаха с лордовете, докато си пробият път до предпазната стена, мъжете с арбалети веднага взеха осъдения на прицел. Конан закрачи по покритата със слама яма с дръзката самонадеяност на младеж, който никога не е побеждаван в честен двубой, и рядко е усещал вкуса на поражението дори в неравна, изпълнена с подлост борба. Албанус направи знак на пазачите да се оттеглят.

— Глупци! — присмя се младежът на стълпеното човешко множество. — Вие, сред които няма нито един мъж, сте дошли да гледате мъжка смърт. Е, трябва ли да чакам онзи клоун с короната да

ме придума да умра? Хайде, побързайте, докато дробовете ви не са се съсухрили от страх и все още ви се намира капка кураж да ме убиете! — Гневни викове отговориха на думите му.

Албанус прошепна нещо на самозванеца и на свой ред той заповяда:

— Пуснете вълците, щом е толкова нетърпелив да умре!

— Пуснете вълците! — изкрещя някой, предавайки командата напред. — Бързо! — Вратата с лекота се отмести встрани.

Конан не изчака да се появи първият вълк. Пред изумените очи на кралския двор кимериецът се втурна в тунела, ревейки страшния си боен вик. Зад гърба му озверени благородници с викове и крясъци започнаха да прескачат в ямата. Бяха решени да пленят и убият бягащия варварин, който така нагло ги бе подиграл, че не притежават мъжество.

В тъмнината на тунела Конан изведнъж се намери сред виещата глутница. Зъби, остри като бръснач, полетяха към тялото му. Той им отговори със страхотен вой, юмруците му — тежки чукове, започнаха да трошат кости, като просваха на пода безжизнени зверове с големината на мъж. Сграбчил ръмжащо гърло в ръце, той разби главата на един вълк върху ниския каменен покрив.

В адския котел на тази тъмница вълците усетиха в лицето на младия гигант, изправен срещу тях свирепост, равна на своята, а тя им бе добре позната. Конан с бой си проправи път навътре в тунела и зверовете започнаха да бягат към ямата в търсене на по-лесна плячка. Сърдитите викове на благородните лордове се превърнаха в писъци, когато окървавените муцуни на животните се втурнаха към тях, готови да ги разкъсат.

Конан видя пред себе си светлина.

— Проклети вълци! — изръмжа глас, идещ от посоката на светлината. — Трябва да убиете някакъв глупав варварин, а не да се изяждате един друг...

Човекът, който говореше, започна да трепери, когато видя, че Конан иде срещу него. Той стоеше до наполовина отворена врата от железни пръти в другия край на тунела и стискаше копие. Вместо да отстъпи и да затвори вратата, войникът замахна срещу кимериеца.

Конан хвана копието с две ръце и с лекота го изтръгна от противника си. Мъжът успя само да зяпне и тъпият край на

собственото му копие се блъсна със смазваща сила в гърдите му, като го захвърли далеч зад вратата. Конан светкавично се промъкна през отвора. Пазачът на вълците с олюляване се изправи и стиснал дълъг крив нож, опита да нанесе съсичащ удар.

Копието мигновено се обърна в големите ръце на кимериеца. Не беше необходимо да пронизва противника си, просто го изчака да връхлети върху ос трия край на оръжието, докато бляскавото острие се показа откъм гърба му. Вик на болка и неверие се изтръгна от гърлото на пазача.

— Вълците ти не можаха да убият този варварин — изръмжа Конан и чак тогава осъзна, че приказва на мъртвец.

След като остави пронизания мъж и копието да паднат на земята, той затвори вратата, избута тежкия железен лост, за да я закрепи неподвижно към железните скоби и изтласка зъбците на резето по местата им. Отварянето на вратата откъм тунела щеше да отнеме време — време, което Конан имаше на разположение, за да избяга. Ала по писъците и ръмженето, които още отекваха в тъмнината отвътре, ставаше ясно, че войниците ще трябва да се потрудят доста, докато се справят с вълците и обзетите от паника благородници, преди да стигнат до вратата.

В стаята имаше малко полезни неща. Груби факли от папур, загнездени в ръждясали железни поставки върху стените, осветяваха шест големи клетки от железни пръти, които отдолу имаха колела. Не се виждаха никакви оръжия, с изключение на дългия крив нож, който Конан бе взел със себе си, и копието. Конан го остави забито в тялото на пазача. Оръжие с такава дължина щеше да му пречи в ограниченото пространство на старите каменни коридори. Нямахше дори парче плат да привърже раните си, ако не откъснеше от собствените си панталони или мръсната, напоена с кръв туника върху трупа.

Ала пазачът на вълците беше донесъл глинена кана с вино и някакво месо с много подправки — щеше да вечеря, докато неговите зверове свършеха кървавата си работа. Конан нетърпеливо се нахвърли върху храната, лакомо отхапа месото и го поля с обилни глътки киснатото вино. Не бе хапвал залък, нито пък му бяха давали нещо за пиене откакто го арестуваха. Без съмнение тъмничарите бяха сметнали, че е истинско прахосничество да хранят някого, който скоро ще умре. Захвърляйки празната кана, той пъкна последното парче месо

в устата си, взе една факла и се зае да намери път, който щеше да го изведе вън от палата.

Не му бе необходимо много време да открие, че тези старинни коридори представляват лабиринт. Никога не водеха направо, непрестанно завиваха и се пресичаха отново и отново. Не се учуди защо тайните проходи под двореца не се използват. Всичките кралски войници нямаше да стигнат, за да установят накъде водят завоите и криволиците в този лабиринт.

След като пресече поредния коридор, където беше тъмно като в рог, изведнъж осъзна, че следите от стъпките му се смесват с друг чифт следи. Съвсем пресни. Наведе се да ги разгледа и мигом се изправи, ругаейки. Следите бяха негови. Бе се върнал по стъпките си и можеше да продължи да се върти в кръг, докато умре от глад.

Върху лицето му се изписа мрачна решимост. Кимериецът продължи по стъпките си и стигна до разклонение в прохода. Следите в прахта се насочваха на ляво. Той тръгна на дясно. След малко клекна отново, взирайки се в съвсем скоро оставените от него следи, ала този път не изруга. Забърза към следващия завой, пое в противоположната посока; така постъпи и при второто разклонение, и при третото.

Сега изглежда проходите се насочваха надолу, ала Конан продължи да върви, дори когато забеляза, че подземните коридори са обвити в паяжина, леко пропукваща от досега с пламъка. Вместо да продължи, може да се върне назад, ала това в никакъв случай не означаваше, че ще улесни бягството си. Ако го стореше, вероятността да се натъкне на Златните Леопарди беше по-голяма.

При новото разклонение кимериецът пое надясно, без да размисля дълго — преди това бе избрал левия коридор — и внезапно спря. Далеч пред него блещукаше неясна светлина, ала не се виждаше никакъв изход. Светлината приближаваше към него с леко поклащане.

Той бързо се върна обратно и се гмурна в другия ръкав на разклонението. Изтича безшумно около двадесет крачки и с всичка сила запрати факлата далеч пред себе си. Пламъците лумнаха, разгаряни от вятъра при нейния полет във въздуха, после примигнаха няколко пъти и го оставиха в непрогледна тъма.

С лице към разклонението Конан задебна, стиснал закривения дълъг нож, готов за бой. Ако онези, които приближаваха, продължаваха

своя път, той щеше да остане без светлина, ала щеше да оцелее. Ако пък не...

Оскъдната светлина достигна разклонението, стана по-ярка и той различи две фигури — в едната си ръка носеха факли, а в другата — мечове. Кимериецът едва не се разсмя. Хордо и Карела, ала онази Карела, която той познаваше от преди години — нейните воали и сивите одежди на немедианска благородница липсваха. Вместо тях бе облякла златен нагръдник с тесен колан от злато и смарагди, привързан високо върху закръглените ѝ бедра, надолу от който се спускаха ивици млечно зелена коприна. Пелерина от Туран в яркозелен смарагдов цвят обвиваше раменете ѝ.

— Хордо! — извика Конан. — Ако знаех, че ще дойдеш, нямаше да изпия цялото вино. — И той безгрижно закрачи да ги посрещне.

Двамата се завъртяха, вдигнаха факлите високо над главите си приготвили мечовете за бой. От другия ръкав на разклонението наизлизаха мъже в ризници. Попадали в тесния кръг светлина кимериецът разпозна Махон, Нарус и още много други лица от отряда.

Хордо внимателно огледа дълбоките рани по тялото на Конан, но не каза нищо.

— Не ти прилича — възгрубо подметна той, — да изпиеш всичкото вино. Е, може да се намери още някоя и друга капка, ако потърсим наоколо.

Карела хвърли убийствен поглед на едноокия и тикна факлата си в ръката на Махон. Докосна с леките си пръсти раните на Конан и потрепна при вида на посинялата плът и засъхналата кръв.

— Знаех, че ще промениш решението си — не се стърпя Конан и протегна ръка към нея.

Нейната длан изплющя върху лицето му, тялото ѝ мълниеносно отстъпи назад с вдигнат меч.

— Пак бих те хвърлила на вълците! — изсъска тя.

Някъде в тъмнината зад въоръжените мъже долетя неразбираем вик. Друг глас му отговори и скоро двата заглъхнаха, защото хората очевидно се отдалечиха в друга посока.

— Преследват ме — тихо каза Конан. — Ако знаете път за навън, предлагам веднага да тръгнем. В противен случай ще трябва да се бием с няколкостотин Златни Леопарда.

Карела измърмори нещо, отново грабна факлата си и като разблъска войниците от отряда, за да си пробие път, изчезна в мрака на следващото разклонение.

— Единствено тя знае пътя — бързо каза Хордо. Затича след нея, Конан го последва, Махон и останалите забързаха в боен строй, ботушите им със скърцане раздвижиха вековната прах.

— Как влезе в двореца? — попита Конан едноокия, докато двамата подтичваха след красавицата с кестеняви коси. — И какво накара Карела да разкрие пред теб коя е?

— Най-добре е да започна от началото — изпухтя Хор до. — След като те арестуваха сто Златни Леопарда дойдоха и за нас...

— Знам — прекъсна го Конан. — И вие сте избягали. После какво?

— А, значи си чул. Препалено съм стар за такова тичане, кимериецо. — Въпреки тежкото си дишане, брадатият мъж с лекота поддържаше необходимата скорост. — Заведох отряда във „Фестие“ Тези дни Хелгейт е най-сигурното място в Белверус. Всичките му жители са излезли по Високите Улици около кралския дворец, размахват мечове и крещат за бунт. От време на време разбиват къщата на някой богат човек.

— Какво друго очакваш? — мрачно се засмя Конан. — Те са толкова бедни, само трябва да протегнат ръка към богатството. А Карела?

Хордо поклати рошавата си глава.

— Тя се появи във „Фестис“ днес сутринта. Ами! Просто влетя и изглеждаше готова да се спусне заедно с верните си хрътки срещу керван, натъпкан със злато. Ако се съди по приказките ти знаел си, че тя е тук, а?

— Не преди да вляза в тъмницата — отвърна Конан. — Ще ти обясня по-късно.

Изведнъж Карела спря и се изправи на пръсти, за да достигне една ръждясала поставка за факла в стената. Изглежда се опитваше да я завърти.

— Струва ми се, влязохме оттук тихо измърмори Хордо. — Да, ама после минахме през още двадесет подобни места. — Смарагдовите очи презрително проблеснаха към него и той утихна.

Тъкмо когато Конан понечи да пристъпи и да ѝ помогне, железната поставка се завъртя с остро изщракване. Втора поставка бе вградена в стената недалеч от първата и Карела постъпи с нея по същия начин. Втората поставка се обърна, щракна и до слуха им долетя пронизително изпращяване вътре в самата стена. Със стържене и грохот на огромен механизъм, неупотребяван дълги години, отсек от каменната стена с човешки бой и два пъти по-широк, се отдръпна потрепвайки и откри пред очите им грубо тухлено стълбище, което се спускаше надолу.

— Ако успеете да престанете за миг с това дърдорене като две стари баби — язвително подметна тя, — последвайте ме! И внимавайте. Някои от тухлите лесно се чупят. Ще ми бъде жал, ако си строшиш врата, кимериецо. Запазвам това удоволствие за себе си. — И красивата жена се спусна надолу.

Хордо притеснено сви рамене.

— Казах ти, че само тя знае пътя.

Конан кимна.

— Следвайте ме! — нареди, той на Махон. — И предайте назад да внимават — стъпалата се чупят. — Мъжът с прошарената коса започна да шепне през рамото си на останалите войници.

Конан пое дълбоко дъх и последва Карела по тъмните стъпала, осветявани единствено от нейната факла, която сега се виждаше като светеща точица някъде далеч надолу. Той не вярваше, че бившата свирепа главатарка е дошла само за да го вкара в капан, който сама е измислила. Вероятно не желае да го предава на друг, решен да отнеме живота му. Ала в края на краищата от Карела може да се очаква всичко.

Карела нетърпеливо чакаше в края на дългото стълбище.

— Всичките ли слязоха? — попита тя, щом Конан попадна в светлината на факлата ѝ. Без да дочака отговор, жената извика към Стълбището: — Всички ли преминахте входа?

Чу се шум от скърцане на ботуши върху камък, после един пресипнал глас отговори:

— Ние влязохме, но някой идва отгоре!

Карела внимателно стъпи върху един камък, който потъна един пръст под тежестта ѝ. Отново се разнесе трясъкът на механизма.

— Затваря се! — изкрещя недоверчиво същият дрезгав глас.

Полегатите очи на Карела срещнаха погледа на кимериеца.

— Глупаци! — изруга тя, като че включваше в тази дума всички мъже на света, ала най-вече него. И бързо додаде: — Следвайте ме или стойте тук, не ме е грижа! — Тя се спусна по един дълъг тунел, а светлината на факлата ѝ се отрази в хилядите капчици влага по стените.

Дори и въздухът мирише на плесен, помисли си Конан и забърза след нея.

— Както ти разправях — пак подхвана Хордо, докато крачеше край кимериеца, — тя нахълта във „Фестис“, готова да поеме командването. Не пожела да ми каже къде е била, нито откъде е узнала за мене. Заплаши да остави белег и върху другата ми буза, ако не спра да задавам въпроси.

Единственото му око очаквателно се обърна към Конан, ала силният младеж наблюдаваше Карела и се чудеше какво ли е наумила този път. Защо беше дошла да го спаси?

— И? — попита разсеяно той, когато осъзна, че Хордо е престанал да говори.

Едноокият кисело изсумтя.

— Никой не ми каза нищо повече. С Червения Ястреб имаше още една жена. Помниш ли лейди Джелана? Тя беше, но не така надменна като друг път. Беше омацана и измършавяла, със синини по лицето и ръцете, и бе доведена до сълзи от ужас. „Няма да спре, докато не ме прекърши“ — все повтаряше тя, а пък Карела се опитваше да я успокои и ни гледаше така, сякаш ние сме направили всичките поразии на тази Джелана.

— Кром — измърмори Конан. — Защо ми разказваш всички тези неща? Какво общо с работата ни има Джелана?

— Ами тя казала на Карела как да намери този проход. Лейди Джелана е пораснала в палата, изглежда си е играла на криеница и други такива игри, дето децата обичат. Понякога си играли в старите части на двореца и тя открила три-четири тайни прохода. Сама се измъкнала от палата през един от тях. Дамата отчаяно искаше да излезне от града, кимериецо, и аз заповядах на двама мъже да я придружат до селското ѝ имение. Най-малкото, което можех да направя за нея, след като тя ни показва как да стигнем до тебе. Истината ти

казвам, мислех, че ако те видя още веднъж, ще бъде, когато и двамата сме се преселили в отвъдното.

— Това с нищо не обяснява защо тя е решила да ми помогне — настоя Конан и като вдигна глава към Карола, показва кого има предвид под „тя“.

Едва бе произнесъл думите и жената с кестенявата коса се нахвърли върху него:

— Вълците бяха прекалено добри към теб, огромен кимерийски изрод такъв. Ако трябва да бъдеш разкъсан на парчета, аз ще го сторя със собствените си ръце. Искам да чуя как молиш да ти простя, варварски кучи сине. Аз първа ще ти отмъстя, преди онзи глупак Гариан.

Конан я погледна спокойно, с лека усмивка.

— Да не би да загуби пътя, та спря, Карела? Ако желаеш, аз ще поема водачеството.

Тя с ръмжене дръпна факлата си, сякаш се готвеше да го удари.

— Ето го! — изкрещя Хордо и посочи към късо стълбище, едва видимо в слабата светлина. То се изкачваше до тавана и там прекъсваше. Всяка дума на едноокия излъчваше облекчение. — Хайде, кимериецо — продължи той, като бързо избута Конан край жената с гневно блестящите очи. — Ще имаме неприятности да върнем тоя камък на мястото му, в случай че някой погледне от другата страна, ала ти и аз ще го вдигнем като едното нищо. — Той добави с кръвожаден шепот: — Внимавай какво приказваш, човече. Тя се държи като опърлена котка, откакто Махон и другите глупаци й казаха, че не са чували на Червения Ястреб.

Конан съзри как свирепото се бе навъсила Карела и успя да обърне смеха си в кашлица.

— Другата страна? — недоумяваше той. — Къде е тя? Ако има някой оттатък, дали ще започнат да се бият срещу нас?

— Не съществува никаква вероятност — изсмя се Хордо. — Хайде сега, дай си рамото и бутай!

Стълбите бяха прекъснати от огромна каменна плоча. Хордо подтикваше Конан да се наеме именно с нея. Когато кимериецът подложи рамене, плочата се размърда и с помощта на Хордо я отблъсна встрани, после предпазливо се покатери нагоре. Тежка миризма на тамян изпълваше въздуха. Когато останалите го

последваха с факли, Конан видя, че се намира в стая без прозорци, пълна с бурета и делви.

Някои бяха счупени и се виждаше, че съдържат тамян.

— Храм? — невярващо попита кимериецът. — Проходът довежда до мазето на някой храм?

Хордо се засмя и кимна. След като даде знак с ръка за тишина, едноокият се изкачи по дървена стълба, привързана към стената, и внимателно повдигна някакъв капак на тавана.

Главата му се шумугна през отвора за кратък оглед, той махна към останалите да го последват, а самият бързо се изкатери нагоре.

Конан веднага тръгна след него. Изведнъж се намери сред мъждивата светлина на сребърни лампи, между огромен правоъгълен блок от мрамор и издигната до шеметна височина, потънала в сянка статуя. Разтреперан, той си помисли, че стои между каменния олтар и идола на Еребус — място, където никой, под страх от смъртно наказание, не бе допускан да пристъпи, с изключение на благословените от самия идол жреци. Ала какво можеше да му стори още една смъртна присъда?

Всички бързо напуснаха мазето и се измъкнаха през тесните коридори от блед мрамор във вътрешния двор зад храма. Там ги очакваха двама войни от отряда, които бяха довели конете. И, както Конан със задоволство отбеляза, бяха донесли ризница, шлем и ятаган за него. С удивителна сръчност кимериецът се въоръжи както подобава на войн.

— Да се изтегляме зад градската стена — предложи Хордо и се полюля върху седлото, — преди да решат да ни търсят извън двореца.

— Все още не можем да тръгнем — тихо го възпря Конан. Сложи шлема на главата си и яхна коня. — Ариани е в ръцете на Албанус.

— Още една жена? — обади се Карела с хаплив глас.

— Тя помогна на Хордо и на мен — поясни Конан. — И като награда Албанус я плени. Заклел съм се да я спася от страшния хаос тук. И ще го сторя.

— Ти, с твоите клетви — измърмори Карела, ала когато той се отдалечи с галоп от двора зад храма, тя първа от отряда тръгна по петите му.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Над ясното следобедно небе в Белверус се издигаха отделни струйки дим — недвусмислен знак, че къщите на някои от богатите граждани са били посетени от тълпи въстаници. Шумът на тази безредна сбирщина, понесен от вятъра, се чуваше от време на време. Звучеше като нечленоразделно ръмжене на олюляващо се от глад същество.

Веднъж, галопирайки през града, Конан видя такава виеща глутница: около седемдесет-осемдесет покрити с дрипи мъже и жени думкаха с юмруци по залостените врати и скритите зад железни решетки прозорци на една къща, повечето въоръжени с брадви и саби, други — стиснали камъни. В мига, когато очите му ги съзряха, бедняците забелязаха отряда. Страхотно ръмжене се разнесе сред тях, звук, който изглеждаше невъзможно да се роди в човешко гърло. Като плъхове, бълващи от шахта на градската канализация, те се нахвърлиха срещу конниците. В очите им бляскаше дива омраза към всеки, който притежава нещо повече от тях, па било то и само доспехи. Оръжието им беше окървавено.

— Лъковете ще ги прогонят! — изкрещя Хордо. Конан не беше толкова сигурен. По лицата на хората в дрипи бе изписана отчаяна решителност.

— Отминете ги! — заповяда той.

Те продължиха в галоп и бързо се отдалечаваха от тълпата, но тя не се отказа от преследването и дори след като омотаните в дрипи мъже изчезнаха от погледите на конниците, яростните викове дълго отекваха в ушите им.

Когато пристигнаха до палава на Албанус, Конан не пожела да губи никакво време.

— Всеки трети човек ще остане тук при конете — заповяда той. — Останали ще прескочат стената. Вземете си лъковете. Ти не — добави той, когато Карела приближи с коня си до стената.

— Не можеш да ми заповядаш нищо, кимериецо! — изфуча тя.
— Ще ида където искам!

— Ерлик да прибере всички твърдоглави жени! — измърмори Конан, ала не й каза нищо повече.

Той се изправи върху седлото и като внимаваше къде поставя ръце сред острите парчета от строшени глинени съдове, с лекота се повдигна върху стената. Сякаш специално обучавани как да преодоляват подобни препятствия, Хордо, Карела и двадесет и четиримата войници го последваха, без да срещнат никакви трудности. От къщичката на вратаря във вътрешния двор изскочиха десет човека. Те успяха само да се облещят при вида на въоръжените мъже, когато стрелите, забръмчали като сърдити стършели, ги покосиха на земята.

Конан скочи от стената — очите му искряха с блясъка на син ледник — и изтича край мъртвите тела. Чуваше глухия шум от стъпките на хората си, които го следваха, ала не мислеше за тях. Ариани бе обсебила съзнанието му. Неговите думи я бяха изпратили при Албанус. Сега честта му налагаше той да я освободи, дори с цената на собствения си живот.

С едно-единствено движение на яката си ръка той блъсна високата порта на двореца. Още грохотът от удара на вратата о мраморната стена не бе заглъхнал в коридора с красивите колони, когато човек с шлем и пелерина на Златните Леопарди, стиснал меч в ръка, се втурна да пресече пътя на младия кимерийски исполин.

— Ариани! — изкрещя Конан, като отблъсна атаката на войника.
— Къде си, Ариани? — Сабята му отсече главата на нападаателя, той отхвърли с ритник мъртвото тяло от пътя си и забърза към вътрешните стаи на двореца. — Ариани!

Още Златни Леопарди изневиделица полетяха към него, той яростно се хвърли срещу тях, дивият му боен вик разтърси сводестия таван, оръжието му, сякаш обладано от демон или попаднало в ръцете на висша сила, сееше страхотни рани и смърт. Изоставяйки трима от другарите си мъртви, войниците отстъпиха назад в пълно безредие, объркани, изумени какво да сторят срещу този страшен мъж от варварската северна страна. След миг Хордо и останалите войни се спуснаха срещу тях. Свирепото изражение върху лицето на еднооклия подклаждаше бесните му атаки. Карела танцуваше сред златните

наметки, сабята ѝ свистеше като оса и всеки път се отдръпваше от нечие тяло, обагрена в кръв.

Когато и последният Златен Леопард падна поносен, Конан извика на своите войници:

Разпръснете се! Претърсете всички стаи! Трябва да намерим едно момиче на име Ариани.

Самият той закричи по коридорите като бог на Отмъщението. Слуги и роби побягнаха панически, щом зърнеха мрачното му като градоносен облак лице. Шамбеланът със сивата брада също опита да се скрие, ала Конан го сграбчи за туниката и започна да го вдига докато само пръстите на краката му докосваха пода.

В гласа на Конан бе скрита заплаха за смъртна разправа.

— Къде е момичето на име Ариани, шамбелане?

— Аз... аз не познавам такова момиче...

Мускулите по ръката на Конан се стегнаха в грапави кълба, след миг мъжът изцяло увисна във въздуха, дрехата му бе сграбчена в юмрука на кимериеца.

— Момичето! — тихо повтори той.

По лицето на шамбелана изби пот.

— Лорд Албанус — дишайки тежко, изрече високопоставеният слуга. — Той я отведе в кралския палат.

Кимериецът простена и освободи от хватката си туниката на мъжа със сивата брада. Шамбеланът се втурна да бяга. Конан го остави да се махне. Палатът. Как да проникне там при нея? Дали ще успее да се върне през тайния проход от Храма на Еребус?

Не, невъзможно — трябваше да прекара остатъка от живота си, лутайки се из древния лабиринт, и пак няма да открие изход към новите части на двореца.

Чу стъпки зад себе си, обърна се и видя как Хордо, Махон и Карела тичат задъхани към него.

— Махон откри човек в тъмницата — бързо съобщи Хордо. — Не е момичето. Човекът много прилича на крал Гариан и даже претендира, че той е...

— Покажете ми го — подвикна Конан. Надеждата отново се съживи в гърдите му.

Тъмницата под палата на Албанус приличаше на всички други затвори — изградена от груб камък, с тежки дървени врати върху

ръждявали панти, задушшаваща миризма на стара урина и пот. И все пак, когато Конан погледна в килията, до която го заведе Махон, се усмихна, сякаш виждаше красива градина с фонтани.

Дрипавият, мръсен мъж, прикован с вериги към стената неуверено се раздвижи.

— Е, Конан — обади се той. — И ти ли се присъедини към Албанус и Вегенций?

— Деркетто! — промълви Карела. — Той наистина прилича на Гариан.

Оковите на Гариан извънтяха, когато докосна синината върху лицето си.

— Ще ме разпознаете само по този нищожен белег.

— Ако този е Гариан — попита Карела, — тогава кой седи върху Трона на Дракона?

— Самозванец — отвърна бързо Конан. — Онзи, който претендира, че е кралят, няма никаква синина от нараняване. Донеси ми чук и длето. Скоро! — Махон изчезна и почти веднага се върна с необходимите инструменти.

Когато Конан се наведе и постави длетото върху оковата около глезена на Гариан, кралят каза:

— Ще бъдеш възнаграден за това, варварино. Цялото богатство на Албанус ще стане твое, щом си възвърна трона.

Конан не пророни дума. С мощен удар на чука разби захванатата с нит окова. После се залови със следващата.

— Трябва да ме изведеш от града — продължи Гариан. — Само да стигна веднъж до войската, всичко ще бъде наред. Аз съм отраснал във войсковите лагери. Войниците ще ме познаят. Ще се върна начело на десет хиляди саби и ще изхвърля Албанус от двореца.

— И ще започнеш война срещу собствените си поданици — допълни Конан. Той освободи другия глезен, отново с един-единствен точен удар. — Самозванецът много прилича на тебе. Мнозина ще повярват, че той е истинският крал, особено откакто го видяха, че им говори, седнал върху Трона на Дракона. Може би дори и войската не ще ти повярва толкова бързо, както се надяваш.

Хордо изстена.

— Не, кимериецо. Това не е наша работа. Хайде да се вдигаме и да оставим границата на Немедия зад гърба си.

Нито Конан, нито Гариан обърнаха внимание на думите му. Кралят мълчеше, докато Конан разби белезниците, захванали веригите към китките му. Тогава Гариан тихо попита:

— Какво предлагаш ти, Конан?

— Да се върнем отново в двореца — заяви Конан, като че това бе най-лесното нещо на света. — Да се срещнем лице в лице със самозванеца. Не всички Златни Леопарди са предатели. Можеш да възвърнеш трона си, без да размахваш меч извън стените на двореца. — Той не сметна за уместно да спомене за тълпите, които скитаха из улиците на града.

— Дързък план — гласно изрече мислите си Гариан. — Все още повечето Златни Леопарди са ми верни. Дочух разговора на онези, които ме пазеха. Ще се справим. Ще отида да възвърна трона си, кимериецо, ала ти спечели завинаги моята благодарност. — Царственото му поведение лека-полека се връщаше. Той се вгледа с развеселена усмивка в мръсотията, покрила тялото му. — Но ако се връщам в палата, първо трябва да се измия и облека като крал.

Когато Гариан напусна килията и поиска топла вода и чисти дрехи, Конан се намръщи. Зачуди се защо последните думи на краля му прозвучаха така обезпокоително. Ала нямаше време да мисли за това сега. Трябваше да се погрижи за Ариани.

— Кимериецо — гневно извика Карела. — Ако мислиш, че ще тръгна с теб обратно към палата, значи си по-голям глупак, отколкото те смятах. Това е смъртоносен капан.

— Не съм те молил да идваш — отвърна той. — Напоследък доста често ми повтаряше, че отиваш само, където желаеш.

Навъсеното й лице показа, че думите му не бяха нито отговорът, който тя очакваше, нито който би искала да чуе.

— Хордо — продължи кимериецът. — Доведи войниците от улицата. Кажи на всички къде ще отидем. Които не искат да ни последват, могат да си вървят. Няма да принудя нито един човек да тръгне с мен против волята си.

Хордо кимна и излезе. Зад гърба на Конан Карела изрече нечленоразделна ругатня. Конан не й обърна внимание, умът му бе зает със задачата как да намери достъп до двореца. Щеше да помогне на Гариан да възвърне своя трон, ала за него самия бе по-важно да освободи Ариани.

Когато Конан излезе от двореца на Албанус заедно с Гариан — сега облечен в най-добрата бляскава одежда от червено кадифе, която се бе оказала по мярка — всичките тридесет и осем войни от отряда ги чакаха на улицата. Не се бяха отказали дори тежко ранените при неотдавна приключилата битка. Конан знаеше, че е подбрал надеждни мъже. Ала изненадата му наистина бе преголяма, когато видя Карела на кон, съвсем близо до Хордо. Гневният ѝ зелен поглед го предизвикваше да я попита защо е тук. Но Конан скочи върху седлото, без да каже дума. Този ден му носеше достатъчно неприятности, за да остави място за спор с нея.

— Готов съм — обяви Гариан, яхнал коня си. Бе запасал меч върху туниката.

— Тръгваме! — заповяда Конан и изведе в галоп малкия отряд от двора, сред който блестеше палата на Албанус.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Походът им към кралския дворец по лъкатушещите улици към върха на хълма и през ниско окосената морава пред подвижния мост, бе извършен с бавен ход. Гариан яздеше малко пред Конан. Кралят трябва да предвожда армията си, бе казал той, дори да е твърде малобройна. Конан се съгласи с надеждата, че като зърнат Гариан, пазачите ще се поколебаят какво да предприемат и ще ги пуснат да преминат.

Пред подвижния мост слязоха от конете и пазачите наистина се облешиха, когато Гариан закрачи към тях.

— Познавате ли ме? — попита Гариан.

И двамата кимнаха, а единият каза:

— Ти си нашият крал! Ала как напусна двореца? Не ни се обадиха, че ще минава почетна стража.

Конан въздъхна с облекчение. Тези не бяха хора на Вегенций. Пазачите оглеждаха войните зад гърба на краля, най-вече Карела, ала вниманието им преди всичко бе приковано към Гариан.

— Мислите ли, че кралят не познава тайните проходи под този хълм? — Гариан се усмихна, сякаш самата мисъл будеше смях. Когато и двамата пазачи също започнаха да се усмихват, лицето му изведнъж стана мрачно. — Верни ли сте ми? Верни ли сте на своя крал?

Двамата се изопнаха като струни и започнаха с висок глас да повтарят клетвата на Златните Леопарди, като че я припомняха на Гариан:

— Моят меч неотклонно бди за човека, който носи Короната на Дракона. Моята плът е щит за Трона на Дракона. Аз изпълнявам всичко, което кралят ми заповяда, дори то да носи смърт за мен.

Гариан кимна с глава.

— Тогава знайте, че е извършен заговор срещу Трона на Дракона и негови извършители са лорд Албанус и Вегенций.

Пазачите трепнаха и Конан протегна ръка към меча си, ала те просто се възряха в краля с ококорени очи.

— Какво трябва да правим? — попита накрая един от тях.

— Вземете с вас всички, които са в мостовата кула — заповяда Гариан. — Оставете само двама да смъкват подвижната решетка на крепостната врата и да охраняват входа. Вие идете в казармите. Събудете всички там. Нека вашият вик бъде: — „Смърт на Албанус и Вегенций!“. Всеки, който се откаже от този боен вик, е враг на Трона на Дракона, дори да е облякъл златна наметка!

— Смърт на Албанус и Вегенций! — изкрещя един от пазачите и другият веднага повтори същото.

Гариан се отпусна, когато изчезнаха в мостовата кула.

— Не мислех, че ще бъде толкова лесно — обърна се той към Конан.

— Няма да бъде — увери го Конан.

— Все още мисля, че трябваше да им кажа за самозванеца, кимериецо.

Конан поклати глава.

— Това само ще ги обърка. Ако щастieto е на наша страна, ще разберат истината, когато той вече е мъртъв. — За Конан не бе от значение кога и как истината щеше да излезе наяве, при положение че наоколо цареше достатъчно объркване, за да постигне целта си. Хвърли поглед към вратата на мостовата кула. Какво задържаше пазачите вътре?

Изведнъж от малката каменна къщичка на стражите до тях долетя вик, който рязко замлъкна. Един от онези, които ги бяха посрещнали пред подвижния мост, излезе с окървавена сабя в ръка.

— Един от войниците не се съгласи да повтори бойния вик — съобщи той.

Мъжете на пост, излязоха един след друг с оръжие в ръце. Всеки спираше пред краля и извикваше: — Смърт на Албанус и Вегенций! — после хукваше към двореца.

— Нали виждаш — Гариан отново се обърна към Конан. — Ще бъде лесно.

Когато зад гърба им подвижната решетка се спусна върху вратата на крепостта, от казармите на Златните Леопарди се разнесоха викове и звън на саби. Някои искаше да обяви тревога с удари на гонг, ала острият, металически ек внезапно прекъсна. Сигурно човекът, който

удряше гонга, бе намерил вече смъртта си. Звучите на ожесточена битка се разнесоха навсякъде.

— Искам да намеря Албанус — обяви Гариан. — И Вегенций.

Конан само кимна. Той също търсеше Албанус. Щеше да се заеме с Вегенций само ако случайно се натъкнеше на него. Спусна се бързо напред, а хората от неговия отряд го последваха в мощен боен строй. Бе решил да започне с Тронната зала.

Изведнъж четиридесет войника в златни наметала се показаха пред него.

— Да живее Гариан! — извика Конан, без да забавя ход. — Смърт на Албанус и Вегенций!

— Убийте ги! — долетя отговорът. — Да живее Вегенций!

Двете групи се нахвърлиха с див рев една срещу друга, въздухът наоколо засвистя от остриетата на мечовете.

Конан раздра гърлото на първия изпречил се пред очите му, без дори да кръстоса сабята си с неговата, след това заприлича на машина. Оръжието му се издигаше, падаше и отново атакуваше, по-кърваво от преди. Единствената посока, която го интересуваше, беше напред. Пробиваше си път и нанасяше страшни разсичащи удари, като селянин със сърп сред житна нива — замахваше и пристъпяше напред, оставяйки след себе си кървавите снопи на поносените противникови тела.

Накрая се изтръгна от ръкопашния бой. Не спря да погледне как неговите хора се справят с враговете, убегнали от острието на оръжието му. Численото превъзходство беше на страната на неговия отряд. Той трябваше да намери Ариани. Малко го беше грижа за Гариан.

Затича направо към Тронната Зала. Според обичая на кралския двор пазачите трябваше да стоят пред огромната врата, ала сега ги нямаше. Вероятно бяха увлечени в схватките, шумът от които отекваше във всеки коридор. Конан отвори без ничия помощ тежката порта — обикновено трима души я отместваха с голямо усилие.

Огромната зала с величествените колони бе празна. Тронът на Дракона я закриляше с пламтящия си, изпълнен със злост поглед.

„В стаите на краля, бързо!“ — помисли си Конан. Врълетя напред и всеки изпречил се на пътя му, намираще смъртта си. Вече не бе необходимо да предизвиква на глас противниците си. Всеки, който

носеше златна наметка и не бягаше, му беше враг. Ала малцина избираха за изход бягството и той се разправяше с тях, като съжаляваше единствено, че го бавят толкова много. Ариани! Те му пречеха да намери Ариани.

Карела вилнееше из двореца като пантера. Сега остана сама. След първата схватка потърси сред мъртвите тела Конан, без да е сигурна дали всъщност иска да го открие при тях, или не. Не ѝ остана много време за това занимание, защото се появиха войници, верни на Вегенций, и последвалият бой помете в различни посоки всички, които стояха на крака. Беше зърнала как Гариан поваля противници около себе си, и Хордо, който отчаяно се стремеше да си пробие път към нея сред плетеницата от стенещи, връхлитащи едно срещу друго тела. Едноокият бе истинско възплъщение на смъртта и все пак тя бе доволна, че той не бе успял да я последва. Нейната вярна хрътка не би одобрила онова, което Карела смяташе да извърши.

Ненадейно пред нея се изправи мъж. На челото му имаше рана и по женственото му лице се стичаше струйка кръв. Мечът в ръцете му също бе окървавен и от начина, по който се придвижваше напред, личеше, че умее да борава с хладното оръжие.

— Женичка с меч! — изсмя се той. — По-добре го хвърли и бягай, иначе ще си помисля, че възнамеряваш да го използваш.

Тя го позна.

— Ти бягай, Деметрио. Нямам никакво желание да цапам оръжието си с твоята кръв. — Тя не бе имала дрязги с него, ала той стоеше между нея и мястото, където желаше да отиде.

Смехът му се превърна в ръмжене.

— Кучко! — замахна той, очаквайки лесно да я убие.

Жената с лекота пресече прекалено самоуверената му атака и нанасяйки контраудар, разсече гърдите му. Деметрио се олюля и отстъпи назад. Тя го последва, без да му позволява да подхване нова атака. Оръжията им засвяткаха в сложна сребърна плетеница из въздуха, като звънтяха без прекъсване. Той беше добър, призна жената, ала тя бе по-добра от него. Благородникът издъхна с израз на недоверчив ужас, сякаш не можеше да повярва, че е дошла смъртта.

Карела прескочи тялото му и продължи, докато стигна до стаята, която търсеше. Натисна вратата с острието на оръжието си и внимателно я отвори.

В синя кадифена дреха на благородна дама Сулария се обърна към нея и се намръщи.

— Коя си? — попита тя. — Наложница на някой лорд? Още ли не са те научили да не влизаш в стаята ми без разрешение? Е добре, щом си тука, кажи ми как се развиват боевете — погледът ѝ спря върху окървавеното оръжие в ръката на Карела и тя ахна.

— Ти изпрати една от приятелките ми в най-отвратителното място от Деветте Ада на Зундру — тихо процеди Карела и с бавни крачки настъпи в стаята. Русокосата полека се отдръпна пред нея.

— Коя си? Не познавам никоя, която може да ти бъде приятелка. Напусни стаята ми веднага или ще заповядам да те нашибат с камшик! Карела мрачно се изсмя.

— Джелана също не искаше да познава такива като тебе, ала ти се натрапи в живота ѝ. Колкото до мен, не очаквам, че ще познаеш в мое лице лейди Тиана без нейните воали.

— Ти си луда! — гласът на Сулария трепереше. Гърбът ѝ почти докосна стената.

Карела хвърли меча си и продължи да настъпва.

— Не се нуждая от меч, за да се справя с тебе — каза тя. — Оръжието е нужно, когато се биеш с равен.

Сулария извади изпод роклята си кама. Острието беше широко колкото мъжки пръст и почти два пъти по-дълго.

— Глупачка! — изсмя се тя. — Ако наистина си Тиана, сега ще имаш хубава причина да носиш воалите си. — И замахна към очите на Карела.

Жената с кестеняви коси направи едно-единствено движение с ръка, която литна и се затвори в юмрук над другата женска ръка, стискаща камата. Сините очи на Сулария невярващо се разшириха — нейният удар бе спрял с хватка, добила твърдостта на стомана в дългите часове на упражнения с меч. Карела вплете другата си ръка в русите коси на съперницата си и я принуди да срещне твърдия ѝ, смарагдовозелен поглед. После бавно завъртя стиснатата си в юмрук ръка, докато и камата, и ръката на противницата ѝ смениха посоката. Сега острието на оръжието бе насочено към тялото на русокосата.

— Въпреки всичко — прошепна жената с кестеняви коси, — можеше да останеш жива, ако бе държала мръсните си ръце далеч от него! — с всичка сила тя заби камата в сърцето на Сулария.

Като остави мъртвата жена да падне на пода, Карела прибра меча си и с презрение изтри острието на камата от някаква покривка, окачена върху стената. Оставаше ѝ да се разправи с кимериеца.

Излезе от стаята с чувството, че ѝ се вие свят от хилядите мисли какво би направила с него, ако го намери. Почти бе готова да го остави да живее, но Сулария като в потоп ѝ припомни хилядите унижения, които бе преживяла заради Конан. А това, че легна с такава като Сулария, бе най-унизителното от всичко, макар че когато се замисли върху странното си хрумване, умът ѝ не даде отговор на въпросите, които я мъчеха.

След малко, излязла да се разходи по издигната върху високи колони галерия, тя го зърна в близкия вътрешен двор. Беше потънал в мисли, без съмнение все още се чудеше как да открие онази своя скъпоценна Ариани. Красивото ѝ лице се изкриви от свирепо ръмжене. С крайчеца на очите си долови някакво движение в двора и дъхът ѝ замря. Беше влязъл Вегенций, ала Конан не го забеляза. Бавно, като убиец в потайна доба, грамадният войник, едър колкото Конан, пропълзя напред и вдигна окървавения си меч. Неговият шлем с червен гребен и плетената му ризница изглеждаха недокоснати, макар кръвта по острието на оръжието му да доказваше, че е участвал в боя. Всеки момент командирът на Златните Леопарди щеше да нанесе удар и тя щеше да види как Конан умира. Сълзи овлажниха лицето ѝ. Сълзи на радост, каза си тя. Смъртта на Конан щеше да ѝ донесе огромно щастие. Такова щастие!

— Конан! — изпищя тя. — Обърни се!

Конан чуваше стъпките, които се приближаваха към него. Стъпки, които с всеки изминал миг ставаха по-непредпазливи. Ръката на кимериеца вече лежеше върху дръжката на оръжието. Той не знаеше кой пълзи към него, ала действията му показваха, че е враг. Който и да беше, оставаха му още няколко крачки. Тогава онзи, който искаше да поднесе изненада, сам щеше да се окаже изненадан. Само още една крачка.

— Конан! — прокълнтя пронизителен писък. — Обърни се!

Проклинайки загубеното си преимущество, кимериецът се хвърли напред и посрещна с рамене удара в каменната настилка. Докато тялото му правеше кълбо във въздуха, той изтегли своя ятаган и скочи на крака. Стоеше изправен лице срещу лице със слисания Вегенций.

С бърз поглед нагоре узна кой е надал острия писък — Карела се бе навела над каменния парапет на галерията във вътрешния двор. Подозираше, че въображението му може да го е подвело, ала все пак този кратък поглед му даде основание да се закълне, че жената плаче. Във всеки случай това нямаше значение. Трябваше да съсредоточи вниманието си в човека, който дебнеше насреща му.

Вегенций се ухили, като че онова, което щеше да се случи, беше сбъдване на най-голямото желание в живота му.

— Отдавна си мечтая да се изправя срещу теб с оръжие, варварино — подвикна той. Лицето му още не се бе изчистило от жълтеникавите отоци, получени при последната им среща.

— Значи се опитваше да се провреш зад мен? — подигра го Конан.

— Умри, варварино! — гръмогласно изрева огромният войник и нанесе съкрушителен, разсичащ удар, като замахна с меча над главата си.

Оръжието на Конан се вдигна, посрещна го с метален грохот и кимериецът мълниеносно премина от защита в нападение. Почти без да движат краката си, двамата мъже стояха лице срещу лице и остриетата на оръжията им се блъскаха като наковалня и чук. Ала винаги острието на Конан беше чукът, неизменно той атакуваше, а Вегенций отблъскваше атаките все по-отчаяно. Време е всичко да свърши, помисли си младият мъж от северните планини. Нанесе удар с могъщ замах. Кръв шурна от обезглавения труп на командира на Златните Леопарди. Когато тялото грохна, Конан се обърна да види къде е Карела. Галерията над главата му беше празна.

Все пак не успя да потисне доволната си усмивка при мисълта, че тя не го мрази така много, както се преструваше. Иначе защо щеше да го предупреждава с виковете си?

Обърна се, тъкмо когато Хордо тичешком влезе във вътрешния двор.

— Вегенций? — възкликна едноокият и се взря в обезглавеното тяло. — Видях Албанус — продължи той, след като Конан му кимна. — Зърнах Ариани и самозванеца, обаче докато стигна до мястото, дето стояха, вече бяха изчезнали. Според мен се запътиха към старата част на двореца. — Той се поколеба. — Виждал ли си Карела, кимериецо? Не мога да я открия, пък не искам да я изгубя отново.

Конан посочи галерията, където я беше забелязал преди време.

— Намери я, ако можеш, Хордо. Аз трябва да търся друга жена.

Хордо кимна и мъжете се разделиха, поемайки в противоположни посоки.

Конан пожела щастие на брататия си приятел, ала подозираше, че Червения Ястреб отново бе изчезнала. Негова грижа все още бе Ариани. Не можеше да си представи защо Албанус ще тръгне към старата част на двореца, освен ако няма наум да избяга през някой от тайните проходи. Щом Джелана знае някой, изглежда съвсем допустимо и лордът с ястребовото лице да разполага с подобни сведения. Ала кимериецът не вярваше, че би могъл да открие повторно прохода, през който самият той избяга, така оплетен бе пътят сред лабиринта от коридори, потънали в непрогледна тъмнина. Единствената му надежда беше да намери вълчата яма. Надявайки се на някакво чудо, Конан се впусна в бърз, равномерен бяг.

Поблагодари на всички богове, чиито имена проблеснаха в съзнанието му — не срещна нито един войник от Златните Леопарди, докато профуча през двореца и се насочи по коридора от груб зидан камък, който помнеше така добре. Не можеше да си позволи никакво закъснение, ако искаше да стигне вълчата яма, преди Албанус да си тръгне оттам. Ако въобще Албанус се бе насочил към вълчата яма. Ако Ариани все още беше жива. Той отказа да приеме в мислите си тези „ако“ Ариани и Албанус щяха да бъдат там. Те трябваше да бъдат там.

Почти достигнал вълчата яма, Конан чу гласът на Албанус, който отекваше в сводестия таван. Кимериецът си позволи лека въздишка на облекчение, преди да влезе в помещението. Очите му блеснаха като синя стомана.

— С това ще ги разруша — говореше Албанус и милваше синята кристална сфера. Самозванецът стоеше до него, Ариани също,

вторачена неестествено напред, ала лордът с ястребовото лице изглежда приказваше на себе си. — С това ще освободя такава сила...

Магьосничество, помисли си Конан, но бе прекадено късно да се скрие. Тъмните очи на Албанус вече го бяха съзрели и го наблюдаваха с досада, като че кимериецът беше предмет, който го дразни, а не източник на опасност.

— Убий го, Гариан — разпореди благородникът и отново насочи вниманието си към синята сфера. Ариани не помръдна, нито промени израза на лицето си.

Наистина ли този човек вярваше, че е Гариан, зачуди се Конан, когато двойникът на краля приближи към него. Конан първо забеляза меч в ръката му, сетне и съвсем същото, подобно на змия острие — бе мечът, който продаде на Деметрио преди толкова време. Струваше му се, че цяла вечност е изминала оттогава. Тон не се съмняваше повече, че върху това оръжие тегне зла магия. Убеждението му се затвърди, когато мечът бе вдигнат, готов за бой. Разнесе се пронизителен металически хленч, същият, който долови при боя с Мелиус. Тогава реши, че му се причуват странни неща.

И все пак Конан си наложи да се стегне. Смъртта настъпва, когато ѝ дойде времето. Нито един човек не може да избегне орисания му от боговете час.

Оръжието на самозвания Гарнан грозно проблесна във въздуха и Конан се обърна да блокира движението му. Разтърсването от срещата на остриетата бе така силно, че едва не изтръгна ятагана от ръката на кимериеца. В ударите на Мелиус нямаше толкова устрем. Мощта идеше не от някакво магьосничество, а от мъжа, които въртеше меча, но Конан отказваше да повярва, че човешко същество би могло да притежава такава сила. Косите му настръхнаха. В противника му нямаше нищо човешко. Тон внимателно отстъпи и си зададе въпроса срещу какво създание е изправен.

Притиснал в длани синия кристал, без да обръща никакво внимание на двамата противници, които се биеха на не повече от двадесет разкрача от него, Албанус започна да напява с монотонен, протяжен глас:

— *Аф-фар меарот. Омини дсас каан...*

Конан сякаш почувства бучене, изригващо из дълбините на земята, ала нямаше време да мисли за това сега. Съществува с лицето

на Гарнан го издебна и назъбеното острие полетя към тялото му със свръхестествена скорост. Конан вече не се опитваше да възпира, а само отклоняваше движенията на чуждото оръжие, но дори и страничните рикоширащи удари го разтърсваха до петите. Веднъж върхът на омагьосания меч отвори плитка рана в бузата му и от там потече тънка струйка кръв. Отново прозвуча металическият хленч, ала сега тон бе по-силен и почти заглуши монотонните напеви на Албанус.

Съществото отново се завъртя и нанесе страшен удар, който би обезглавил всекиго, ако бе попаднал в целта, но Конан успя да отскочи назад. Змиевидното острие се сгромоляса върху железния крак на една от триногите лампи и го разсече. Лампата бавно се свлече на пода и Конан видя първото истинско изражение върху лицето на странното същество — ужас в погледа, които се взираше в огъня на падащата лампа.

Самозваният Гариан отскочи назад сякаш се намираше в смъртна опасност. Гласът на Албанус неуверено се залюля, после отново поде монотонните напеви. Лампата се сгромоляса върху стената, която обкръжаваше цялото помещение и подпаленото ѝ масло се изля върху осеяния със слама под на вълчата яма. Пращейки, сухата слама лумна в пламъци.

Конан рискува и хвърли поглед към лорда с ястребовото лице. Нещо необяснимо добиваше очертания над главата на Албанус — мрак, някакво странно сгъстяване на въздуха. Камъните под краката на кимериеца се разтресоха и му се стори, че дочува гръмотевица.

Ала нямаше време за повече от един поглед, защото съществото хвана единия крак на тежката лампа и я запрати в изпълнената с огнени езици вълча яма, както човек хвърля в огъня треска за подпалка. Земята започна да се тресе непрекъснато, а всеки момент трусовете ставаха по-силни. С крайчеца на окото си Конан зърна как тъмната безформена маса над главата на Албанус започна бавно да се издига нагоре в свода, като ставаше по-плътна и по-твърда. Монотонните напеви на благородника звучаха все по-високо и по-настоятелно. Съществото настъпи срещу Конан.

— Бягай, Ариани — изкрещя кимериецът и се опита да възвърне равновесието си върху пода, който бе започнал да се повдига. Никой човек не можеше да избяга от собствената си смърт. — Бягай!

Тя въобще не помръдна, но двойникът продължи да настъпва равномерно, вдигнал меч за фаталния удар, който щеше да пречупи оръжието на кимериеца и да разсече човека на две.

Конан отчаяно отскочи встрани. Страхотният удар на мнимия крал изкара рой искри от пода на мястото, където само преди миг бе стоял той. Тъкмо в момента, когато съществото се олюля от инерцията на собствената си атака и от земния трус, Конан нанесе своя удар. Той вложи в него мощта на всичките си мускули и оръжието му се стовари като ураган върху гърдите на съществото. Като че удари канара. Ала все пак силата на удара, прибавена към всичко останало, се оказа достатъчна за този единствен момент. Двойникът падна.

Конан бе видял с каква скорост се движи противникът му и нямаше никакво намерение да му позволи да се изправи на крака. Още преди тялото на двойника да докосне земята при падането си, кимериецът хвърли ятагана и сграбчи двойника за туниката и колана. Със страхотен напън огромният кимериец вдигна съществото във въздуха.

— Ето ти огъня, от който се боиш! — извика той и го захвърли към стената.

Докато двойникът падаше, от гърлото му се изтръгна див писък. Той хвърли меча със змийското острие и започна да се огъва в нечовешко усилие да избяга някъде от огъня. Когато тежкото му тяло се сгромоляса върху горящата слама, изведнъж се разнесе съскащ звук — като че някой бе налял масло в пламтящата яма; пламъците погълнаха двойника и макар че се превърна в статуя, от която бълваха огнени езици, неговите ужасни писъци не преставаха.

Когато Конан отдели очи от вълчата яма, срещна погледа на Албанус. Устата на мрачния лорд се бореше да изрече думите от заклинанието, ала кръвожадният меч, запратен с нечовешка сила от двойника, бе пронизал гърдите на благородника. Ариани се раздвижи край него. Злите магии умираха заедно със смъртта на магьосника, а Албанус вече умираше.

Конан забърза към нея. Хвана ръката ѝ. Тя го погледна смаяно. Албанус все още се бореше да произнесе думите от заклинанието, ала устата му се пълнеше с кръв.

Кимериецът се обърна да изведе Ариани от страшното помещение, но погледът му бе привлечен от онова, което бе заело

пространството във височината на свода. Стори му се, че оттам го наблюдават безброй очи и се гърчат безчет пипала. Собственият му поглед отказа да приеме тази гледка, умът му не пожела да размисля върху видяното. От пихтиестата маса, каквато и да бе тя, се откъсна лъч светлина, устремно полетя надолу и разби синия кристал. Очите на Албанус се изцъклиха, щом смъртта ги докосна, а късчетата от унищожения кристал се изплъзнаха от ръката му.

Гръмотевичен трясък забуча в помещението и Конан разпозна в него смеха на демон или на бог. Тъмната маса над главата му се раздвижи. Конан грабна Ариани и побягна, тъкмо когато пихтиестото създание изкърти покрива над главата му. Камъни заваляха като градушка и запълниха вълчата яма, вихри от прах изригнаха изневиделица след тях. Рушащи се стени се сгромолясвала върху други, по-древни от тях. Вълната на разрушението, блъвнала от вълчата яма, обхвана всички стари части на двореца и не остави камък върху камък. Стените и сградите се разпиляха като трохи.

Конан още дълго тича по подовете на двореца, направени от полиран мрамор, преди да осъзнае, че земята под краката му вече не се тресе като кораб сред буря и каменни отломки не се сипят върху главата му. Той спря и погледна назад през бавно разчистващата се пелена от прах. Коридорът зад него бе задръстен от пода до тавана с разбити парчета от камъни и мазилка, ала той успя да съзре залеза на слънцето през една дупка на тавана, който преди време бе поддържал още три етажа. И все пак, с изключение на няколко напукани стени, разрушението извън старите части на двореца бе наистина съвсем незначително.

Ариани се раздвижи в ръцете му и той с неохота я пусна да стъпи на пода. Беше му приятно да я държи в ръце, дори такава — цялата покрита с прах и ситни късчета от разтрошен камък. Тя започна да кашля и се огледа наоколо.

— Конан? Откъде се взе тук? Това кралският палат ли е? Какво се е случило?

— Ще ти обясня всичко по-късно — обеща кимериецът. Или поне част от него, помисли си той, вперил поглед в опустошенията зад тях. — Хайде да намерим крал Гариан, Ариани. Трябва да получа наградата си.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Конан се разхождаше из коридорите на палата, който някога бе принадлежал на Албанус, а от два дни бе станал негова собственост по силата на декрет, издаден от крал Гариан. Спря да повдигне една статуетка от слонова кост. Изработена със съвършено майсторство и толкова лека, тя би донесла добра цена в който и град пожелаеше да я продаде. Постави я в чувала, който носеше и продължи.

Стигна в преддверието с колоните, тъкмо когато Хордо и Ариани влизаха през външната порта на двореца. Сега тя бе оставена отворена.

— Навреме се връщате — каза кимериецът. — Какво става навън?

Хордо сви рамене.

— Градските стражи и оцелелите Златни Леопарди патрулират по улиците и дебнат за плячкаджии и грабители. Не че са останали много. Изглежда земетресението е било съд на боговете над мародерите. Някои разправят, че видели демон — кръжал над кралския палат толкова високо, колкото земетресението изхвърляло камъни и разни парчетии към небето. — Той се засмя неубедително. — Странно какви неща виждат хората, а?

Да, странно — съгласи се Конан с надеждата гласът му наистина да звучи успокоително. Дори да успее да убеди Хордо какво наистина се бе случило във вълчата яма, едноокият само щеше да започне да стене отново колко е остарял за такива неща. — Какво става с „Фестис“? — попита той Ариани.

Тя уморено въздъхна, без да го поглежда.

— Съвършено е с „Фестис“. Мнозина от нас видяха прекалено много от нещата, до които доведоха нашите приказки. Гариан освобождава Грекус и останалите от рудниците, ала се съмнявам дали дълго време ще можем да се погледнем в очите. Аз... аз възнамерявам да напусна Немедия.

— Ела с мен в Офир — предложи Конан.

— Ще ида в Аквилония с Хордо — отвърна тя.

Конан я изгледа смаяно. Не че имаше нещо против да я загуби и тя да отиде при Хордо. Е, може би малко, неохотно призна пред себе си кимериецът. Макар че отиваше при приятеля му. Ала в края на краищата той бе спасил живота ѝ. Що за благодарност е това?

Тя се раздвижи предизвикателно и прегърна едноокия.

— Хордо има вярно сърце, едва ли мога да кажа същото за някои други мъже. Може и да не е вярно точно на мен, ала все пак е вярно някому. Освен това отдавна съм ти казала, че аз решавам с кого ще споделям постелята — в гласа ѝ се прокраднаха оправдателни нотки, устните ѝ се изопнаха, което показва, че ги е доловила, ала отказва да приеме, че има за какво да се извинява.

Раздразнен, Конан поклати глава. Спомни си една старинна поговорка. Мъжът никога не може да притежава жена и котка. Те просто се задържат при него за известно време. В този миг смяташе, че предпочита котка.

Чак тогава смисълът на думите, че тя и Хордо ще преминат границата на Немедия, проникна в съзнанието му.

— Защо в Аквилония? — попита Конан приятеля си.

Едноокият му подаде сгънато парче пергамент:

— Дочух слух, че е тръгнала на изток. Тук пише нещо и за тебе.

Конан отвори пергаментата и прочете:

Хордо, ти, моя най-вярна хрътка,

Когато получиш това писмо, аз ще съм изчезнала от Немедия с всичките си слуги и цялото си имущество. Недей да вървиш по петите ми. Няма да бъда отново така доволна, ако те открия в своята свита. И все пак аз ти желая всичко хубаво. Кажи на кимериеца, че не съм приключила с него.

Карела

Под подписа с червено мастило бяха нарисувани контурите на ястреб.

— Ала тъй или иначе ти ще я последваш — каза Конан и му върна пергаментата.

— Разбира се — отвърна Хордо. Той внимателно прибра писмото в кесията си. — А ти защо разправяш, че ще тръгваш към Офир? Гариан скоро ще те провъзгласи за лорд.

— Спомних си онзи сляп гадател в „Заклания вол“.

— Онзи стар глупак? Казах ти да отидеш при някой свестен астролог. Познавам няколко.

— Но той беше прав — тихо възрази Конан. — Жена със сапфири и злато. Сулария. Жена със смарагди и рубини. Карела. И двете наблюдаваха как умирам, тъкмо заради причините, които предсказа гадателят. Всичко останало също се сбъдна. Спомняш ли какви бяха неговите последни думи?

— Какви? — попита Хордо.

— Спаси трона, спаси краля, убий един крал или умри. Каквото и да дойде, каквото и да бъде, подбери точно времето, когато трябва да си тръгнеш. Той каза също да се пазя от благодарността на кралете. Аз вземам присърце думите му, макар и малко късничко.

Едноокият изсумтя и огледа мраморните колони и стените от алабастр.

— Доколкото виждам, няма защо да се пазиш от кралската благодарност.

— Кралете са върховни властелини — напомни му Конан, — и необходимостта да благодарят ги кара да се чувстват не толкова велики, колкото биха желали. Обзалагам се. А най-добрият начин да се отървеш от чувството за благодарност е да се отървеш от човека, комуто си благодарен. Разбираш ли сега?

— Говориш като философ — недоволно измърмори Хордо.

Конан тръсна глава и се разсмя:

— Дано всички богове ме опазят от такова нещо.

— Капитане — беше Махон, влязъл зад гърба им. — Отрядът е готов, хората са на конете с по един чувал плячка, вързан за седлото. Никога не съм чувал някой да даде разпореждане да ограбят собствения му дворец.

Конан спокойно срещна погледа на Хордо.

— Вземай каквото искаш, стари приятелю, ала не се бави вътре прекалено дълго. — Той протегна ръка и едноокият я сграбчи. Това беше техен обичай, възприет от земите на изток.

— Сбогом, Конан от Кимерия! — дрезгаво каза Хордо. — Разлюлей ада, ако стигнеш там преди мен.

— Сбогом, Хордо от Замора. И ти хубавичко го разлюлей, ако ме изпревариш.

Кимериецът обърна гръб и излезе от стаята, без да погледне към Ариани. Тя бе направила своя избор.

Неговият отряд го чакаше зад палата — двадесет войни на коне, които бяха оцелели в битките. Вържени от глава до пети. Конан се метна на седлото.

Чудат край, помисли си той — да напусне доброволно богатствата, които му предлагаха. И двете жени, с всяка от които с наслада би препуснал по пътя си, ала нито едната, нито другата пожелаха да тръгнат с него. Само по себе си това бе така странно. Все пак, напомни си той, в Офир имаше много жени и слухове за размирици означаваха, че добрият меч там се ценят. Отрядът му щеше да бъде доволен.

— Ще препуснем към Офир! — заповяда той и с галоп се отдалечи от портите на двореца начело на своя отряд. Не хвърли нито един поглед назад.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.